FLORIAN DANIEL PETRACHE
ZÂMBETE CU TÂLC

Coperta – Cristina Ratus
Ilustraţie copertă: Manon Gauthier

PREFAŢA

TÂLCUIRI VESELE PE FOND DEPRESIV
Florian Daniel Petrache, *Zâmbete cu tâlc*, Editura Stef, Iaşi, 2018

Cu o vervă demnă de un umorist consacrat, autorul de faţă pare că a găsit modalitatea de a-şi învinge monotonia vieţii, făcând, asemenea românului, haz de necaz. Haz de florile cucului, un haz special, mai deloc comic, care te pune mai curând pe gânduri. Şi-a ascuţit armele, floreta, condeiul, săgeata, le-a lustruit bine şi s-a aşezat frumos la veghe. Şi aşteptarea nu a durat prea mult că s-au ivit şi primele motive de satiră, transpusă poetic.

Poetul dispune de o mare doză de sarcasm, de autoironie, care serveşte şi altora drept motiv de autoanaliză. Cu alte cuvinte, scoţând în evidenţă aşa-zisele proprii slăbiciuni, vânează noi ocazii şi exemple de caractere umane şi prototipuri pentru a ilustra o stare de fapt.

Pentru a-şi exercita mai bine talentul nativ, Florian Petrache foloseşte un limbaj simplu, îmbogăţit cu mijloace de expresie specifice poeziei umoristice: epitetul, paradoxul, comparaţia, personificarea, metafora, dialogul şi repetiţia. Uneori, stilul e baladesc, caracterizat prin versuri scurte, 7 – 8 silabe, rimă împerecheată, eufonie, asonanţe, etc. De asemenea, regionalismele, arhaismele sunt frecvente când autorul doreşte să dea o culoare micilor povestiri în versuri pe care le prezintă cu mult farmec şi har.

Deşi pare că se are pe sine personaj principal, poezia aceasta vizează, aşa cum am mai menţionat, prototipuri umane, pe care le recunoaştem zilnic în mediul în care trăim. El satirizează agramatismele, deformările lingvistice, ticurile verbale şi tot ce ţine de limbajul trivial şi licenţios.

În afară de expresiile: naşpa, mişto, nasol, mă strofoc, *„fără vrăjeală”*; *„m-ai băgat în ceaţă”*; autorul foloseşte cuvinte compuse

redactate, fie într-un singur cuvânt, fie cu liniuţă de unire: arhinihilistă, „care vasăzică"; supermegapesimistă, super-senin, ş.a. Personajul Costică împreună cu amicii lui, apare în multe poezii, un fel de Păcală, cel isteţ ca un proverb, însoţit de rubedeniile lui: Tândală, Păcălici, Tândăleţ.

Expresia pleonastică, formulată dinadins este, de asemenea, des folosită: *„mai demult, odată"*, *„imediat, brusc şi spontan"*; *„rapid, glonţ"*; *„iute şi numaidecât"*; *„rapid iute"*; *rapid iute, brusc spontan"*; *„brusc, deodată, din senin"*; *„Deodată, brusc şi subit"*; *„foarte-foarte şi prea-prea"*; *„sigur şi precis"*; *„Şi pe loc, numaidecât"*; *„brusc şi din senin"*; *„Stai oleacă şi un pic"*; *„Şi deodată, brusc subit"*; *„super-mega-încântat"*; *„oleacă mică"*; *„rapid, iute şi în trombă"*; *„împreună şi-amândoi"*; *„Chiar tot timpul şi mereu"*; *„Repede, rapid şi-ndată"*.

Ori, ca să întărească ideea, şi pentru mai multă plasticitate a versului, autorul foloseşte mai multe grade ale aceluiaşi adjectiv: *„foarte-ncet-încetişor"*, ori antonime: *„Au strigat încet şi iute"*.

Astfel de expresii produc haz şi sporesc amuzamentul. Ex *„Circa toată viaţa lui"*; *„o linişte măricică"*; *„să trăieşti nonstop"*; şi altele.

Expresii paradoxale*: „În graba cea mai mică"*; *„în guriţa cea mai mare"*; *„aproape nervos foarte"*; *„Alte lucruri importante/ Foarte insignifiante"*, etc.

Stereotipuri verbale: *„Fără doar şi fără poate"*; *„în doi timpi şi trei mişcări"*; *„aşadar şi prin urmare"*.

Neprevăzutul, surpriza, paradoxul se nasc la fiecare pas, trezindu-ţi interesul. Într-un fel, poeziile comice ale acestui autor seamănă cu textele cupletistice pe care maeştrii ai comediei româneşti, în frunte cu Constantin Tănase, le rosteau pe scena teatrului de revistă. Autorul ar putea fi un astfel de textier, cupletist, scriitor de monologuri vesele. Astfel de poezii ar putea fi interpretate magistral de actori profesionişti, depăşind cadrul unor petreceri intime, între prieteni. Ele sunt spumoase, vesele, uşor de recitat.

Este lăudabilă şi uşurinţa în versificaţie a autorului. Versurile curg de la sine, au muzicalitate, ritm alert, intrigă, personaje. Şi chiar o morală, la sfârşit. Sunt şi expresii specifice genului: *„unde, doar la o adică"*; *„Dar, ce mai încolo-ncoace?"*; *„doar aşa, la o adică"*; *„Aşadar şi prin urmare"*; ş.a.

Rareori, poeziile sunt localizate, de obicei se specifică: *„pe o stradă oarecare"*; *„dintr-un oraş oarecare"*; *„dintr-un sat aglomerat"*.

Dar nici nu se specifică timpul, ci *„într-o zi cu soare”*. În câteva rânduri, autorul localizează poeziile în Puchenii Mari sau Puchenii Mici, Porumbacu de Sus, etc.

Asociaţii şi comparaţii neaşteptate, plastice, inedite, stârnesc hazul: *„mândru ca un buzdugan”*; *„nişte febră la picioare”*; *„un foarte imens cuţit”*; *„bucuros ca o furnică”*; *„să-i înveţe nişte minte”*.

Întâlnim aici comic de limbaj, comic de situaţie, comic de caracter, toate în versuri.

Multe poezii sunt interactive şi au, din loc în loc, versuri, în stilul cupletelor lui Constantin Tănase, Stroe şi Vasilache, Vasile Tomazian, cu întrebări repetitive la refren; „Păi, e bine, măi, e bine?” Ex. *„Păi ce, aşa merge treaba*?”;

În ceea ce priveşte personajele, autorul se foloseşte de stereotipii, fie pentru rimă, fie pentru a sublinia faptul că personajele se aseamănă între ele, până la identificare. Ex. Costică, Georgică, Fănică, Mitică, Vasilică, Petrică, Lică, Rică, Tudorică, ş.a.

Citindu-i micile poveşti amuzante, te trezeşti că râzi de unul singur, ori măcar că zâmbeşti amuzat. Din toate acestea s-ar putea realiza un show în serial. Mici glume care ar putea fi puse şi pe note şi jucate în spectacole muzicale. Toate poeziile au în ele poveste, istorie, anecdotică, dinamică şi comic de limbaj.

Cele mai multe ipostaze ale celor două personaje, Costică şi Georgică sunt de natura: medic şi pacient, apoi, Costică este ales primar, ori este miliardar, şi alte şi alte întâmplări nostime se petrec, spre amuzamentul cititorului sau spectatorului.

Uluit şi fericit că a fost ales primar, Costică imediat a convocat *„o şedinţă fistichie”* la care a invitat toţi bărbaţii din sat. Şi aici, sătenii vin cu fel de fel de propuneri pentru modernizarea satului. Unul vrea cât mai multe cârciumioare, birturi, fără număr. Georgică propune înfiinţarea unei biblioteci, ca să aibă o locaţie unde sătenii să poată bea.

Cele mai multe defecte şi vicii sunt înfierate în aceste mici povestiri: beţia la volan, invidia care-l face pe om să dorească să moară capra vecinului, deşi acesta îi aducea seară de seară câte o cană cu lapte. El evidenţiază aceste dimensiuni ale caracterului uman, dându-le o notă ironic-amuzantă, după formula: a face haz de necaz. Toate sunt, însă, fără pic de răutate, menite să îndrepte viciile şi nu să distrugă omul.

Personajele devenite celebre Costică şi Georgică au şi echivalente feminine: Costică şi Georgica, Rica, care ca orice femei ce se respectă, stau la taclale şi pun ţara la cale.

Se pare că autorul, ştie cu multă pricepere să facă din orice lucru, un subiect comic. Simţul ascuţit al observaţiei reţine cu exactitate, amănunte şi lucruri esenţiale pentru a transfigura realitatea în mici perle literare. Poeziile insuflă optimism, voioşie, stare bună, speranţă, sunt dinamice şi foarte tonice.

„Plimbare cu trenul” este un serial format din 7 episoade, având ca subiect peripeţiile celor doi amici, Costică şi Georgică. La o altă scară, tandemul Costică-Georgică ar putea fi o altă pereche celebră, Păcală şi Tândală, aduşi până în zilele noastre, în diverse ipostaze, care dezvăluie isteţimea românului, spontaneitatea lui, dar şi lupta acestora cu prostia şi meschinăria umană. Spiritul ludic, jocul permanent de cuvinte, situaţiile neaşteptate, toate alcătuiesc tablouri spumoase şi amuzante. Suntem parcă în „Povestea vorbei” – a satiricului Anton Pann.

Prin parabole, pilde, mici istorisiri versificate, autorul reuşeşte de minune să pună accentul pe năravurile oamenilor. De pildă, în poezia *„Costică rege”*, autorul arată cum, cu cinci galbeni, supuşii regelui, furând fiecare câte unul, reuşesc să-i aducă suveranului, doar cinci mere, fiindcă au oprit şi ei şi din galbeni şi din cantitatea de mere confiscată de la Georgică, mare negustor care-şi striga în gura mare marfa proaspătă şi îmbietoare. Drept pentru care, înţelept, regele, constatând că merele sunt foarte scumpe, a tras concluzia că poporul o duce bine, are bani şi drept consecinţă, trebuie mărite taxele. Se subliniază ingeniozitatea românului în a-şi rotunji veniturile din orice şi a trage clapa, chiar şi suveranului.

O soluţie ingenioasă găseşte Costică, în povestea *„Costică la bancă”*, pentru a-şi lăsa maşina parcată chiar pe locul de parcare al băncii în schimbul unui împrumut de un leu, situaţie paradoxală care vădeşte din nou, spiritul descurcăreţ al românului, învăţat să fenteze legile. El pleacă împreună cu soţia în vacanţă în Canada şi-şi lasă, pentru doi ani, maşina drept garanţie, în parcarea băncii.

Soluţii ingenioase găseşte Costică şi când merge la Georgică să împrumute douăzeci de mii de lei, urmând să nu-i mai înapoieze nimic, după o eroare matematică vehiculată: îi cere jumătate din sumă, urmând ca jumătatea cealaltă să-i rămână Georgică dator. Apoi, fiecare

fiind dator cu câte zece mii de lei, datoria se anulează, cei doi fiind chit. O problemă de logică matematică, spusă amuzant în versuri. Această metodă de a născoci situaţii hazlii îi este proprie deja autorului Florian Daniel Petrache, făcându-l deja cunoscut. Povestirile acestea au anvergura anecdotelor cu Iţic şi cu Ştrul, care sunt la fel de inventivi şi nostimi, încât au devenit celebri şi simpatici multora. Un vestit autor, Isac Lazarovici, poet umorist numit Ion Pribeagul, care a inventat astfel de istorisiri în versuri, despre Iţic, Ştrul, Raşela, Rifca, Natan Şmilovici, Avram şi Leibu, Şmil şi Saly, precum şi nelipsitul raby, cel care le rezolvă conflictele. Dar şi personajele devenite celebre, Samy şi Claruţa.

Chiar şi expresiile de început de poem se aseamănă cu cele de basm sau poveste, care sunt atemporale şi aspaţiale: *Cică a fost odată*; *„Într-o zi din întâmplare”*; *„Cică mai demult odată”*, *„pe când era bunica fată”*, etc.

Autorul amestecă în mod iscusit, personaje mitice cu oameni şi obiceiuri, din zilele noastre înzestraţi cu iPhone-uri, tablete, plasme, elemente ale tehnicii moderne, obiceiuri actuale, dând naştere unor situaţii comice, uneori chiar absurde.

Multe poezii au ca personaj un rege, pe care, de obicei îl cheamă Costică. Slujitorii lui sunt: Georgică, Mitică, Vasilică ş.a. Întâmplările sunt nostime şi pot fi comparabile cu cele din zilele noastre. Alteori, regele se numeşte Georgică şi e la fel de isteţ, deştept, curajos şi îndrăzneţ. Pornind de la o zicală populară: *„Face din ţânţar armăsar”*, autorul inventează o poveste nostimă, cu o herghelie de ţânţari, dar şi cu doi ţânţari mai mititei, pe care copilul vrea să-i prefacă în doi ponei.

De la înţelepciunea copiilor putem lua oricând pildă. Ei chibzuiesc şi dau răspunsurile cele mai amuzante părinţilor lor, găsind repede soluţii pentru orice încurcătură.

Foarte multe poezii tratează acest aspect. Altele tratează unele bancuri auzite sau văzute la televizor, cum este cel cu şase muşte *„Trei şi trei”*. Improvizarea unor situaţii asemănătoare şi pline de haz, este însă, a autorului care ştie să extragă din cotidian, momentele cele mai nostime.

Din toate aceste întâmplări literare, nu lipsesc învăţăturile morale, cum e cel al evitării jignirii unui om, faptă ce nu mai poate fi reparată atât de lesne. Acest lucru reiese din poezia: *„Farfuria şi supărarea”*.

Îi vedem pe cei trei, Costică, Georgică şi Mitică în diverse ipostaze, elevi, studenţi, candidaţi la studenţie, visând că-s miliardari.

„Întâmplare întâmplătoare” – este dovada vie a faptului că omul a devenit sclavul tehnologiei moderne mai precis al telefonului mobil şi al robotului care răspunde automat.

Cu toate glumele expuse, autorul nu uită de problemele fundamentale filosofice: naşterea, viaţa şi moartea, exprimându-şi punctul de vedere personal, legat de acestea, în poezia: *„Desmuritorul”*: *„Fiindcă altă treabă n-are/ Omul cât trăieşte moare, / De aceea mor şi eu/ Mai tot timpul şi mereu*! / *Mor de foame, mor de frică, / Mor de sete, de oftică, / Mor de cald şi mor de frig/ Mor de poftă de-un covrig*! / *Mor de dor, de plictiseală, / Mor din orişice scofală, / Mor degeaba şi tot mor/ Fiindcă-s foarte muritor*! / *Totuşi, nu am înţeles/ Şi mă-ntreb destul de des*: / *Dacă mor aşa mereu, / Oare când trăiesc şi eu*?*”*

Pilduitoare pentru conduita morală a omului, este şi poezia *„Ex-maimuţa”*, în care, o maimuţă plictisită se preface în om, trăieşte, are copii, nepoţi şi strănepoţi, apoi îmbătrânind, moare. Dar după ce se plictiseşte şi de viaţa sub pământ, se hotărăşte să învie, să vadă ce mai fac ai săi. În concluzie, văzând de câte răutăţi este în stare omul, regretă că a coborât din copac.

Cei doi prieteni, în cele din urmă, Costică şi Georgică, ajunşi pensionari, cu baston şi ochelari, la venerabila vârstă de nouăzeci de ani, stând pe o bancă în parc, filosofează asupra vieţii şi dragostei.

Vesele şi spumoase, dinamice şi fermecătoare, poeziile din acest volum, pot conferi un prilej de odihnă spirituală. Ceea ce e cu adevărat remarcabil.

CEZARINA ADAMESCU
Membru U.S.R.
6 Februarie 2018

AVEŢI DREPTATE!

Unii oameni – nu ştiu câţi.
Dar toţi foarte hotărâţi!
Deşi nu le-a fost uşor.
Au avut, întâmplător.
Clar şi fără echivoc.
Incredibilul noroc
De-a mă cunoaşte, pe mine.

Extraordinar de bine.
Iar acum, cum se cuvine.
Deloc nu se pot abţine
Şi mă tot vorbesc cu foc.
De bine, în orice loc.
Unii spun că-s nedeştept.
Neisteţ, neînţelept.
Nesimpatic, insolent.
Tâmp și neinteligent;
Alţii spun că-s nefrumos.
Necioplit, neserios.
Neglijent, nearătos
Şi la cap nesănătos;
Unii spun, chiar insistent.
Tot timpul și permanent.
Că nu am, pentru moment.
Nicio umbră de talent;
Alţii spun, necontenit.
Că sunt prea nesuferit.
Prea stresant, prea enervant
Şi prea neinteresant;
Unii spun că sunt prea strâmb.
Că prea lesne mă scălâmb.
Sunt mult prea plictisitor
Şi mult prea dăunător;
Alţii spun că-s prea urât -
Sau chiar mult mai rău de-atât.
Mult prea-prea, prea foarte-foarte…
Şi tot aşa mai departe.
Dar toţi spun, indubitabil.
Că-s mult prea insuportabil.
Dificil, incorigibil
Şi de-a dreptul imposibil.
Fără doar și fără poate.
Eu, din solidaritate.
Cu multă seninătate.
Le dau tuturor dreptate.
Însă am, din întâmplare.

Pentru toţi o întrebare:
Dacă voi, c-aţi stat cu mine
Doar un pic, precum ştiţi bine.
Spuneţi clar, cu bunătate.
Despre mine-acestea toate.
Atunci ce să mai spun eu.
Că stau cu mine mereu?
ăL MAI MARE POET
Foaie verde celofan.
Io mi-s io şi-s Florian
Şi-s ăl mai mare poet
Dă păntregu' internet!
Adică ce zic io, frate?
Dă pă toată Terra poate!
Dă-n întreaga galacsie!
Io-s poet, nu jucărie!
Când începe io să scrie.
Leşină ş-o ciocârlie
Că io fain să scrie ştie
Şi io scrie poezie!
Şi ca să v-arăt că io
E-un poet tare mişto.
Na c-acu' pă loc aci
Vă scriu neşte poezii!
Da' nu poezii nasoale
Din alea cu vorbe goale.
Ci d-alea adevărate.
Dă înaltă calitate -
Fără doar şi fără poate.
Capodopere curate!
Uite colea una tare.
Dă dragoste foarte mare:
„Dragu' meu sau draga mea.
Ascultă acilişa:
Io pă tine te iubesc
Dă nu mai pot să trăiesc.
Că te iubesc în neştire
Cu dragoste dă iubire

Ca cum iubeşte un cuc
Umbra proaspătă dă nuc!"
E că e supermortală?
Ce mai, e fenomenală.
Epocală, colosală.
Fatală şi genială!
Da' io ştie că să scrie
Şi altfel dă poezie!
Uite una excelentă.
Dăşteaptă, inteligentă.
Minunată, grandioasă.
Dă durere dureroasă:
„Văleleuuu, măicuţa mea.
Ce mă doare inima!
Mi-am pierdut ieri sau azi-noapte
Un dinte mişto dă lapte -
Dân ăla adevărat
Cu aur tot îmbrăcat -
Aur pur dă calitate.
Dă douăşcinci dă karate!
Şi mă doare un măsea
Dă nu mai pot despre ea!
Şi mă doare, frăţioare!
Văleuu, mamă, ce mă doare!"
Nu-i aşa că-i fier beton?
Păi, să-mi fie cu pardon!
Ce, io aicea mă joc?
Nu, că-s prea talentat foc!
Da' uite ş-o poezie
D-aia cu filosofie:
„Foaie lungă ş-o clătită
Intro şi extrovertită.
Ce mişto e viaţa mea
Şi ce-mi place rău dă ea!
Lumea asta-i mult prea tristă
Fiindcă-i arhinihilistă.
Supermegapesimistă
Şi total nerealistă!

Adică habar nu ştie
Ce e aia poezie.
Nu ştie că să trăieşte.
Să iubeşte, să zâmbeşte.
Nu ştie să se dicstreze -
Ştie dăcât să streseze.
Să se plângă tot mereu
Că – vai tu! – viaţa e greu!”
Ei, ce ziceţi? V-am dat gata?
L-am făcut praf şi pă tata!
Sper c-acu v-aţi lămurit
Că io-s nemaipomenit!
Pa! Mă duc să-mi iau o pâine!
Autografuri dau mâine!
NU SUNT POET!
Nu că vreau să mă dau mare.
Însă nici în ani o mie
Nu cred că aş fi în stare
Să compun o poezie!
Chestii, trestii, balamale -
Pot să scriu pe o hârtie.
Dar acestea-s vorbe goale.
Nicidecum o poezie!
De aceea, ca stresatul.
Încerc şi eu să scriu rime -
Le semnez cu subsemnatul
Şi le declar anonime!
Aşadar, fără-ndoială.
E şi limpede şi clar:
Nu-s poet nici din greşeală!
Sunt doar un picuţ… rimar!

COSTICĂ ŞI GÂNDACII
Cică mai demult, odată.
Într-o vreme-ndepărtată.
Trăia bine, vasăzică.
Un om bun numit Costică.
El avea o casă mare.

Două mâini, două picioare.
O căruţă, trei maşini
Şi-o grămadă de găini.
Dar, oricât trăia de bine
Şi de-aşa cum se cuvine.
Costică avea, se pare.
Şi-o problemă foarte mare.
Ce problemă? Staţi un pic.
Că îndată vă explic!
Bietul om, fără vreo vină.
Avea casa arhiplină
Cu o grămadă de gândaci
Serioşi, mari şi stângaci.
A-ncercat el bucuros
Să scape de ei frumos.
Dar oricât s-a străduit.
Uite că n-a reuşit!
Disperat, bietul Costică
Şi-a cumpărat şi-o pisică.
Dar aceasta a fugit
Imediat ce s-a trezit.
Aflând de la Aurică
De problema lui Costică.
Un amic de-al lui Florică.
Zis şi Tică şi Mitică.
A venit la el pe jos
Şi i-a zis politicos:
— Măi, stimabile Costică.
Doar aşa, la o adică.
Dacă vrei să fii dibaci
Şi să scapi brusc de gândaci.
Nu-ţi mai cumpăra pisici.
Raţe, gâşte sau arici!
Mai bine, du-te puţin
La un superb magazin
Şi cumpără-ţi o trompetă
Frumuşică şi cochetă!
Apoi, când te-ntorci acasă.

Aşază-te prompt la masă
Şi, cu toată nerăbdarea.
Sună-n trombă adunarea.
Imediat, brusc şi spontan.
Chiar gândacul căpitan
Se va prezenta la tine
Şi îţi va ura de bine.
Tu, atunci, în chip şi fel.
Să te uiţi urât la el
Şi să-i ordoni, fără trac:
„La Georgică la atac!”
Rapid glonţ, chiar toţi gândacii
Se vor strânge ca buimacii
Şi vor pleca, fără frică.
La vecinul tău, Georgică.
Iar tu vei scăpa de ei
Fără prea multe idei!
Auzind aşa, Costică
I-a mulţumit lui Mitică
Şi s-a dus super-senin
La un superb magazin.
Şi-a cumpărat o trompetă
Frumuşică şi cochetă.
S-a întors cu ea acasă.
S-a aşezat prompt la masă
Şi, cu toată nerăbdarea.
A sunat calm adunarea.
Rapid iute, brusc spontan.
Chiar gândacul căpitan
L-a apel s-a prezentat
Ca un şef adevărat.
Costică, numaidecât.
S-a uitat la el urât
Ordonându-i, fără trac:
— La Georgică la atac!
— Fiindcă văd că nu glumiţi.
Am înţeles, să trăiţi!
A spus, ca un meloman.

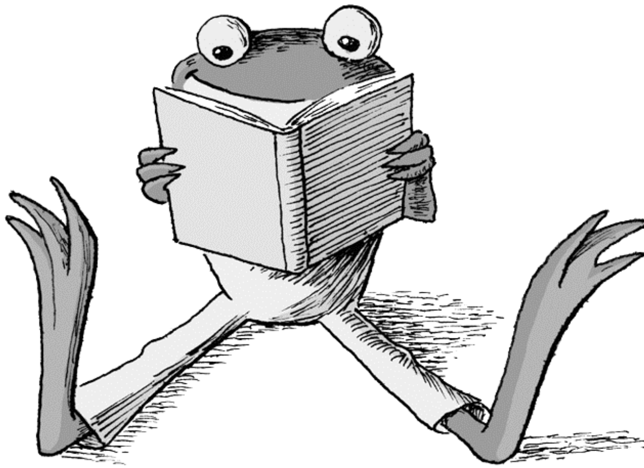
Gândacul şef căpitan.
Şi îndată, toţi gândacii.
Strângându-se ca buimacii.
Au pornit către Georgică.
În marş mare, fără frică.
Fericit şi încântat
Că de ei toţi a scăpat.
Costică pe loc n-a stat
Şi, răsuflând uşurat.
A cântat şi a dansat
Ore-n şir, neîncetat.
După exact două zile.
Fără mofturi inutile.
Mândru ca un buzdugan.
Gândacul şef căpitan
S-a prezentat fără frică.
Drept în faţa lui Costică
Şi, extrem de bucuros.
I-a zis clar şi serios:
— Să trăiţi mult vă urez!
Permiteţi să raportez!
Am atacat lămurit
Şi-am învins perfect cinstit!
Lupta a fost foarte grea.
Dar ne-am descurcat şi-aşa!
Acum, veseli şi voioşi.
Ne-am întors toţi sănătoşi.
Cu fix douăzeci de mii
De prizonieri mari, vii!

„VREAU O CARTE!”
Eu, aşa, de felul meu.
Fiindcă pot şi nu mi-e greu
Şi am şi ceva tupeu.
Citesc foarte rar mereu.
Iar când mintea-mi stă în loc.
Clar şi fără echivoc.
Nu mai stau să mă strofoc

Şi nu mai citesc deloc.
Fiindcă nu mai am nici voie.
Nici treabă şi nici nevoie!
Evident, la viaţa mea
Foarte-foarte şi prea-prea.
Oarecum mai mult aşa.
Am citit câte ceva
Şi chiar am citit cu foc
Toate cărţile de joc!
Ba cred c-am citit odată
Şi o carte-adevărată.
Dar mi s-a părut ciudată
Şi extrem de complicată!
Tocmai de-aia, uluit
Şi profund neliniştit.
Rapid iute m-am oprit
Şi m-am lăsat de citit!
Sunt deja mult, mult prea cult!
De ce să citesc mai mult?
Să mă obosesc degeaba?
Păi, ce, aşa merge treaba?
Totuşi, nu ştiu cum se face-Sau, mă rog, cum se desface-Dar, de la o vreme-ncoace.
Nu prea sunt lăsat în pace!
Unde merg, unde mă duc.
Deşi nu-s deloc năuc.
Cu sau fără nicio treabă.
Toată lumea mă întreabă.
Ca pe un duşman de moarte.
De o anumită carte
Despre care, cum să zic.
Eu nu ştiu exact nimic!
Cred că-i o carte celebră.
Din moment ce toţi au febră
Şi, în toată ciuda mea.
Mă-ntreabă mereu de ea.
Dar eu unul n-am citit-o!
Nici măcar n-am răsfoit-o!

Şi nici n-am de gând s-o fac!
Mie cărţile nu-mi plac!
Totuşi, plin de remuşcări
Şi sătul de întrebări.
Astăzi, dis-de-dimineaţă.
M-am supărat rău pe viaţă
Şi, aşa, de teorie.
Ca să nu fac gălăgie.
M-am dus glonţ şi cu mândrie
La o mare librărie.
Unde, doar la o adică.
Librar mare, fără frică.
Era celebrul Costică.
Nea vecinul lui Georgică.
Am intrat deci, tot decis.
M-am uitat în jur precis
Şi, mai mult decât deschis.
Lui Costică franc i-am zis:
— Uite ce e, măi, Costică:
Eu n-am treabă cu Georgică!
Am doi câini, am şi-o pisică
Şi de nimeni nu mi-e frică!
Dar – ce mai încolo-ncoace?
Îţi place sau nu îţi place.
Am venit chiar de departe
Fiindcă vreau şi eu o carte!
— Aşa care vasăzică!
Mi-a răspuns voios Costică.
Şi ce carte vrei, Florică?
Doar aşa, la o adică!
— Păi, ce, tu crezi că eu ştiu?
Ştii că eşti foarte hazliu?
Tot ce pot să-ţi spun decis
E că, sigur şi precis.
Cartea asta e vestită.
Celebră şi renumită!
Şi mai este şi faimoasă!
Dar nu ştiu cât e de groasă!

Nu ştiu nici cine a scris-o
Şi nici cine a descris-o!
Iar, dacă asta contează.
Nici nu mă intereseează!
Cert e că până şi Rică
Are-acasă una, cică!
Auzi tu la el tupeu!
Vreau cartea asta şi eu!
Şi vreau două exemplare.
Ca să pot să mă dau mare
Şi, aşa, la o adică.
Să-i dau peste nas lui Rică!
— Păi, dacă-i aşa, Florică.
N-avea teamă, n-avea frică!
Se rezolvă imediat.
Sigur şi neapărat!
A spus Costică, mirat.
Uluit şi speriat
De parc-ar fi văzut moartea.
Zi-mi cum se numeşte cartea
Şi-ţi promit că, dacă vrei.
Îţi dau bucuros şi trei!
— Păi, aşa, mai de departe.
Cartea se numeşte „Carte”!
— „Carte” şi mai cum, măi, frate?
— „Carte de identitate”!

DOCTORUL
Cică într-o zi, Costică.
Băiat bun şi fără frică.
A aflat şi-a auzit.
În mod nemaipomenit.
Că aşa, la o adică.
Bunul său amic, Georgică.
E puţin mai mult răcit
Şi mai mult puţin pleoştit.
Evident, îngrijorat.
Imediat s-a încordat
Şi s-a dus, în goană mică.
Drept acasă la Georgică.
Văzându-l cum stă în pat
Ca un şoricel plouat
Şi dându-şi seama că are
Nişte febră la picioare.
Costică s-a pus pe gânduri.
A strâmbat mai multe scânduri
Şi-apoi l-a chemat, în grabă-Fiindcă n-avea altă treabă-Chiar pe doctorul Mitică.
Vecinul lui Vasilică.
Mitică, doctor vestit

Şi medic prea renumit.
Oarecum neliniştit.
Într-o clipă a venit
Şi, neştiind ce să zică.
Într-o grabă măricică.
A intrat, fără Costică.
În camera lui Georgică.
După vreo zece minute.
A ieşit rapid şi iute
Şi-a cerut, cu nerăbdare.
Un cuţit ceva mai mare.
Costică, puţin mirat.
Imediat s-a conformat
Şi i-a dat, nedumerit.
Un foarte imens cuţit.
Mulţumit foc, glonţ, Mitică
A intrat iar, fără pică.
Într-o grabă deloc mică.
În camera lui Georgică.
După fix un sfert de oră.
Cu o privire incoloră.
A ieşit din nou, nervos
Şi extrem de serios.
Şi-a cerut, cu nerăbdare.
Un ciocan şi-o daltă mare.
Costică, debusolat.
S-a cam foarte speriat.
Însă nu a comentat.
Ci, pe loc şi imediat.
I-a adus, cu-ndemânare.
Ciocanul şi dalta mare.
Doctorul, prea fericit.
Le-a luat iute, grăbit.
Frumos foc i-a mulţumit
Şi, scrâşnind din dinţi uimit.
A intrat iar, fără frică.
În camera lui Georgică.
După treizeci de minute.

A ieşit transpirat, iute
Şi, strigând cu nerăbdare.
A cerut o rangă mare.
Costică, nevinovat.
Tare rău s-a speriat
Şi, profund îngrijorat.
Pe Mitică l-a-ntrebat:
— Doctore, spune-mi cinstit.
Răspicat şi lămurit:
Georgică este bolnav
Chiar atât de foarte grav?
— Nu ştiu încă, măi, Costică!
I-a răspuns nervos Mitică.
Încă nu am apucat
Să-l consult cu-adevărat!
Concret, sincer şi cinstit.
Pân' acum n-am reuşit
Să deschid, nici din greşeală.
Trusa mea cea medicală!

SETEA

Cică mai demult, Costică, băiat bun la o adică.
Se simţea, în felul său, extraordinar de rău:
Gura îi era, chiar toată, incredibil de uscată.
Gâtul tare-l ustura, pielea parcă îl strângea.
Buzele-i erau crăpate amândouă şi chiar toate.
Nici puteri nu prea părea să mai aibă multe-aşa
Şi cea mai mică mişcare îl făcea, fără eroare.
Să se simtă obosit, istovit şi ameţit.
Zi de zi, mereu aşa, de mai multe ori era
Să cadă brusc din picioare, fără nicio ezitare.
Asta tare-l speria şi mult îl descuraja.
Odată, chiar a căzut şi trei zile a zăcut.
Lângă casă, nemişcat şi aproape leşinat.
Atunci, speriat, Costică n-a mai avut ce să zică
Şi pe loc, numaidecât, s-a autohotărât
Să nu mai facă figuri şi să ia urgent măsuri.

S-a dus, deci, în goană mică, glonţ la doctorul Mitică-un medic foarte vestit, renumit şi iscusit.

Acesta l-a primit bine și așa cum se cuvine
Și, aproape imediat, cu grijă l-a ascultat.
Atent foc și fără vise la simptomele descrise.
Apoi, dând din cap nespus, foarte hotărât a spus:
— Problema ta, măi, Costică, nu e deloc mititică!
Mai exact și pe-ndelete, ție chiar îți este sete!
Serios și chiar pe bune, asta-i o afecțiune
Foarte, foarte renumită și extrem de răspândită!
Practic, în ultima vreme, fără scheme și dileme.
Tot mai mulți oameni cinstiți, simpli și obișnuiți
Suferă, fără-ndoială, de-această ciudată boală
Și caută cu ardoare rezolvarea de rigoare.
Auzind acestea toate, fără doar și fără poate.
Costică a răsuflat oarecum mai ușurat
Și, mai mult decât decis, cu toată gura a zis:
— Doctore, eu, bucuros, îți prea mulțumesc frumos!
Spune-mi iute: ce și cum trebuie să fac acum?
Medicul, ca un erou, rămase puțin tablou.
Se sprijini de-un birou nici prea vechi, dar nici prea nou.
Se gândi două minute și apoi răspunse iute:
— Păi, întâi, pe cât se poate, trebuie să dai din coate
Și să-ncerci, cu toată teama, să observi și să-ți dai seama.
Precis și fără eroare, ce te supără mai tare:
Gura extrem de uscată, pielea scorojită toată.
Buzele crăpate-așa sau, în fine, altceva!
Dacă, să zicem, cumva, buzele te-ar supăra.
Nu mai sta să numeri stele și ocupă-te de ele!
Tratează-le, orice-ar fi, cu absolut tot ce știi!
După ce s-au vindecat, repede și imediat.
Poate, te vei ocupa și de amețeli cumva!
Nu încerca niciodată să rezolvi totul deodată!
Anihilarea totală, completă și ideală
A acestor minunate simptome adevărate-Îți spun clar și verde-n față! – este un proces de-o viață!
Alege-le calm și blând pentru a le trata pe rând!
— Așa care vasăzică! Mulțumesc, doctor Mitică!
A spus încântat Costică și-a plecat încet, cu frică.
Dar când a ajuns acasă, brusc și pe nepusă masă.

S-a simţit nelămurit şi total nedumerit.
„Ar fi trebuit, decis, să întreb mult mai precis.
Încă de la început ce şi cum am de făcut!”
Gândi el cam abătut, fără să se dea bătut.
După fix mai multe zile de eforturi inutile.
În care, tare şi-n gând, de sute de ori la rând.
A repetat pe-ndelete „Nu mi-e sete! Nu mi-e sete!”
Costică, băiat cinstit, se trezi, neliniştit.
Că e, bietul, vrând-nevrând, mai însetat ca oricând.
Drept urmare, plin de frică, s-a dus iar, în goană mică.
Direct şi la o adică, tot la doctorul Mitică
Şi, mai mult decât decis, i-a zis sigur şi precis:
— Doctore, am încercat nonstop şi neîncetat.
Dar cred – pe onoarea mea! – că n-am înţeles ceva.
Căci, după nenumărate încercări adevărate.
Îmi dau seama şi constat, în mod straniu de ciudat.
Că de fapt sunt, vrând-nevrând, mai însetat ca oricând!
— Chiar ai încercat adică absolut tot, măi Costică?
Îl întrebă hotărât doctorul numaidecât.
— Poate că, din vreo eroare, n-am încercat aşa tare
Cum, probabil, negreşit, ar fi foarte trebuit!
A răspuns în gura mică, trist şi amărât, Costică.
Dar totuși, există, oare, doar din pură întâmplare.
Ceva mai concret aşa ce-aş putea face cumva?
— Bineînţeles, Costică! a răspuns zâmbind Mitică.
Ştiinţa nu s-a sfiit, ci chiar a descoperit.
Cu stimă şi cu căldură, o prea strânsă legătură.
Fără doar şi fără poate, între sport şi sănătate!
De ce nu încerci tu, oare, să faci zilnic, cu ardoare.
Singur, fără remuşcări, câte-o sută de flotări?
Auzind aşa, Costică îi mulţumi lui Mitică
Şi plecă foarte grăbit, voios foc şi fericit.
Ajuns acasă, degrabă, se şi apucă de treabă.
Însă, plin de remuşcări, după numai opt flotări.
Leşină şi zăcu lat tot restul zilei, în pat.
A doua zi, fără pică, îl sună glonţ pe Mitică
Şi îi povesti, stresat, tot ce i s-a întâmplat.
— Dacă nu vrei, cu tupeu, să faci tot ce ţi-am spus eu.

De ce să mai vii la mine? Ca să-mi pierd timpul cu tine?
Îl întrebă imediat doctorul, cam supărat.
— Dar, doctore, serios, te rog eu foarte frumos.
Nu se mai poate, cumva, face şi fix altceva?
Insistă puţin Costică neştiind ce să mai zică.
— Ba da! a răspuns Mitică, într-o gură nu prea mică.
Pentru cazuri şi probleme serioase şi extreme.
Soluţia decisivă e mişcarea colectivă!
Dacă te crezi mai dibaci şi singur nu vrei să faci.
În doi timpi şi trei mişcări, gimnastică şi flotări.
Poate, brusc şi din senin, te va ajuta puţin
Stimulentul super-tare de a face, cu ardoare.
Exerciţii şi mişcare într-un grup ceva mai mare!
Auzind acestea toate, fără doar şi fără poate.
Iute şi rapid, Costică îi mulţumi lui Mitică
Şi-apoi, fără pic de pică, într-o grabă măricică.
Plăti chiar cu gesturi mari fix o sută de dolari
Pentru a se alătura unui grup aşa şi-aşa
De câţiva mulţi pacienţi isteţi şi inteligenţi
Care făceau cu ardoare exerciţii şi mişcare.
Dar după prima şedinţă, leşinând cu uşurinţă.
În doi timpi şi trei mişcări, după doar patru flotări.
Renunţă descurajat, simţindu-se ruşinat
Pentru a mai da, adică, ochii cu doctor Mitică.
Aşadar şi drept urmare, fără nicio ezitare.
Costică merse grăbit la alt medic renumit.
Doctor Petrică, voios, îl ascultă serios.
Iar apoi, politicos, îi zise vijelios:
— Măi, Costică, regret tare şi nespus de rău îmi pare
Că aşa, la o adică, distinsul doctor Mitică
Deloc nu ţi-a explicat limpede şi răspicat
Ceva ce, cum se cuvine, sunt convins că ştie bine!
Ceea ce, fără vrăjeală şi chiar fără îndoială.
Serios şi nu oricum, îţi trebuie ţie-acum
Când ţi-e foarte, foarte sete, este apă, măi, băiete!
— Apă? întrebă Costică, plin de o speranţă mică.
— Da, Costică! Apă rece, proaspătă, de nota zece!
— Doctore, indubitabil şi mai mult decât probabil.

Ce spui tu e formidabil şi chiar sună rezonabil.
Dar unde, pe cinstea mea, pot găsi aşa ceva?
— Păi, din câte ştiu eu bine, apa din fântână vine!
De aceea, bucuros, îţi recomand serios
Să iei iute o cazma şi să-ţi sapi, cu mâna ta.
O fântână sănătoasă – evident, la tine-acasă!
Auzind aşa, Costică îi mulţumi lui Petrică
Şi plecă foarte grăbit, vesel tot şi fericit.
Ajuns chiar la el acasă, luă o cazma frumoasă
Şi, zâmbind încet şi-aproape, începu intens să sape.
Dar, după doar cinci minute de săpat rapid şi iute.
Leşină nevinovat repede şi imediat.
Când se trezi din leşin oarecum mai mult puţin.
Îl văzu, la o adică, pe vecinul său, Georgică.
Stând agale lângă el şi privindu-l cu mult zel.
Acesta, nedumerit, îl întrebă uluit:
— Serios şi fără frică, ce faci tu aici, Costică?
— Păi, ce pot să fac? Clar, sap! Că doar nu oi sta în cap!
A răspuns Costică, blând, pur şi simplu vrând-nevrând.
— Ce anume sapi, Costică? întrebă mirat Georgică.
— Păi, aşa, la o adică, sap doar o fântână mică!
— Dar de ce?
— Fiindcă am voie şi de apă am nevoie!
— Bine, dar eu sunt uimit! Tu chiar nu ai auzit?
Există – pe cinstea mea! – pe aici pe undeva
O fântână minunată care e deja săpată!
Iar Proprietarul ei – evident, doar dacă vrei-Îţi oferă, fără plată, apă proaspătă, curată.
Orişicând vrei şi doreşti, oricât de multă pofteşti!
De fapt, El – ia fii pe fază! – promite şi garantează.
Sigur, că dacă vei bea apă din fântâna Sa.
Niciodată, măi, băiete, n-o să îţi mai fie sete!
— Vorbeşti serios, Georgică?
— Bineînţeles, Costică!
De ce nu încerci şi tu? Oricum n-ai ce pierde, nu?
— Mda. Deşi nu e a mea, ideea chiar nu e rea!
Totuşi, nu ştiu ce să zic! Stai oleacă şi un pic.
Să-l întreb întâi, galant, pe medicul meu curant!

Şi numaidecât, Costică îl salută pe Georgică
Şi se duse, fără frică, glonţ la doctorul Petrică.
Spunându-i fericit vestea şi povestindu-i povestea.
Acesta, foarte precis, clătină din cap decis
Şi, umflându-se în gât, zise foarte hotărât:
— Măi, Costică, negreşit, eu de asta-am auzit.
Însă, orişice ar fi, sincer nu te-aş sfătui!
Şi, cum nu vorbesc degeaba, fii atent cam cum stă treaba:
Dacă tu, cu mâna ta, fântâna îţi vei săpa.
Vei preţui şi-aprecia mult mai mult apa din ea
Decât dacă, brusc subit, ţi-ar fi dată gratuit!
Aşadar e mult mai bine şi mult mai cum se cuvine
Să nu te mai dai deoparte şi să sapi tot mai departe!
Dumnezeu este cinstit şi-i ajută negreşit
Pe cei ce încearcă iute chiar ei singuri să se-ajute!
Oarecum mirat, Costică îi mulţumi lui Petrică
Şi, rapid şi imediat, se întoarse la săpat.
Dar, în foarte scurtă vreme, fără scheme şi probleme.
Îşi dădu prea bine seama, cu aproape toată teama.
Că-n mod sigur va muri înainte de-a sfârşi
Şi de-a termina vreodată de săpat fântâna toată.
Astfel, neajutorat, el renunţă la săpat
Şi, fără vreo ezitare, merse glonţ şi-n grabă mare.
Cu fix exact tot amarul, direct la proprietarul
De fântână, despre care îi vorbise, sus şi tare.
Şi fără păreri de rău, Georgică, vecinul său.
Iar când ajunse la el, Îi zise, chiar plin de zel:
— De nu-mi dai acum, cu spor, apă de la tne, mor!
Proprietarul, uimit, îl primi chiar fericit
Şi-i zise cu bunătate, fără doar şi fără poate:
— Dragul Meu, să ştii prea bine: oricine vine la Mine
Poate, din fântâna Mea, să bea câtă apă vrea
Şi nicicând, noapte sau zi, sete nu îi va mai fi!
Auzind aşa, Costică bău apă fără frică
Şi, pe loc şi imediat, simţi uimit şi mirat
O schimbare minunată şi foarte adevărată:
Gâtul nu-l mai ustura, ameţeli nu mai avea
Şi, pe măsură ce bea, setea i se potolea!

Acum, fără nicio frică, oriunde merge, Costică
Tuturor le spune-ndată despre apa minunată
Pe care, extrem de clar, a primit-o el în dar.
CABINETUL LUI COSTICĂ
Într-o zi, din întâmplare.
Privind curios la soare.
Costică, băiat frumos
Şi isteţ şi curajos.
Ore-n şir s-a tot gândit
Cât e el de iscusit
Şi, deodată, brusc subit.
În mod nemaipomenit.
O idee ideală.
Deşteaptă şi genială.
Cu viteză i-a venit
Şi în minte l-a lovit.
Drept urmare, fericit.
Imediat şi-a revenit.
Iar în ziua următoare
Nu s-a mai uitat la soare.
Ci din contră, cu ardoare
Şi cu dibăcie mare.
Şi-a deschis, nitam-nisam.
Cu pam-pam şi cu tam-tam.
Un cabinet medical
Foarte excepţional-Evident, la el acasă.
Că avea casă frumoasă.
Sănătoasă, serioasă
Şi extrem de arătoasă.
Şi, ca să n-aibă probleme.
Reclamaţii şi dileme.
Fără nicio ezitare
Cât de cât întâmplătoare.
Pe uşa de la intrare
A pus fix un afiş mare.
În care, cu bună seamă.
A scris clar şi fără teamă:
„Cabinet prea medical

Foarte senzaţional.
Colosal, fenomenal.
Unic şi fără egal.
Dacă vrei un tratament
Ideal şi excelent.
Te costă treizeci de lei
Amărâţi şi mititei!
Orice boală ai avea.
Pur şi simplu uite-aşa.
Cât ai zice „bla bla bla”.
Scapi rapid şi brusc de ea!
Dacă boala-i sănătoasă
Şi-n trei clipe nu te lasă.
De la mine, cu temei.
Primeşti o sută de lei!”
când a auzit Georgică
Deisprava lui Costică.
Repede şi imediat.
S-a autoconcentrat
Şi, în mod imperturbabil.
S-a gândit inconfundabil
Că ar fi interesant.
Fascinant şi palpitant
Să îi ia suta de lei
Cât ai zice „un-doi-trei”.
Aşadar şi prin urmare.
În viteza cea mai mare.
Georgică, politicos.
S-a-mbrăcat foarte frumos
Şi, fără vreun pic de pică.
S-a dus glonţ fix la Costică.
Şi, încet, foarte încet.
Dar mai mult decât concret.
A intrat în cabinet.
A zâmbit foarte discret
Şi s-a aşezat subtil
Pe un scaun inutil.
— Ce ai păţit, măi, Georgică?

L-a-ntrebat pe scurt Costică.
Privindu-l în ochi atent
Şi cu foarte mult talent.
— Păi, aşa, la o adică.
Mi-am pierdut gustul, Costică!
A răspuns Georgică, blând.
De cinci ori la rând oftând.
— Ahaa! Unde l-ai pierdut?
— Păi, nu ştiu, că-s abătut!
— Mda. Problema-i complicată.
Dar o rezolvăm îndată!
Deschide guriţa mare
Şi gândeşte-te la soare!
Domnişoară asistentă.
Fii, te rog, foarte prezentă.
Nespus de inteligentă
Şi teribil de atentă
Şi adu, fără figuri.
Douăzeci de picături
Din cutia 400!
Dar te rog – rapid şi iute!
Imediat şi fără frică.
Asistenta lui Costică
Şi-a luat inima-n dinţi.
A zâmbit larg, printre dinţi.
Şi-a adus, fără figuri.
Douăzeci de picături
Din cutia 400.
Cât a putut ea de iute.
— Perfect! a spus rar Costică.
Bucuros ca o furnică.
Acum, fără doar şi poate.
Pune-le frumos pe toate.
Cu o grijă măricică.
În guriţa lui Georgică!
Fără să se uite-n sus.
Asistenta s-a supus
Şi, mirându-se nespus.

A făcut ce i s-a spus.
Dar Georgică, imediat.
S-a strâmbat şi a strigat:
— Aoleuu şi aolică!
Asta-i benzină, Costică!
— Aşa este, măi, Georgică!
Ai dreptate clar adică!
A spus Costică, voios
Şi nespus de serios.
Tot gustul ţi-a revenit!
Te felicit fericit!
Tratamentulvrei, nu vrei-Te costă treizeci de lei.
Trist şi supărat, Georgică
I-a dat banii lui Costică
Şi-apoi a plecat nervos.
Mormăind morocănos.
Dar, vrând, fără să viseze.
Banii să-şi recupereze.
Fără nicio ezitare.
Chiar în ziua următoare.
S-a întors foarte voios.
A zâmbit spectaculos.
A intrat în cabinet
Incredibil de încet
Şi s-a aşezat tiptil
Pe un scaun inutil.
— Ce s-a întâmplat, Georgică?
L-a-ntrebat, cu tact, Costică.
— Păi, ce să se-ntâmple, frate?
Fără doar şi fără poate.
Mi-am pierdut aşa, deodată.
Memoria – chiar toată!
— Ahaa! Cam când ai pierdut-o?
— Nu ştiu, dar ieri am avut-o!
— Mda. Problema-i complicată!
Dar o rezolvăm îndată!
Tu gândeşte-te la soare
Şi deschide gura mare!

Excelent! E bine-aşa!
Acum nu te mai mişca!
Domnişoară asistentă.
Fii, te rog, perseverentă.
Prezentă, inteligentă
Şi teribil de atentă.
Şi adu, fără figuri.
Douăzeci de picături
Din cutia 400!
Dar adu-le cât mai iute
Şi pune-le, fără frică.
În guriţa lui Georgică!
— Aoleuu şi aolicăă!
Nu se poate, măi, Costică!
A strigat Georgică, tare.
În guriţa cea mai mare.
În cutia 400
Îţi spun eu cât pot de iute!
Este benzină curată
Şi perfect adevărată!
— Imposibil, măi, Georgică!
Nu e benzină adică!
— Ba benzină e, Costică!
Îţi spun eu, că nu mi-e frică.
Foarte clar şi răspicat!
Ieri tot din asta mi-ai dat!
— Ai dreptate, măi, Georgică!
Te felicit fără pică!
Eşti chiar nemaipomenit!
Sunt de-a dreptul uluit!
Memoria, brusc subit
Şi pe loc ţi-a revenit!
Tratamentulvrei, nu vrei-Te costă treizeci de lei!
Foarte furios, Georgică
I-a dat banii lui Costică
Şi-apoi iute a plecat.
Bombănind neîncetat.
Dar, în ziua următoare.

Fără nicio ezitare.
Hotărât să se răzbune
Serios şi chiar pe bune
Şi să îşi recupereze
Banii fără să viseze.
Iute şi rapid, Georgică
S-a ntors din nou la Costică.
A intrat în cabinet
Încet, vesel şi discret
Şi s-a aşezat subtil
Pe un scaun inutil.
— Ce s-a întâmplat, Georgică?
L-a-ntrebat cu drag Costică.
— Păi, nu ştiu cum am făcut.
Dar vederea mi-am pierdut!
A răspuns Georgică, blând.
Dar scrâşnind din dinţi în gând.
— Când și unde ai pierdut-o?
— Păi, nu ştiu, că n-am văzut-o!
Tot ce pot precis să-ţi zic
E că nu mai văd nimic!
— Mda. Problema-i complicată
Şi de-a dreptul încurcată!
Teribil de rău îmi pare
Şi tot sufletul mă doare.
Dar pentru această boală
Mult prea excepţională.
Mai mult decât evident.
Eu n-am niciun tratament!
Drept urmare, cu temei.
Poftim 100 de lei!
Iute şi rapid, Georgică
I-a mulţumit lui Costică.
A luat banii voios.
Fericit și bucuros
Şi, zâmbind cu sânge rece.
A vrut repede să plece, super-mega-încântat
Că din plin s-a răzbunat.

Dar, la bani când s-a uitat.
Cu stupoare-a observat
Că sunt numai zece lei
Amărâţi şi mititei!
Drept urmare, cu temei
Şi arhiplin de idei.
A ţipat şi a strigat
Mânios şi indignat:
— Mi-ai dat zece lei, Costică!
— Nu se poate, măi, Georgică!
— Ba da! Uită-te la ei!
Sunt fix numai zece lei!
— Măi, Georgică, ai dreptate!
Fără doar şi fără poate!
Nu e nemaipomenit?
Vederea ţi-a revenit!
Te felicit – vrei, nu vrei!
Te costă treizeci de lei!
„AM VOIE?"
Azi dimineaţă, Costică.
Nea vecinul lui Georgică.
Băiat bun, deştept, isteţ.
Curajos şi îndrăzneţ.
S-a trezit foarte devreme-Ca să scape de dileme.
S-a spălat atent pe faţă-Ca să scape de mustaţă.
S-a-mbrăcat interesant-Ca să fie important – şi aşa, din întâmplare.
Fără nicio ezitare.
S-a dus glonţ şi-n grabă mare
La doctorul nu ştiu care – un medic faimos, vestit.
Celebru şi renumit.
De care, să fiu cinstit.
Eu încă n-am auzit.
Aşadar, încet-încet.
Tiptil, subtil şi discret.
A intrat foarte concret
La acesta-n cabinet.
L-a privit direct în ochi-Ca să-i zică de deochi-şi, arhiplin de

speranţă.
L-a-ntrebat cu eleganţă:
— Doctore, te rog frumos.
Minunat şi serios.
Spune-mi sincer şi pe şleau:
Ţuică am voie să beau?
Doctorul, foarte nervos.
Mânios şi furios.
Dar la minte sănătos.
Întreg şi miraculos.
A sărit în sus şi-n jos
Şi-a răspuns politicos:
— Nu ai voie, măi, Costică!
Ai memoria prea mică?
Adică, de bunăvoie.
Ţi-am spus şi ieri că n-ai voie!
— Da, măi, doctore, mi-ai spus.
Dar de ce eşti prost dispus?
Eu te-am ascultat supus.
Însă, ţinând fruntea sus.
Fără să îmi pierd credinţa.
Mi-am zis că, poate, ştiinţa.
De ieri până azi aşa.
A mai avansat şi ea!
COSTICĂ PRIMAR
Cică într-o zi, Costică.
Băiat bun la o adică.
A ajuns, nevinovat.
Primar, chiar la el în sat.
Fericit nevoie mare
De această realizare
Nemaipomenită tare
Şi total uluitoare.
În secunda următoare.
Fără nicio ezitare.
El şi-a luat politicos
Noul post în serios
Şi, cu mare bucurie.

Dar fără vreo gălăgie.
A ţinut, la primărie.
O şedinţă fistichie.
La care, neapărat
Şi de-a dreptul încântat.
Cu talent i-a invitat
Pe toţi bărbaţii din sat.
Când şedinţa a-nceput.
Costică mâlc a tăcut
Două ore şi-un minut.
Dar apoi n-a mai putut
Şi, plin de înflăcărare.
A strigat în gura mare:
— Dragii mei concetăţeni
Pseudoeuropeni.
Bravi, cinstiţi şi mult iubiţi.
Drăgălaşi şi fericiţi.
După cum probabil ştiţi-Sau, mă rog, vă amintiţi.
Eu-s acum primar în sat-şi-s primar adevărat!
De aceea, vreau enorm.
Înainte să adorm.
Să stăm toţi, să ne gândim
Şi-mpreună să găsim
Nişte oportunităţi
Şi nişte modalităţi
De-a face din acest sat
Excelent şi minunat
Un sat nemaipomenit.
Modern, prosper, fericit!
Aşadar, fiindcă e joi.
Cu sau fără tărăboi.
Eu vreau astăzi de la voi
Propuneri şi idei noi!
După o clipă normală
De tăcere mormântală.
Ionică, băiat isteţ.
Curajos şi îndrăzneţ.
Hotărât s-a ridicat

Şi a strigat răspicat:
— Eu, băiat sofisticat.
Zic clar că la noi în sat
Ar fi foarte indicat
Să avem neapărat.
Fără nicio amânare.
Cât mai multe cârciumioare!
— Eu – a spus apoi Mitică-Propun clar și fără frică
Să avem neapărat
Şi multe bodegi în sat!
— Şi crâşme! a spus Petrică.
— Şi birturi! a strigat Rică.
— Şi baruri! a spus Florică.
Fără niciun fel de pică.
Auzind acestea toate.
Fără doar și fără poate.
Foarte limpede și clar.
Costică, mare primar.
A intervenit urgent
Şi a strigat insistent:
— Măi, băieţi, ce e cu voi?
Aveţi chef de tărăboi?
Vă gândiţi cu anvergură
Mereu doar la băutură?
Ascultaţi aici la mine:
Asta nu e deloc bine
Şi nu-i nici cum se cuvine.
Că vă faceţi de rușine!
Aştept idei serioase-Mai bune, mai valoroase!
După vreo zece minute
De priviri adânci și mute.
Georgică, băiat de treabă.
A spus repede și-n grabă:
— Eu, băiat adevărat.
Propun clar şi răspicat
Să deschidem imediat
O bibliotecă-n sat!
— Bravo! a strigat Costică.

Încântat şi fără frică.
Iată, în sfârşit, măi, tată.
O idee-adevărată.
De om cult, inteligent.
Deştept şi plin de talent!
Asta vreau eu de la voi:
Idei bune, idei noi!
Dar, aşa, la o adică.
Fii amabil, măi, Georgică.
Şi explică scurt şi rar.
Pentru cei ce n-au habar
Şi se fac mereu că plouă.
De ce ne-ar trebui nouă.
Absolut neapărat.
O bibliotecă-n sat?
— Păi, na! a răspuns Georgică.
Hotărât şi mândru cică – aşa, ca s-avem şi noi.
Fie pace sau război.
Unde sta mai mult aşa
Ca să bem câte ceva!

O ZI OBIŞNUITĂ
Cică într-o zi, Mitică.
Băiat bun şi fără frică.
Reporter adevărat.
Strălucit şi minunat
La o televiziune
De succes şi de minune.
S-a gândit cu mult curaj
Să facă un reportaj
Super-senzaţional
Şi mega-fenomenal
Doar aşa, la o adică.
Despre faimosul Costică.
Un băiat obişnuit.
Celebru de renumit.
Aşadar şi prin urmare.
Chiar în ziua următoare.
Mitică, proaspăt vopsit.
Aranjat şi dichisit.

S-a dus, pe nepusă masă.
Glonţ la Costică acasă
Şi, din două-trei mişcări.
L-a luat la întrebări.
— Măi, Costică, serios.
Te rog eu frumos-frumos.
Fără multă gălăgie.
Povesteşte-mi clar şi mie-Ca să ştie, dintr-odată.
Tot satul şi lumea toată-Ce faci tu, fără vrăjeală.
Într-o zi perfect normală!
— Păi, ce să fac, măi, Mitică?
A răspuns mândru Costică.
Mă trezesc, c-aşa e viaţa.
Pe la 6 dimineaţa
Şi bag iute, cu ardoare.
Un pahar de ţuică, mare…
— Stai oleacă, măi, Costică!
A intervenit Mitică.
Dacă mă întrebi pe mine.
Cred că nu e deloc bine
Să afle, brusc şi deodată.
Tot satul şi lumea toată
Că tu bei aşa devreme.
Fără mari figuri şi scheme!
Deci, ca să n-avem probleme.
Complicaţii şi dileme.
Zi şi tu, cu tot amarul.
Că de fapt citeşti ziarul!
— Foarte bine, măi, Mitică!
A spus încântat Costică.
Deci, la 6 dimineaţa.
Mă trezesc, c-aşa e viaţa
Şi, ca să-mi înec amarul.
Citesc cu poftă ziarul.
Apoi merg în grabă mare
Să dau la găini mâncare.
După care, foarte clar.
Mai citesc înc-un ziar.

Apoi, pân' la prânz, voios.
Bucuros şi serios.
Cu o voinţă de fier.
Muncesc prin atelier.
Timp în care, cu temei.
Citesc două cărţi sau trei.
La masă, cu gesturi triste.
Mai citesc vreo cinci reviste.
Iar seara, în grabă mare.
Dau iar la găini mâncare.
După care, într-o doară.
Citesc şi presa de seară.
După cină, fără frică.
Mă întâlnesc cu Georgică
Şi-amândoi pe o potecă.
Mergem la bibliotecă.
Acolo, cu sânge rece.
Citim pân' la ora 10.
Când se-nchide, vasăzică.
Biblioteca adică.
Apoi, fără pic de pică.
Eu, Georgică, Vasilică.
Rică, Lică, Tudorică
Şi toată trupa adică.
Mergem toţi glonţ la Petrică.
Fiindcă acesta – se ştie!
E isteţ, nu jucărie-Are, din copilărie.
O super-tipografie!

VEZI CE PĂŢEŞTI
Într-o seară, morţi de beţi.
Dar voioşi şi îndrăzneţi.
Costică şi cu Georgică.
Băieţi buni la o adică.
Îl scot dintr-un lac, cu frică.
Pe stimabilul Mitică.

Pe jumate înecat
Şi extrem de speriat.
Când acesta-şi mai revine
Şi se simte-un pic mai bine.
Costică, foarte nervos.
Strigă la el furios:
— Vezi ce păţeşti, măi, Mitică.
Dacă bei apă adică?
VINOVATUL FĂRĂ VINĂ
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Doar aşa, la o adică.
Tu ştii cine e de vină
Că eu nu mai am maşină?
— Păi, aşa, la o adică.
Serios şi fără pică.
Bănuiesc că tu, Georgică!
— Eu?! În niciun caz, Costică!
— Atunci, cine? Oare, eu?
— Nu, nici tu, ci Dumnezeu!
— Dumnezeu?!
— Automat!
Numai El e vinovat!
— Măi, Georgică, stai un pic.
Că eu nu-nţeleg nimic!
Dumnezeu e vinovat
Că ieri tu te-ai îmbătat?
— Evident!
— Cum, măi, Georgică?
— Aşa simplu, măi, Costică!
N-a pus chiar El, cu tupeu.
Barul fix în drumul meu?
— Şi tot El e vinovat
Că, din bar când ai plecat.
Deşi erai mort de beat.
Tu te-ai încăpăţânat
Şi ai plecat cu maşina?
— Păi, normal! A Lui e vina!

Nu puteam să plec pe jos!
— Dumnezeu e vinovat
Că tu, așa mort de beat.
Ai condus cu nepăsare
Cu viteză foarte mare?
— Bineînţeles, Costică!
Îţi spun asta fără frică!
— Dacă bine-nţeleg eu.
De vină-i tot Dumnezeu
Că tu, beat și obosit.
La volan ai adormit
Şi-ai intrat într-un copac
De pe malul unui lac!
— Păi, da' cine, măi, Costică?
Adică, la o adică.
De ce-a pus acolo pomul?
Ca să intre-n el tot omul?
— Aşa care vasăzică!
Dar ia spune-mi, măi, Georgică.
Sincer, clar și răspicat-Cine este vinovat
Că, deşi maşina ta-S-a ales praful de ea.
Pur şi simplu tu-ai scăpat
Teafăr şi nevătămat?
— Mai e cazul să îţi spun?
Eu, că sunt un şofer bun!
CAPRA VECINULUI
Cică odată, demult.
Când eu nu eram adult
Şi nici mai mic nu eram
Fiindcă nici nu existam.
Doar aşa, ca într-o doară.
Trăiau, undeva la ţară.
De mulţi ani şi zece luni.
Doi prieteni foarte buni
Care nu erau bogaţi.
Dar erau vecini şi fraţi.
Unul se numea Costică
Şi avea, la o adică.

O căsuţă foarte mică.
Cinci copii şi o pisică.
Cel de-al doilea, fără frică.
Se numea exact Georgică
Şi-avea tot o casă mică.
Însă nu avea pisică
Şi nu avea nici copii-Stătea singur zi de zi.
Aşadar, precum spuneam
Şi ziceam şi povesteam.
Prea stimabilul Costică
Şi vecinul său, Georgică.
Nu erau deloc bogaţi-Ba erau chiar strâmtoraţi
Şi adesea se-ntâmpla
Să n-aibă nici ce mânca.
Dar tot erau fericiţi.
Bucuroşi şi liniştiţi.
Însă într-o zi, Costică.
Nu ştiu cum, la o adică.
A făcut rost de-o căpriţă
Drăguţă şi ştrengăriţă
Care, pusă pe mari fapte.
Dădea destul de mult lapte.
Bineînţeles, Costică.
Fiindcă ţinea la Georgică.
Îi ducea şi lui, voios
Şi nespus de bucuros.
Zilnic, după ora şapte.
Câte o cană cu lapte.
Foarte curios, Georgică
L-a-ntrebat în gura mică:
— Spune-mi şi mie, Costică.
Doar aşa, la o adică.
Fiindcă vreau să ştiu şi eu De unde ai tu mereu
Lapte să-mi aduci şi mie
Cu atâta bucurie?
Că, din câte ştiu eu bine.
Tu eşti mai sărac ca mine!
Costică, foarte voios.

I-a răspuns politicos:
— Păi, cum să-ţi explic, Georgică?
Într-o seară, plin de frică.
L-am rugat frumos şi eu
Pe prea bunul Dumnezeu
Să-mi dea şi mie, adică.
O căpriţă cât de mică-Să am ce da zi de zi
De mâncare la copii!
Dumnezeu m-a ascultat
Şi a doua zi mi-a dat
O minune de căpriţă
Frumoasă şi ştrengăriţă!
De-aia, fiindcă-mi merge bine.
Eu m-am gândit şi la tine
Şi zilnic, cu bucurie.
Îţi aduc lapte şi ţie.
Dacă vrei şi nu ţi-e greu.
Ascultă-aici sfatul meu:
Fă şi tu ce-am făcut eu
Şi roagă-L pe Dumnezeu
Să te-ajute şi pe tine
Şi-o să vezi că-ţi va fi bine!
Nu prea a crezut Georgică
Ce i-a povestit Costică.
Însă l-a lăsat să plece.
Zâmbindu-i cu sânge rece.
Apoi a-nceput şi el.
Cu ardoare şi cu zel.
Să se roage tot mereu
Şi zilnic la Dumnezeu.
Dumnezeu l-a auzit
Şi, n vis, la el a venit.
Georgică, prea fericit.
I-a zis clar şi lămurit:
— Doamne, ştii, eu sunt Georgică!
— Ştiu – vecinul lui Costică!
Vrei, deci, şi tu o căpriţă
Frumoasă şi ştrengăriţă!

— Aa, nu, Doamne!
— Dar ce vrei?
Trei milioane de lei?
— Nuu!
— Atunci, ce vrei, Georgică?
— Păi, ştii, capra lui Costică-Vreau ca până mâine seară
Să moară şi să dispară!

ION CREANGĂ
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Doar aşa, la o adică.
Dacă tot n-ai mintea mică.
Ştii ce m-a-ntrebat Mitică?
— Habar n-am! Ce te-a-ntrebat?
Dacă ai un cap pătrat?
— Nuuu! Mi-a pus o întrebare
Mult mai ameninţătoare!
— Serios?
— Pe cinstea mea!
— Nu se poate-aşa ceva!
— Ba se poate, măi, Costică!
— Fugi de-aci, că mor de frică!
— Nu muri, că e păcat!
Mai bine stai nemişcat
Şi-ascultă ce m-a-ntrebat.
Ca să nu rămâi pătrat!
— Nemişcat stau, măi, Georgică!

Zi-i – ce te-a-ntrebat Mitică?
— Păi, m-a-ntrebat fără veste
Care-a fost şi care este
Cel mai faimos şi vestit.
Cunoscut şi renumit
Scriitor fix anonim
Din lume pe care-l ştim?
— Excelentă întrebare!
— Mie nu prea mi se pare!
— Păi, după părerea mea.
Asta e problema ta!
— Da, mă rog, o fi aşa.
Dar întrebarea e grea!
— Şi ce ai răspuns, Georgică?
— Absolut nimic, Costică!
Ce puteam să îi răspund?
Am fugit să mă ascund!
— Stai oleacă, măi, Georgică!
Adică şi vasăzică.
N-ai ştiut ce să răspunzi?
Bine faci că te ascunzi!
Totuşi, află de la mine.
Ţine minte şi reţine:
Dacă stăm să ne gândim.
Scriitorul anonim
Cel mai cunoscut din lume
E doar unul!
— Care-anume?
— Ion Creangă, evident'
— Fugi de-aci, că n-ai talent!
Ion Creangă-i anonim?
— Este, dacă ne gândim!
— Cum adică, măi, Costică?
— Foarte simplu, măi, Georgică!
Ştim că-l cheamă Ion? Ştim!
Şi totuşi e anonim.
Fiindcă, dacă nu dormim
Şi cu grijă ne gândim

Fără să ne obosim.
Ştim ce ştim, dar tot nu ştim-Ce Ion e? Negativ?
Sau, din contră, pozitiv?
Şi-apoi iar, de ne gândim.
Vedem clar că, iar, nu ştim:
E Ion, dar ce Ion?
De argint? Sau de Neon?
— Dar şi Creangă se numeşte!
— Bineînţeles, fireşte!
Ştim bine, de bună seamă.
Că şi Creangă îl mai cheamă!
Dar ce creangă? De alun?
De fag? De stejar? De prun?
Ştim noi asta, măi, Georgică?
— Păi, nu ştim deloc, Costică!
— Păi, vezi? Dacă ne gândim.
Ion Creangă-i anonim
Şi-n acelaşi timp, cinstit.
E şi cunoscut vestit!
— Măi, Costică, ştii ceva?
Mare este mintea ta!
Fără doar şi fără poate.
Ai o groază de dreptate!
Dacă bine ne gândim.
Ion Creangă-i anonim!
Ce mai, fără nicio frică.
Merg să-i spun şi lui Mitică!
ION LUCA CARAGIALE
Cică într-o zi cu soare.
Dând din mâini şi din picioare.
Preafericitul Costică.
Om isteţ la o adică.
Făcea şi el pe artistul
Şi pe megapoliţistul
Şi, plimbându-se pe stradă.
Fredona o serenadă
Şi oprea, din când în când.
Oameni simpli şi de rând.

Întrebându-i, fără rost.
Dacă marţea-i zi de post.
Aşadar şi prin urmare.
Fără pic de ezitare.
Chiar în ziua respectivă.
Cu o faţă expresivă.
Costică, om fără pică.
L-a oprit şi pe Mitică.
Un băiat foarte normal
Şi extrem de natural.
Şi în două-trei mişcări
L-a luat la întrebări:
— Cum te cheamă, măi, Mitică?
— Păi, Mitică, dom Costică!
A răspuns Mitică, blând
Şi mai vesel ca oricând.
— Aşa care vasăzică!
Foarte excelent adică!
Şi cam câţi ani ai la tine?
— Păi, pe toţi, că îmi convine!
— Foarte bine! Să trăieşti!
Şi-acum unde locuieşti?
— Exact pe strada din vale-Ion Luca Caragiale!
— Aşa deci! Iar râzi de mine!
Stai să vezi că nu e bine!
Şi, ca să-ţi dau o lecţie.
Hai cu mine la secţie!
Neavând de-ales, Mitică
A făcut guriţa mică
Şi, aşa, la o adică.
S-a dus pe loc cu Costică.
Oarecum îngrijorat.
La poliţia din sat.
La poliţie, în rost.
Mare şef de mare post
Era marele Georgică.
Bun prieten cu Costică.
Băiat bun, isteţ, deştept

Şi de-a dreptul înţelept.
Când l-a văzut clar Georgică
Pe Costică, fără frică.
Împreună cu Mitică.
S-a mirat oleacă mică
Şi, urgent, pe româneşte.
L-a luat la cinci păzeşte:
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Ştiu că tu nu ştii de frică.
Dar, aşa, la o adică.
Spune-mi – ce ai cu Mitică?
De ce l-ai adus aici?
L-ai prins la Puchenii Mici?
— Nu, dar tot m-a supărat!
Şi cu drag l-am arestat!
— Cum te-a supărat Mitică?
A făcut ca o pisică?
— Nu, Costică, nicidecum!
— Dar cum?
— Stai că-ţi spun acum!
Cum te văd şi cum mă vezi.
Mitică, fără dovezi
Şi-aşa cum nu se cuvine.
A râs serios de mine!
— Aoleu! Asta nu-i bine!
Cum anume-a râs de tine?
— Păi, când eu l-am întrebat
Mai pe scurt şi mai pe lat
Ce şi cum şi când şi unde.
În doi timpi şi opt secunde.
El mi-a spus pe româneşte
Că stă tot şi locuieşte
Exact pe strada din vale-Ion Luca Caragiale!
Acum zi şi tu, Georgică – poate cineva adică.
Fără să se prea gândească.
Simultan să locuiască
Pe exact trei străzi odată?

— Mda, e treabă complicată!
— Tocmai de-aia, măi, Georgică.
L-am arestat pe Mitică
Şi, luându-l tot pe sus.
La secţie l-am adus!
— Stai oleacă, măi, Costică!
— Păi, de ce să stau, Georgică?
— Pentru că, la o adică.
Nu te-a păcălit Mitică!
Dacă mă gândesc mai bine.
Nici măcar n-a râs de tine!
— Cum adică?
— Păi, adică
Mitică, dragă Costică.
Stă precis şi locuieşte.
Cât se poate de fireşte.
Într-o nu prea oarecare
Intersecţie cam mare!
EMINESCU vs CARAGIALE
— Măi, stimabile Costică, cu toată inteligenţa.
Doar aşa, la o adică, fără vorbe lungi şi goale.
Spune-mi limpede şi sincer: ştii tu care-i diferenţa
Dintre Mihai Eminescu şi nea nenea Caragiale?
— Păi, cum să nu ştiu, Georgică? Eu, care le ştiu pe toate?
Eminescu-a fost Mihai, pe când Caragiale nu!
— Ai răspuns greşit, Costică!
— Nu se poate! – Ba se poate!
— Păi, dacă-i aşa, Georgică, ia spune-mi răspunsul tu!
— Eminescu, măi, Costică, fără multă gălăgie.
A scris cinci scrisori deştepte, cu ardoarea-i cunoscută.
Pe când nenea Caragiale, după cum bine se ştie.
A scris doar şi numai una – şi aceea cam pierdută!
DISCUŢIE PROFUNDĂ
Într-o vară oarecare, arhicelebra Costică
S-a-ntâlnit – normal, la marechiar cu vestita Georgica.
Logic şi cum se cuvine, cum era de aşteptat.
După ce s-au bronzat bine şi pe lung, dar şi pe lat.
Cele două vechi amice n-au pierdut nicio secundă

Şi-au început, cum se zice, o discuţie profundă:
— Auzi, fată?
— Aud, fată!
— Vrei să-ţi spun o ştire bombă?
— Mai întrebi? Spune-mi odată, rapid iute şi în trombă!
— Mi-a zis Tita Ciuciulescu, nepoata lu' Păstârnac.
Că a picat Eminescu anul acesta la bac!
— Vai, ce treabă încurcată! Mi-e milă de el, sărmanul!
— Nu-l mai plânge-atâta, fată! Lasă c-o să ia la anul!
COSTICĂ ŞI EMINESCU
Azi dimineaţă, Costică.
Om deştept la o adică.
S-a trezit devreme cică
Şi, în graba cea mai mică.
S-a dus plin de voioşie
La o mare librărie
Ca să-şi cumpere, în rate.
O carte de calitate.
A intrat, deci, cu mândrie.
În frumoasa librărie
Şi, mai mult decât decis.
Vânzătorului i-a zis:
— Dă-mi şi mie, nene Escu.
O carte de Eminescu!
Vânzătorul, bucuros
Ca orice om serios.
La Costică s-a uitat
Şi amabil l-a-ntrebat:
— Care? dacă nu-i cu bai!
— Cum care, nene? Mihai!
MIRCEA CEL BĂTRÂN
Într-un tren, două domniţe stau cu grijă la taclale
Şi discută, fără, fiţe, despre chestii epocale.
Într-o gară oarecare, trenul opreşte niţel
Şi în el se urcă tare un simpatic bătrânel.
Prima fată îl priveşte câteva minute bune.
Se foieşte, se gândeşte şi-apoi celeilalte-i spune:
— Ia te uită şi tu, fată, la acest bătrân român!

Sigur, după cum arată, el e Mircea cel Bătrân!
Fata-a doua se gândeşte un minut şi trei secunde
Şi-apoi, cât ai zice „peşte”, primei fete îi răspunde:
— Fată, tu n-ai pic de minte şi vorbeşti prea mult în plus!
Ţine minte trei cuvinte – să nu zici că nu ţi-am spus:
Mircea cel Bătrân, măi fată, n-a fost el aşa sărac
Şi a trăit, deocamdată, acum fix exact un veac!
Uluită, prima fată tăcu oarecum chitic
Şi o oră încheiată cred că n-a mai zis nimic.
Dar, în gara următoare, trenul tot opreşte iar
Şi în el se urcă tare un domn scund, cu părul rar.
Şi, văzând el bătrânelul, îl salută cu respect
Şi, voios, cu mai tot zelul, îi zice foarte direct:
— Mircea, ce mai faci bătrâne? De când nu te-am mai văzut.
Îţi spun sincer, măi, române, un veac parcă a trecut!
Auzindu-l, prima fată se umplu de bucurie
Şi, extrem de încântată, numără pân’ la o mie.
Apoi, plină de mândrie, celeilalte-i zice tare:
— Fată, ia spune-mi tu mie: cine n-are minte, oare?
PLIMBARE CU TRENUL (1)
Într-o zi frumoasă tare, prea fericitul Costică
Şi amicul său mai mare, prea înţeleptul Georgică.
S-au gândit cum se cuvine şi s-au hotărât pe loc
Să se plimbe şi ei bine cu un tren simpatic foc.
Drept urmare, morţi de foame, repede şi imediat.
S-au îmbrăcat ca-n reclame şi de-acasă au plecat.
S-au dus, fără nicio teamă şi prea plini de inspiraţie.
Logic şi de bună seamă, într-o cunoscută staţie.
S-au urcat în mare grabă într-un mic autobuz.
Care părea el de treabă, dar era cam microbuz
Şi-n plus mai era, săracul, şi foarte aglomerat – nu mai încăpea nici acul decât poate îndesat.
Apoi, curios, Georgică la şofer lung s-a uitat
Şi aşa, la o adică, serios l-a întrebat:
— Măi, băiete, de eşti tare, zi-mi şi mie-aşa-ntr-o doară-Microbuzul ăsta mare mă duce, cumva, la gară?
— În niciun caz, măi, Georgică! a răspuns voios şoferul.
Zâmbind larg şi fără frică şi-admirând cu grijă cerul.

— Dar pe mine da, adică? a-ntrebat Costică, rar.
— Nici pe tine, măi, Costică! a răspuns şoferul, clar.
Acest microbuz de treabă e un mijloc de transport.
Dar el merge, ca o roabă, doar pân' la aeroport!
Dacă vreţi de nu se poate s-ajungeţi musai la gară.
Luaţi şi voi un taxi, frate, nu fiţi aşa pierde-vară!
Auzind acestea toate, şi Costică şi Georgică
Au dat copios din coate şi-au coborât fără pică.

PLIMBARE CU TRENUL (2)

După ce s-au dat jos bine din microbuzul cel mic.
Costică, mândru de sine, s-a cam supărat un pic
Şi, neştiind ce să facă, la Georgică s-a-ncruntat
Şi puţin mai mult oleacă l-a mustrat şi l-a certat:
— Dacă tu îţi ţineai gura, microbuzul, bunăoară.
Poate se dădea de-a dura şi ne ducea pân' la gară!
Dar nuu, tu, ca înţeleptul, trebuia să mişti din nări
Şi să faci şi pe deşteptul şi să pui şi întrebări!

Uite ce-ai făcut acuma cu-ale tale multe fumu. S-a îngroşat toată gluma şi noi am rămas pe drumuri!

Ascultându-l pe Costică, Georgică mic s-a făcut
Şi, tremurând tot de frică, zeci de scuze şi-a cerut.
Costică, băiat valabil, imediat l-a-mbrăţişat
Şi, mai mult decât probabil, dup-o oră l-a iertat.
Apoi, după cinci minute, în mod clar şi realist.
S-au dus împreună iute la un domn taximetrist
Care, fără nicio vină, oarecum în chip şi fel.
Stătea în a sa maşină foarte singur-singurel
Şi mânca, cu gura plină, un sandviş cu pătrunjel.
Zece ouă cu slănină şi o friptură de miel.
După ce l-a văzut bine, Georgică, strâmbând din gât.
Cât de cât cum se cuvine, i-a zis clar şi hotărât:

— Nene, fără supărare, te-ntreb şi eu, într-o doară-Ne poţi duce urgent, oare, pe noi trei până la gară?

Încântat, taximetristul s-a uitat strâmb la Georgică.
S-a uitat ca microbistul fix tot strâmb şi la Georgică.
Iar apoi, în gura mare, a răspuns foarte vioi:
— Care trei, măi, frăţioare? Eu văd că sunteţi doar doi!
— Cum doi?! s-a mirat Georgică dând din mâini ca la război.

Adică şi vasăzică dumneata nu mergi cu noi?
— Aaa! A zis taximetristul. Faci pe şmecherul de ţară?
Na, că eu fac pe artistul! Mergeţi voi pe jos la gară!
Văzând că nu au ce face, Costică şi cu Georgică
S-au uitat încolo-ncoace şi-au plecat în gura mică.
Apoi, fără ezitare, au pornit pe jos spre gară
Şi-au ajuns, din întâmplare, fix aproape către seară.

PLIMBARE CU TRENUL (3)
Odată ajunşi la gară, Costică şi cu Georgică
N-au stat să facă gargară, ci aşa, la o adică.
S-au suit cu nerăbdare, împreună şi-amândoi.
Într-un tren simpatic tare ce mergea la Dorohoi.
Au cercetat cu dreptate cam fiecare vagon
Ca să vadă, dintre toate, care e cel mai beton.
S-au oprit, din întâmplare, într-unul la nimereală.
Şi-au pus ochelari de soare ca s-arate că au şcoală.
Iar apoi, cu grijă mare, rapid şi concomitent.
Au intrat cu-ndemânare, într-un gol compartiment.
S-au aşezat, cu mândrie, amândoi pe-o canapea.
S-au umplut de voioşie şi au început să stea.
Şi au stat, fără probleme, într-o linişte deplină.

Aproximativ o vreme şi o oră arhiplină.

Deodată, subit, Costică serios s-a încruntat, s-a uitat dur la Georgică şi pe scurt l-a întrebat:

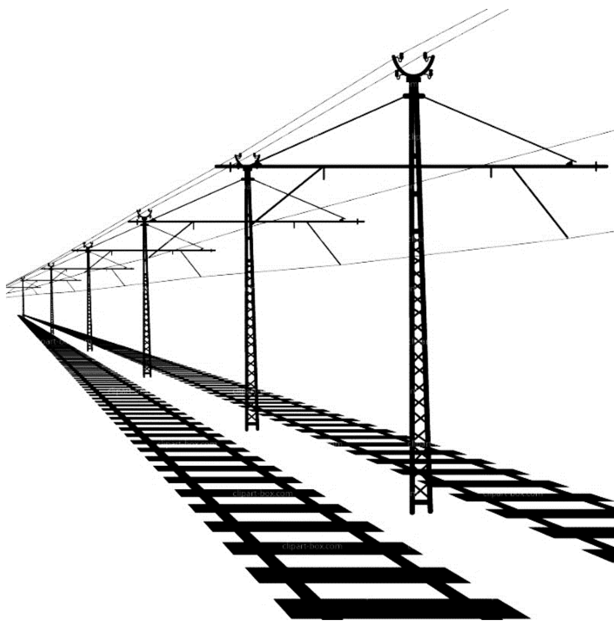
— Măi, Georgică, ştii tu, oare, de ce acest tren urât
Ne hurducă aşa tare şi ne zgâlţâie atât?
Foarte liniştit, Costică şi-a dat ochelarii jos.
A strâmbat din nas cu pică şi-apoi a răspuns voios:
— Măi, Costică, stai oleacă şi nu te mai ambala!
Treaba asta nu-i de joacă şi se prezintă aşa:
Trenul are, ştii, vagoane – ceea ce e chiar beton.
Fiindcă e tren de persoane! Deci noi stăm într-un vagon!

Vagonul acesta are două osii minunate-una-n faţă, oarecare, şi una la noi, în spate.

Osia, la o adică, fără doar şi fără poate.

Are, fiindcă nu i-e frică, două roţi adevărate-una-n stânga, care-i mică şi nu ne interesează.

Una la noi, mititică, cea care ne şi stresează.
Roata asta vasăzică, sigur şi neapărat.
Are-o arie voinică de exact pl R pătrat.
Cu pl şi cu R – reţine! – fără niciun echivoc.
Totul e şi fain şi bine, n-avem treabă chiar deloc!
Însă, fiindcă aşa-l apucă şi-are chef de tărăboi.
Pătratul ne tot hurducă şi ne zgâlţâie pe noi!
Auzind aşa, Costică s-a minunat peste poate
Că amicul său, Georgică, ştie multe şi de toate.

PLIMBARE CU TRENUL (4)

După vreo zece minute, un controlor numit Rică
A venit pe nevăzute la Costică şi Georgică
Şi, privindu-i cu ardoare, le-a şoptit cu glas domol:
— Hai noroc şi salutare! Biletele la control!
Oarecum surprins, Costică s-a uitat urât la Rică
Şi a întrebat cu frică: – Avem bilete, Georgică?
— N-avem bilete, Costică! a răspuns Georgică, blând.
Dând din umeri fără pică şi cântând ceva în gând.
— N-avem bilete, măi, nene! a spus Costică, voios.
Şi-a-nceput şi el, alene, să cânte politicos.
— Aşa care vasăzică! a spus Rică, plin de pace.
Atunci, ia daţi voi, nenică, buletinele încoace!
— Buletine-avem, Georgică? a-ntrebat Costică iar.
— Sigur că n-avem, Cistică! a răspuns Georgică, clar.
— N-avem buletine, frate! a spus Costică, voios.
Cântând, fără doar şi poate, din ce în ce mai frumos.
La aceste vorbe, Rică a scos sincer o agendă
Şi-a-ntrebat, la o adică: – Dar aveţi bani de amendă?
— Bani de-amendă-avem, Georgică? a-ntrebat Costică, tare.
— Evident că nu, Costică! Poate data viitoare!

A răspuns Georgică, moale, dând din mâini şi din picioare
Şi uitându-se agale prin mai multe buzunare.
— N-avem nici bani, măi, nea Rică! a spus Costică, voios.
Făcând o figură mică şi strâmbând din nas frumos.
Atunci Rică, nervos tare, şi-a ieşit din nişte minţi.
A făcut o gură mare şi-a strigat printre doi dinţi:
— Măi, voi chiar râdeţi de mine, mă credeţi la minte-ncet?
N-aveţi bani, nici buletine, n-aveţi nici măcar bilet!
— Păi, chiar nu avem, măi, Rică! a spus Costică, vioi.
— Aşa care vasăzică?
— Da. – Atunci, ce aveţi voi?
— Ce avem noi, măi, Georgică? a-ntrebat Costică, lent.
— Păi, cum ce avem, Costică? Noi avem abonament!
A răspuns Georgică, tare, făcându-şi părul arici
Şi scoţând din buzunare două documente mici.
După ce le-a văzut bine, Rică, plictisit de moarte.
A ţipat cum se cuvine şi a plecat mai departe.
Iar Costică şi Georgică, liniştiţi şi plini de dor.
Stând degeaba fără pică, şi-au văzut de treaba lor.

PLIMBARE CU TRENUL (5)

Dup-o oră şi trei grame de linişte şi de pace.

Georgică, lihnit de foame, nu a mai avut ce face-A scos dintr-o săcoşică nişte peşti adevăraţi.

Prăjiţi bine-n unturică şi probabil afumaţi

Şi-a-nceput, plescăind tare, să-i mănânce ca la carte.
Punând însă cu răbdare căpăţânile deoparte.
Observând acestea toate, Costică, stupefiat.
S-a minunat peste poate, s-a mirat nevinovat.
S-a dat patru paşi în spate, s-a-ncruntat, s-a concentrat
Şi, din curiozitate, imediat a întrebat:
— Măi, stimabile Georgică, sincer, fără supărare
Şi aşa, la o adică, ce faci tu acolo, oare?
— Mănânc peşte, măi, Costică! a răspuns Georgică, tare.
Zâmbind larg cu gura mică şi dând vesel din picioare.
— Asta văd şi eu, măi, frate, că am toţi ochii la mine
Şi văd multe şi de toate dacă stau şi mă uit bine!
Dar, te rog, spune-mi şi mie, dacă nu-s prea foarte-foarte De ce pui tu cu mândrie căpăţânile deoparte?
— Păi, cum să-ţi explic, Costică? Treaba pare dubioasă.
Dar aşa, la o adică, este foarte serioasă!
Căpăţânile de peşte dacă le mănânci atent.
Imediat mintea îţi creşte şi te faci inteligent!
— Vorbeşti serios, Georgică? Sau mă păcăleşti frumos?
— Nu te păcălesc, Costică! Eu sunt băiat serios!
— Păi, dacă aşa stă treaba, cât se poate de fireşte.
Te rog, nu mai sta degeaba, dă-mi şi mie-un cap de peşte!
— Nu se poate, măi, Costică! Nici măcar nu mă gândesc!
— Nu fi oaie, măi, Georgică! Dă-mi un cap, că ţi-l plătesc!
— Ştiu şi eu? Nu prea îmi vine!
— Te implor frumos, Georgică!
Hai, fă asta pentru mine! Doar suntem amici adică!
— Bine, măi, Costică, bine! Dacă musai vrei şi vrei.
Uite – un cap, pentru tine, costă o sută de lei!
— Mulţumesc frumos, Georgică! Eşti un minunat amic!
Toată viaţa mea adică n-o să te uit niciun pic!
Şi aşa zicând, costică a scos banii bucuros.
I i-a dat glonţ lui Georgică, l-a îmbrăţişat voios.
A luat tot capul de peşte şi, extrem de fericit.
Cât ai zice „peşte-n deşte”, l-a mâncat şi l-a halit.
După ce l-a-nghiţit bine, Costică s-a mai gândit
Şi, foarte sigur pe sine, a-ntrebat neliniştit:
— Cam cât costă, măi, Georgică, fix un kilogram de peşte?

— Păi, vreo zece lei, Costică!
— Peşte ca ăsta?
— Fireşte!
— Bine, măi, Georgică, bine, dar aşa amic îmi eşti?
Nu ţi-a fost un pic ruşine aşa să mă păcăleşti?
Cu o sută de lei, adică, luam o grămadă de peşti
Şi-aveam minte, vasăzică, de-ajungeam la Bucureşti!
— Aşa-i, Costică, fireşte! Zi-i şi tu – nu-i minunat?
Ai mâncat un cap de peşte şi deja te-ai deşteptat!
Auzind aşa, Costică n-a mai comentat nimic.
A făcut guriţa mică şi-a tăcut mâlc şi chitic.
PLIMBARE CU TRENUL (6)
Trenul gonea plin de viaţă glonţ direct spre Dorohoi.
Şi în spate şi în faţă, şi ’nainte şi ’napoi.
Iar Costică şi Georgică, fără griji, fără nevoi.
Într-o clipă mititică, au aţipit amândoi.
Şi-au aţipit aşa tare încât la un moment dat
Au început cu mirare să şi sforăie ciudat.
Dar deodată, nervos foarte, un poliţist cam mascat.
Cu urechile-ntr-o parte, dar până-n dinţi înarmat.
A intrat tiptil şi-agale în compartimentul lor.
Le-a dat câteva târcoale foarte-ncet-încetişor.
I-a trezit la realitate fără multe remuşcări
Şi, cu seriozitate, în doi timpi şi trei mişcări.
S-a tras singur de mustaţă, a-nceput să facă gură
Şi i-a întrebat în faţă: – Droguri? Arme? Băutură?
Luaţi cam pe nepregătite, somnoroşi şi adormiţi.
Dar fără să se agite că n-au fost frumos treziţi.
Costică şi cu Georgică s-au uitat la poliţist
Ca să vadă, vasăzică, dacă e vesel sau trist.
Şi-apoi, după cinci minute, mormăind aşa şi-aşa.
Au strigat încet şi iute: – Noi, de fapt, am vrea cafea!
Auzind aceste vorbe, poliţistul, bulversat.
A-nghiţit în sec trei ciorbe şi a şters-o imediat.
Nu s-a mai întors, săracul, circa toată viaţa lui Ori s-a dat de-a berbeleacul, ori şi-a pus clar pofta-n cui!
Apoi, în compartimentul lui Costică şi Georgică
S-a lăsat cu tot talentul o linişte măricică.

PLIMBARE CU TRENUL (7)
După vreo zece minute, un băiat numit Mitică.
Om la minte brici şi iute, chiar isteţ la o adică.
Ce mergea şi el degrabă, vesel foarte şi vioi.
Cu acelaşi tren de treabă, tot până la Dorohoi.
A intrat ca neatentul, şi cu nas şi cu burtică.
Tocmai în compartimentul lui Costică şi Georgică.
Şi, văzând multă tăcere, cum a intrat el aşa.
S-a aşezat cu plăcere singurel pe-o canapea
Şi-apoi, fără mari probleme, a-nceput voios să tacă.
Dar nu după multă vreme s-a cam plictisit oleacă.
Drept urmare, cu răbdare, vrând să pară filosof.
A mişcat cu-ndemânare din cel mai nestâng pantof.
A scos dintr-o plasă mare un foarte prăjit cartof.
A muşcat din el mai tare şi-a strigat cu sete: – Of!
Rapid imediat, Costică a mişcat din dinţi voinic.
S-a holbat fix la Mitică şi nu prea a zis nimic.
Dar, după o oră-ntreagă, dându-se tot filosof.
A mişcat brusc, fără şagă, din cel mai nedrept pantof.
A scos dintr-o geantă mare un şi mai prăjit cartof.
A muşcat din el, cu sare „şi-a strigat solemn: – Of! Of!
Auzind aşa, Georgică, băiat straşnic de voinic.
S-a holbat lung la Costică şi n-a zis nicicum nimic.
Însă, după două ore, a mişcat din doi pantofi.
A scos, cu gesturi majore, dintr-un sac, doi arşi cartofi.
I-a pus pe o pâine lată, dându-se mai filosof.
I-a mâncat pe toţi odată şi-a strigat clar: – Of! Of! Of!
Apoi linişte şi pace, nimeni n-a mai zis nimic
Şi toţi, neavând ce face, au tăcut mâlc şi chitic.
După încă patru ore, trenul, fără tărăboi.
Cu întârzieri minore, a ajuns la Dorohoi.
Glonţ, Costică şi Georgică, voioşi, veseli şi vioi.
Neavând ce să mai zică, au coborât amândoi.
Bineînţeles, Mitică a coborât după ei
Şi rapid la o adică s-au reîntâlnit toţi trei.
Atunci, fără nicio pică, iute şi numaidecât.
Foarte serios, Mitică a spus tare hotărât:
— Bine c-am ajuns, măi, frate, la Dorohoi în sfârşit.

Că tot drumul, din păcate, doar politică-am vorbit!

COSTICĂ REGE
Cică mai demult, odată.
Într-o vreme-ndepărtată.
Însuși marele Costică
Era mare rege, cică.
Doar așa, la o adică.
Într-o ţară nu prea mică
Şi, exact ca orice rege.
După cum se înţelege.
El locuia, vasăzică.
Fără niciun pic de pică
Şi fără vreo ezitare.
Într-un palat foarte mare.
Uriaș și minunat-Exact ca orice palat.
Într-o zi, de dimineaţă.
Foarte supărat pe viaţă.
Costică dormea buştean.
Cu mult drag și cu elan.
În pătuţul său regal.
Unic şi fenomenal.
Şi visa extrem de clar
Un vis extraordinar.

Genial, spectaculos
Şi probabil sănătos.
Deodată, brusc şi subit.
În mod nemaipomenit.
El fu violent trezit
Chiar când nu şi-ar fi dorit.
De o gălăgie mare.
Tare și asurzitoare.
Care venea clar, se pare.
Cu o viteză uimitoare.
De undeva de afară.
Din curtea exterioară.
Că era o zi de vară
Foarte extraordinară.
Furios şi supărat
Ca un rege-adevărat.
Costică sări din pat
Val-vârtej şi imediat
Şi, cu o faţă alb-albastră.
Fugi iute la fereastră.
Scărpinându-se la tâmplă.
Ca să vadă ce se-ntâmplă.
Când privi atent pe geam.
Fără să facă tam-tam.
El văzu bine şi clar
Ceva straşnic de bizar:
Deşi era dimineaţă.
Undeva, exact în piaţă.
Un domn tânăr, cu mustaţă
Şi puţin cam tras la faţă.
Care se numea Georgică
Doar aşa, la o adică.
Stătea tot într-o căruţă
Uriaşă şi drăguţă.
Arhiplină peste poate
Cu mere adevărate.
Dar când stătea, nu stătea
Pur şi simplu doar aşa.

Ci striga clar, cu putere:
— Mere, mere, hai la mere!
Mere mari, mere frumoase.
Mere grase şi gustoase!
Mere cum n-aţi mai mâncat
Şi nici nu aţi mai gustat!
Iar în jurul lui Georgică.
Fără griji şi fără frică.
Oamenii se adunau.
Se-mbulzeau, se-nghesuiau.
Se uitau, priveau, vorbeau
Şi mere îşi cumpărau.
Văzând bine-acestea toate.
Fără doar şi fără poate.
Costică s-a minunat
Şi, aproape imediat.
I s-a făcut, cu putere.
O mare poftă de mere.
Drept urmare, fără frică
Îl chemă pe Vasilică.
Marele sfetnic al său.
Şi fără păreri de rău.
În guriţa cea mai mare.
Îi porunci cu ardoare:
— Vasilică, fii atent.
Că sunt foarte insistent
Şi, dacă mă enervezi.
Te alerg de nu te vezi!
Aşadar, ascultă bine:
Ia cinci galbeni de la mine.
Fă o plecăciune mică.
Du-te-n piaţă, la Georgică
Şi cumpără-mi, cu plăcere.
De toţi, cât mai multe mere!
Vasilică, încântat.
Pe gânduri nici pic n-a stat-Fix cinci galbeni a luat
Şi degrabă a plecat.
Apoi, glonţ şi imediat.

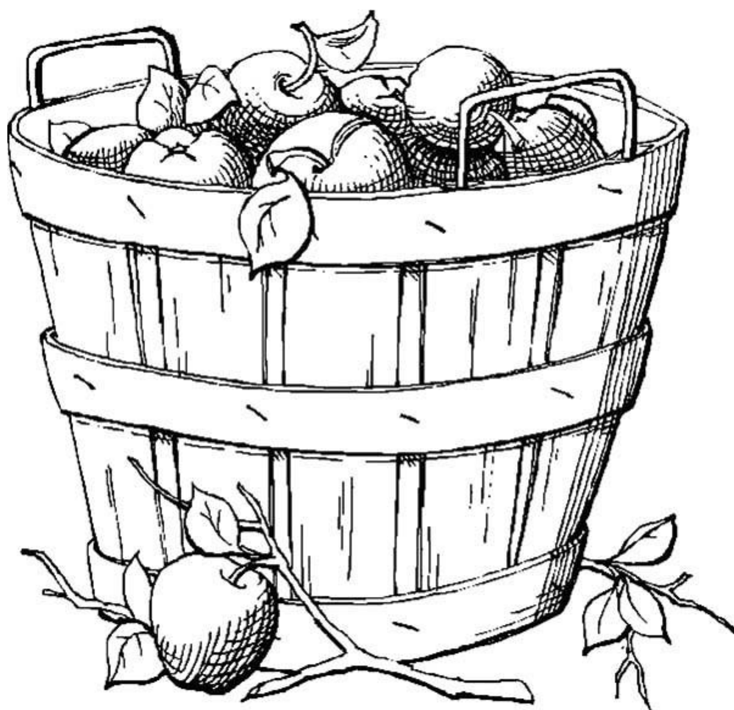
Rapid iute l-a chemat
Pe paharnicul Mitică.
Om deştept şi fără frică.
Şi i-a poruncit pe loc.
Clar şi fără echivoc:
— Măi, Mitică, ia şi ţine
Patru galbeni de la mine!
Du-te cu ei, fără frică.
Fix în piaţă, la Georgică.
Şi cumpără-mi, cu plăcere.
De toţi, cât mai multe mere!
Mitică, la rândul său.
Fără mari păreri de rău.
L-a chemat, la o adică.
Pe stolnicul Aurică
Şi, uitându-se urât.
I-a poruncit hotărât:
— Aurică, ia de-aici
Trei galbeni frumoşi, voinici!
Vrei, nu vrei, cu mult temei.
Du-te chiar acum cu ei
Drept în piaţă, la Georgică.
Şi aşa, la o adică.
Ia-mi şi mie, cu plăcere.
Mere, cât mai multe mere!
Bucuros foc, Aurică
L-a chemat pe Tudorică.
Străjer şef, foarte cinstit.
Şi i-a zis clar, lămurit:
— Tudorică, de ce stai?
Vasăzică treabă n-ai!
Ia doi galbeni de la mine
Şi aşa, frumos şi bine.
Glonţ şi fără pic de pică.
Du-te-n piaţă, la Georgică.
Şi cumpără-mi, cu plăcere.
Mere, cât mai multe mere!
Tudorică, fără frică.

L-a chemat brusc pe Petrică.
Un străjer obişnuit.
Serios şi liniştit.
Şi i-a poruncit cu foc.
Fără niciun echivoc:
— Petrică, ascultă bine!
Ia un galben de la mine.
Du-te-acum, în gura mică.
Drept în piaţă, la Georgică.
Şi cumpără-mi, cu plăcere.
Mere, cât mai multe mere!
Petrică, om minunat.
Nicidecum n-a comentat!
Dimpotrivă, imediat
Şi pe loc s-a conformat.
Galbenul brusc l-a luat.
A fugit şi a plecat.
S-a dus iute la Georgică
Şi i-a zis, în gura mică:
— Măi, Georgică, ştii ceva?
Ce tot strigi aşa şi-aşa?
L-ai trezit din somn adică
Pe măria sa, Costică!
Drept pedeapsă – n-am ce-ţi face!
Ia dă merele încoace.
Că am ordin, din păcate.
Să ţi le confisc pe toate!
Şi, pe loc şi imediat.
Petrică nu s-a jucat
Şi-ntr-o grabă măricică.
I-a confiscat lui Georgică.
Bucuros şi cu plăcere.
Toată căruţa cu mere.
Apoi, într-o goană mică.
S-a dus glonţ la Tudorică
Şi, extrem de încântat.
Răspicat i-a raportat:
— Şefu', să trăieşti nonstop

Şi să fii mereu în top!
Eu, băiat adevărat.
Ordinul ţi-am ascultat!
Am făcut, foarte cinstit.
Un târg nemaipomenit:
M-am forţat, m-am concentrat.
Toată silinţa mi-am dat
Şi, cu un galben, curat.
Imediat am cumpărat.
Fără niciun fel de şagă.
O jumătate întreagă
De căruţă de mari mere!
Ce mai, a fost o plăcere!
Tudorică, fără frică.
S-a dus glonţ la Aurică
Şi mândru i-a raportat.
Pe scurt, pe lung şi pe lat:
— Şefule, s-a rezolvat!
Porunca ţi-am ascultat!
Cu foc am negociat
Şi perfect m-am descurcat!
Cei doi galbeni de la tine
Mi-au ajuns frumos şi bine
Şi-am cumpărat, cu plăcere.
Fix exact un sac cu mere!
Aurică, fără pică.
S-a dus şi el la Mitică
Şi, aproape încântat.
Limpede i-a raportat:
— Şefu’, stai aşa să-ţi spun!
Ştii că eu sunt băiat bun!
Am fost, am negociat
Două ore-n lung şi-n lat
Şi aşa, frumos şi bine.
Cei trei galbeni de la tine
Mi-au ajuns să cumpăr, vere.
Chiar o găleată cu mere!
Mitică, băiat frumos.

Serios şi sănătos.
S-a dus şi el, vasăzică.
Repede, la Vasilică
Şi, puţin debusolat.
Cu grijă i-a raportat:
— Vasilică, să trăieşti
Mai ceva ca în poveşti!
După cum probabil ştii că n-ai multe datorii.
Azi, la tine m-ai chemat.
Patru galbeni fix mi-ai dat
Şi mi-ai zis, chiar cu plăcere.
Să-ţi cumpăr de toţi doar mere!
Foarte sigur şi precis.
Eu am făcut ce mi-ai zis.
Dar, aşa frumos şi bine.
Toţi galbenii de la tine.
Orişicât m-am străduit.
Mi-au ajuns, foarte cinstit
Şi chiar fără doar şi poate.
Pentru fix o jumătate
De găleată cu mari mere!
Totuşi, mi-a făcut plăcere!
Vasilică s-a mirat.
Dar la taclale n-a st. S-a dus glonţ, la o adică
La măria sa, Costică.
Şi pe loc, cinstit, curat.
Serios i-a raportat:
— Măi, măria ta, Costică.
Să trăieşti veşnic adică!
Eu, băiat sincer, cinstit.
Am făcut ce-ai poruncit!
Am fost iute vasăzică.
Fix în piaţă, la Georgică.
Dar, deşi am insistat.
Oricât am negociat.
Cei cinci galbeni de la tine
Mi-au ajuns, frumos şi bine.
Pentru fix numai cinci mere!

Totuşi, mi-a făcut plăcere!
Costică – se înţelege.
Mare om şi mare rege!
A tăcut mâlc şi chitic
Şi nu prea a zis nimic.
A luat un măr frumos.
A muşcat din el voios
Şi-apoi, fără să crâcnească.
A-nceput să se gândească:
„Nu zic ba, merele-s bune
Şi arată de minune!
Însă, fără doar şi poate.
Tare scumpe mai sunt, frate!
Şi totuşi, la o adică.
Avea mulţi clienţi Georgică!
Mulţi, o groază şi-o grămadă.
Care stăteau şi la coadă!
Şi cumpăra fiecare.
Fără nicio ezitare
Şi chiar cu mare plăcere.
Multe, foarte multe mere!
Asta-nseamnă, după mine.
Că lumea o duce bine.
Are bani, are de toate!
Păi, aşa nu se mai poate!
Ia să nu mai stau degeaba.
Că nu aşa merge treaba!
Mai bine să mă grăbesc
Taxele să le măresc!”

NUNTA LUI FIGARO
Într-o bună zi, Costică.
Băiat bun şi fără frică.
Neavând maşină mică.
S-a-ntâlnit, la o adică.
Într-o celebră parcare
Nemaipomenit de mare.
Cu Georgică, cu Mitică
Şi cu nenea Vasilică-Cei mai buni şi cei mai răi
Dintre prietenii săi.
Fericit şi încântat.
Pe toţi trei i-a salutat
Şi, nespus de serios.
Le-a zis pe un ton mai gros:
— Măi, băieţi, ştiţi ce zic eu.
Aşa, după capul meu?
— Dacă ne spui, ştim, Costică!
I-a răspuns plângând Georgică.
— Păi, dar cum să nu vă spun?

Vă spun tot, că-s băiat bun!
Deci, după părerea mea.
Eu zic oarecum aşa:
Să mergem şi noi, hai ho.
La „Nunta lui Figaro”!
— Când e asta, măi, Costică?
A întrebat Vasilică.
— Mâine seară!
— Minunat!
Mergem toţi neapărat!
A spus încântat Mitică.
Neştiind clar ce să zică.
— Fără doar şi fără poate.
Mitică are dreptate!
Au aprobat, fără pică.
Şi cinstitul Vasilică
Şi fericitul Georgică.
Mergem toţi neapărat.
Că aşa e indicat!
— Foarte bine, măi, băieţi!
Bravo că sunteţi isteţi!
A spus imediat Costică.
Bucuros ca o furnică.
Dar uitaţi ce mai zic eu-Tot după căpşorul meu:
Mâine vă-mbrăcaţi frumoscă aşa-i politicos
Şi veniţi, la 5, la minecă aşa e cel mai bine!
Ca să mergem toţi odată!
— Ce idee minunată!
Aşa vom face, Costică!
Au strigat în cor Mitică.
Vasilică şi Georgică-Bucuroşi şi fără pică.
Şi, a doua zi, toţi trei.
Curajoşi ca nişte zmei.
S-au îmbrăcat în costume
De firmă şi de renume.
Şi-au luat copiii – râzând
Şi soţiile – oftând.
Au luat cadouri şi flori

Şi, extrem de zâmbitori.
S-au prezentat la Costică.
La ora5 fix, adică.
Acesta, când i-a văzut.
A rămas o vreme mut.
Dar apoi şi-a revenit
Şi a ţipat fericit
La Georgică, la Mitică
Şi la nenea Vasilică:
— Măi, băieţi, ce e cu voi?
Aţi mâncat măsline moi?
„Nunta lui Figaro”-i, clar.
O piesă de teatru doar-o operă minunată.
Nu-i o nuntă-adevărată!
— Aşa o fi, măi, Costică!
A spus cam nervos Georgică.
Dar nu te mai ambala
Şi nu mai ţipa aşa!
Ce mare filosofie?
Noi aşa ţi-am făcut ţie
Când, voios şi fericit.
Cu undiţele-ai venit
Ca să mergem repejor
La „Lacul lebedelor”?
VÂNZĂTORUL DE COVRIGI
Cică mai demult, odată.
Într-o vreme-ndepărtată.
La uşa de la intrare
A unei bănci oarecare.
Arhicelebrul Costică
Stătea bine, fără pică.
Şi vindea covrigi de-a gata
Cu exact un leu bucata.
La bancă, director cică
Era faimosul Georgică
Şi zilnic, chiar vrând-nevrând.
Nu stătea deloc la rând.
Ci trecea, la o adică.

Mereu pe lângă Costică.
Şi de câte ori trecea.
Nu trecea oricum aşa.
Ci, frumos, în gura mică.
Îl saluta pe Costică
Şi-i dădea câte un leu
Chiar tot timpul şi mereu.
Dar covrigul nu-l lua
Fiindcă nu îi trebuia!
Şi, pe vreme rea sau bună.
Trecu el aşa o lună.
Şi-ncă una, şi-ncă două.
Şi-ncă şapte, şi-ncă nouă…
Şi-ar mai fi trecut, probabil.
Sigur şi indubitabil.
Însă, într-o zi cu soare.
Oarecum din întâmplare.
Vesel şi voios, Georgică
Trecu pe lângă Costică
Şi-i dădu din nou un leu-Cum îi dăduse mereu.
Apoi vru grăbit să plece
Că era fix ora 10.
Dar Costică, supărat.
Îl opri neapărat
Şi, aproape nervos foarte.
Îl trase puţin deoparte:
— Stai oleacă, frăţioare!
Unde fugi chiar aşa tare?
— Ce s-a întâmplat, Costică?
A-ntrebat mirat Georgică.
— Ştii, de astăzi – vrei, nu vrei.
Covrigul costă doi lei!
UN ÎMPRUMUT STRICT NECESAR
Într-o zi, un bătrânel
Drăgălaș și frumușel
S-a dus şi el, cu răbdare.
La o bancă oarecare
Şi, fără să se dea mare.

I-a zis unei funcţionare:
— Uite ce e, domnişoară:
Ca să fie treaba clară.
Îţi spun de la început
Că eu vreau un împrumut!
— Sigur, domnule! Cât vrei?
— Păi, vreo zece mii de lei!
— Foarte bine! Câţi ani ai?
— Păi, dumneata câţi îmi dai?
— Eu am douăzeci şi trei!
Ţi-i dau pe toţi dacă vrei!
— Vai, domniţă, mă flatezi.
Da-s mai bătrân decât crezi!
Am fix nouăzeci de ani!
— Păi, atunci, dacă vrei bani.
Azi, la vârsta dumitale.
Nu există altă cale-Îţi trebuie un girant!
— Un girant? Interesant!
Dar dacă e musai, gata!
Mă duc să-l aduc pe tata!
— Cum?! Pe tatăl dumitale?
— Păi, dacă nu-i altă cale!
— Să îmi fie cu iertare.
Dar dumnealui câţi ani are?
— Păi, o sută douăzeci!
E pe stadion, la meci!
Acu' mă duc după el!
— Stai, domnule, stai niţel!
Dumnealui, oricât ai vrea.
Nu prea te poate gira!
— De unde ştii dumneata?
Ai vorbit cu el, cumva?
— Nu, dă-ţi trebuie, de fel.
Un girant mai tinerel!
— Mai tinerel? N-are cine!
Tata-i mai bătrân ca mine!
Deci, n-am ce face şi gata!
Mă duc să-l aduc pe tata!

— Dar, domnule, din păcate.
Pur şi simplu nu se poate
Să vă gireze chiar dânsul!
— Păi, atunci, m-apucă plânsul!
Ba nu, mi se pune pata!
Vreau să mă gireze tata!
— Eu te cred, dar, din păcate.
Aşa ceva nu se poate!
— Domnişoară, ştii ceva?
Asta nu-i problema mea!
Eu vreau bani! Şi-i vreau îndată!
Deci, trebuie să se poată!
— Domnule, ia stai aşa!
Te rog, nu te supăra.
Dar, la nouăzeci de ani.
La ce-ţi mai trebuie bani?
— Îmi trebuie, domnişoară.
Că bunicul se însoară!
Şi face chiar nuntă mare.
Nu aşa, la întâmplare!
Am nevoie de costum.
De pantofi şi de parfum!
Plus ceva bani pentru dar.
Că nunta e nuntă, clar!
— Da, domnule, ai dreptate!
Fără doar şi fără poate!
Dar, de nu-i cu supărare.
Bunicul cam câţi ani are?
— Câţi să aibă? Cu temei.
O sută cincizeci şi trei!
— Iartă-mă dacă-s haihui.
Dar, la vârsta dumnealui.
La ce-i mai trebuie, oare.
Nuntă şi însurătoare?
— Păi, el nu vrea, domnişoară.
Că e băiat de la ţară!
Chiar scrâşneşte din toţi dinţii!
Dar îl obligă părinţii!

COSTICĂ LA BANCĂ
Într-o zi cu nori, Costică.
Om bogat şi fără pică.
S-a dus, mândru ca un soare.
La o bancă foarte mare
Şi, pe loc, neabătut.
A strigat şi a cerut.
Cât de tare a putut.
Un mic mare împrumut.
— Cât vrei împrumut, Costică?
L-a-ntrebat voios Georgică.
Un om extraordinar.
La bancă funcţionar.
— Păi, aşa, la o adică.
Vreau chiar fix un leu, Georgică!
A răspuns în gura mică.
Dar extrem de prompt, Costică.
— Ai zis fix un leu?
— Păi, da!
— Stai, Costică, stai aşa!
Dacă vrei numai un leu.
Cât ai zice „aoleu”.
Îţi dau unul de la mine!
— De la tine nu-mi convine!
De la bancă vreau un leu!
— Păi, de ce?
— C-aşa vreau eu!
— Atunci, fără echivoc.
Pot să-ţi dau un leu, pe loc.
Chiar din conturile tale!
Că ai multe şi nu-s goale!
— Am, dar toate-s ale mele!
Nu vreau să te-atingi de ele!
Ori îmi dai, cum am cerut.
Pe loc un leu împrumut.
Ori mă duc nervos, acum.
La banca de peste drum!
Şi acolo – vrei, nu vrei-Mă duc cu toţi banii mei!

Clar, ei îmi vor da un leu-Asta ţi-o garantez eu!
— Stai, Costică, stai aşa!
Încă nu te enerva!
Stai puţin, să discutăm.
Să vedem cum rezolvăm!
Uite, eu vreau să te-ajut!
Îţi dau un leu împrumut!
Completează-aceste acte
Minunate şi intacte
Şi-apoi leul e al tău-Ca să nu mai zici că-s rău!
Pe câţi ani vrei împrumutul?
— Păi, pe doi, c-aşa-i statutul!
Spune-mi doar cât e dobânda.
Ca să nu-mi semnez osânda!
— Păi, aşa, ca pentru tine.
Ca să fie totul bine
Şi să nu vorbim în van
30 % pe an!
— Aoleuu, mămica mea!
E cam mare, nu zic ba!
— Deci vrei împrumutul?
— Da.
Numai că mai e ceva!
— Ce ceva mai e, Costică?
— O formalitate mică:
Pentru acest împrumut
Foarte bine dezbătut.
Fără nicio gălăgie.
Vreau să las o garanţie!
— Ce garanţie, Costică?
— Limuzina mea, Georgică!
— Stai calm, că nu e nevoie-Îţi spun eu, de bunăvoie!
Toate conturile tale
Sunt – că-s pline şi nu-s goale!
Garanţii suficiente!
— Georgică, stai trei momente!
Tu ori dormi şi prea visezi.
Ori vrei să mă enervezi!

Am spus limpede şi clarşi repet o dată doar:
Pentru acest împrumut
Foarte bine dezbătut.
Fără nicio gălăgie.
Vreau să las o garanţie!
Şi las limuzina mea!
— Nu se poate-aşa ceva!
— Binee! dacă nu se poate.
Închid conturile toate
Şi mă duc glonţ, chiar acum.
La banca de peste drum!
Pun pariu pe-o vilă lată
Că la ei o să se poată!
— Bine, măi, Costică, fie!
Poţi să laşi şi-o garanţie!
Şi dacă tu vrei aşa.
Lasă limuzina ta!
Las-o, fără supărare.
Exact la noi în parcare!
Am chiar eu grijă de ea!
Tu ia-ţi leul, nu mai sta!
Foarte fericit, Costică
I-a mulţumit lui Georgică.
A luat leul voios
Şi a plecat bucuros-Evident, la casa lui.
Că nu umbla el haihui!
Odată ajuns acasă.
S-a urcat vesel pe masă.
A mâncat zece sarmale
Şi i-a zis soţiei sale:
— Draga mea, cu tot curajul.
Fă degrabă tot bagajul.
Că iar plecăm în vacanţă!
— Unde?
— N-are importanţă!
În Canada, deocamdată!
Şi apoi în lumea toată!
Doi ani o să ne distrăm

Şi o să ne tot plimbăm!
— Stai puţin, să-mi beau cafeaua
Şi să văd ce face Steaua!
— Auzi, dragă, ştii ceva?
Las-o-ncolo de cafea!
Vrei sau nu să mergi cu mine?
De nu vrei, plec fără tine!
— Merg, Costică! Păi, cum nu?
Merg oriunde mergi şi tu!
Dar nu înţeleg ceva!
Ce nu-nţelegi, draga mea?
Ce facem cu limuzina?
Ştii că s-a scumpit benzina!
Nu putem pleca cu ea!
— Fii pe pace, draga mea!
Nu te mai îngrijora.
Că am rezolvat deja!
Am făcut eu o mişcare
Nemaipomenită tare
Şi, rapid şi imediat.
Frumos am închiriat.
Fără nicio remuşcare.
Un loc straşnic de parcare-Evident, pentru doi ani!
M-a costat 60 de bani!
ÎMPRUMUTUL
Într-o seară, pe la zece, preastimabilul Costică
S-a gândit cu sânge rece, doar aşa, la o adică.
Pentru a nu ştiu câta oară, să se ducă la Georgică
Şi să-i ceară, într-o doară, nişte bani – o sumă mică.
Drept urmare, voios tare, fără chiu şi fără vai.
Iute şi în grabă mare, a luat ultimul tramvai
Şi, cu multă bucurie, a plecat în gura mică.
Arhiplin de gălăgie, spre vecinul său – Georgică.
Şi, când a ajuns la dânsul, tremurând subtil de frică.
Fără să-l apuce plânsul, a-nceput cu drag să-i zică:
— Măi, Georgică, ştiu prea bine că ai 70 de ani.
Dar eu am venit la tine ca să îmi dai nişte bani!
— Ce bani să îţi dau, Costică? Ce, mă crezi nepriceput?

A strigat rapid Georgică, sincer şi neabătut.
— Linişteşte-te, măi, frate, că încă nu ţi-am cerut!
Plus că, fără doar şi poate, eu vreau bani doar împrumut!
De nu vrei să-mi dai şi pace, că ţi-e teamă de duşmani.
Asta-i viaţa, n-am ce face! Plec acasă fără bani!
— Aşa care vasăzică! Stai oleacă şi-un minut!
De ce nu ai spus, Costică, aşa chiar de la-nceput?
Adică şi iar adică împrumut e altceva!
— Vrei să zici că-mi dai, Georgică?
— Păi, da' sigur că ţi-oi da!
Hai degrabă, fără glumă, să nu ne lungim cu ciorba-Spune-mi clar despre ce sumă zici şi spui că este vorba!
— Păi, aşa, la o adică, pe toţi neuronii mei.
Eu aş vrea să-mi dai, Georgică, douăzeci de mii de lei!
— Se rezolvă, frăţioare, cât ai zice „un doi trei"!
Spune-mi fără ezitare când îi vrei şi cum îi vrei!
— Foarte simplu: jumătate, fără niciun echivoc.
Clar, cu seriozitate, mi-i dai chiar acum, pe loc.
Iar cealaltă jumătate, fără chiu şi fără vai.
Tot cu seriozitate, rămâi dator să mi-i dai!
Astfel, cum se prea cuvine, vreau, nu vreau şi vrei, nu vrei.
Eu voi fi dator la tine fix vreo zece mii de lei.
Iar tu, frumuşel şi bine, pur şi simplu orice-ar fi.
Vei fi clar dator la mine fix exact tot zece mii!
Aşa, fără doar şi poate, într-un mod perfect cinstit.
Vom fi amândoi, măi, frate, foarte, foarte, foarte chit!

CUM SĂ FI MILIARDAR

Cică într-o zi, Costică.
Un miliardar vestit.
S-a dus vesel la Georgică.
Un amic sărac lipit.
Şi, cu multă eleganţă.
La el ţintă s-a uitat.
Şi-a dat nişte importanţă
Şi apoi l-a întrebat:
— Măi, stimabile Georgică.
Vrei să-ţi spun, pe scurt şi clar.
Cum am ajuns eu adică
Un mare miliardar?
Bineînţeles, Georgică
Mult pe gânduri nu a stat
Şi, aproape fără pică.
A răspuns chiar imediat:
— Se mai pune întrebarea?
Bineînţeles că vreau!
Până nu îmi pierd răbdarea.
Povesteşte-mi tot, pe şleau!
— Păi, cum să îţi spun, Georgică?

Acum 20 de ani.
Eu aveam, la o adică.
Fix numai 60 de bani!
M-am dus într-o piaţă mare
Şi am luat cu ei de-a gata
Două mere cam murdare-Cu 30 de bani bucata.
Apoi, arhiplin de viaţă.
După ce le-am prea spălat.
M-am întors cu ele-n piaţă
Şi le-am vândut imediat.
Le-am vândut cu bucurie
Cu exact un leu bucatacă aşa mi-a venit mie
Şi aşa mi s-a pus pata!
Apoi, cu 2 lei, Georgică.
M-am dus iar în piaţa mare
Şi-am cumpărat, fără frică.
Fix 8 mere cam murdare.
Le-am luat acasă la mine
Şi, zâmbind pe sub mustaţă.
După ce le-am spălat bine.
M-am întors cu ele-n piaţă.
Logic, plin de bunătate.
Fiindcă iar mi s-a pus pata.
Le-am vândut rapid pe toate cu exact un leu bucata.
— Câtă perspicacitate!
S-a mirat Georgică, mut.
Spune-mi repede, măi, frate-Mai departe ce-ai făcut?
— Păi, ce să fac, măi, Georgică?
Străbunicul meu Andrei
Mi-a lăsat, murind de frică.
8 miliarde de lei!
VISURI DE MILIARDARI
Cică într-o zi, Costică.
Renumitul Vasilică.
Arhifaimosul Mitică
Şi preavestitul Georgică.
Toţi prieteni fără teamă
Şi amici la cataramă.

S-au întâlnit brusc tuspatru
Exact peste drum de-un teatru
Şi, vorbind încet, pe rând.
Şi mai tare şi în gând.
Au început imediat.
Limpede şi răspicat.
Să discute, fără glume.
Despre ce şi cum anume
Ar face probabil ei.
Cu răbdare şi temei.
Dacă într-o zi cu soare.
Doar aşa, din întâmplare.
Ar ajunge mari şi tari.
În dolari miliardari.
— Eu – a început Costică-Vă spun clar, că nu mi-e frică:
Dac-aş fi miliardar
Un an, doi sau trei măcar.
În doi timpi şi patru zile.
Mi-aş cumpăra opt cămile.
Trei oraşe, două ţări.
Patru munţi şi patru mări!
— Eu – a spus voios Mitică-Mi-aş cumpăra o pisică
Şi un continent sau două-Fiindcă n-am de unde nouă!
— Dar eu – a spus Vasilică-Nu mi-aş cumpăra pisică!
Mai exact şi pe-ndelete.
Mi-aş lua vreo trei planete.
Trei oceane şi opt stele-Ca să fie ale mele!
Georgică, om cu habar.
Auzind extrem de clar
Ce visează vasăzică.
Doar aşa, la o adică.
Preastimabilii Costică.
Vasilică şi Mitică.
S-a uitat la ei, pe rând.
Şi apoi le-a zis râzând:
— Măi, băieţi, ce e cu voi?
Aveţi chef de tărăboi?
Liniştiţi-vă un pic!

Nu vând absolut nimic!
NOTA DE PLATĂ
Azi-noapte, pe la vreo două.
După ce-am visat că plouă
De aproape şapte ori.
Cu tot capul fix în nori.
Amărât şi supărat.
M-am trezit eu imediat.
Am mâncat trei pufuleţi
Şi m-am uitat pe pereţi.
Fără să mă-ngraş vreun gram.
Am privit apoi pe geam
Şi-am văzut cu mult noroc
Că nu ploua chiar deloc.
Fericit şi vesel foc.
Am vrut să mă culc la loc
Şi, ca orice mare domn.
Să mai trag un pui de somn.
Dar atunci am observat.
Am văzut şi-am constatat.
Uimit, mirat, uluit.
Surprins şi nedumerit.
Că degeaba de-aia-aşa.
O măsea rău mă durea-Singură, de bunăvoie
Şi fără să-mi ceară voie!
Ca să nu mă enervez
Şi ca să nu mă stresez.
Am încercat s-o calmez
Şi să o mai îmbunez-Ba cu ţuică, ba cu vin.
Ba cu vodcă, ba cu gin.
Ba cu whisky, ba cu bere.
Ba cu rom şi suc de mere…
Dar oricât am încercat
Şi oricât am insistat.
În mod straniu de ciudat.
Măseaua m-a ignorat
Şi m-a durut cu ardoare
Şi mai bine şi mai tare!

Profund tri-dezamăgit.
Să dorm n-am mai reuşit
Şi de-aceea, până-n zori.
M-am supărat de opt ori.
Apoi, dis-de-dimineaţă.
Bucuros şi plin de viaţă.
Dar cu toată mintea-n ceaţă.
Am luat nişte bani gheaţă
Şi m-am dus la un dentist
Măselo-specialist.
Care cică – mai mă rog-Este şi stomatolog.
Acesta, când m-a văzut.
Bine m-a recunoscut.
După care, abătut.
A mâncat cât a putut.
Şi-a băut atent cafeaua.
Şi-a aprins bine luleaua.
Mi-a examinat măseaua.
A văzut care-i beleaua.
A scris pe-un caiet trei rânduri
Şi-apoi a căzut pe gânduri.
Imediat după aceea.
Ca să nu-şi piardă ideea.
Mi-a plombat toată măseaua
Şi şi-a stins bine luleaua.
Apoi, cu toată plăcerea.
Ca să nu mai simt durerea.
Mi-a zâmbit frumos o dată
Şi mi-a dat nota de plată.
Privindu-mă fericit
Şi spunându-mi lămurit:
— De-acum, o oră şi-un pic
Vezi să nu mănânci nimic!
Dup-o oră, dacă vrei.
Nişte apă poţi să bei!
Bucuros şi fericit.
Eu frumos i-am mulţumit.
Am luat nota de plată.

Am citit-o-atent pe toată
Şi-apoi, cu gura căscată.
I-am răspuns pe loc şi-ndată:
— Doctore, fii liniştit.
Că eu sunt băiat cinstit
Şi ascult chiar tot ce-mi zici!
Păi, la cât îţi las aici.
Fie vremea cât de bună.
N-o să mai mănânc o lună!

COSTICĂ LA DENTIST
Într-o dis-de-dimineaţă
Însorită şi cu ceaţă.
Foarte hotărât, Costică.
Neştiind ce-i aia frică.
S-a dus glonţ şi de urgenţă.
Cu tot cu inteligenţă.

La un dentist serios.
Priceput şi sănătos.
Care cică, mai mă rog.
Era şi stomatolog.
Acesta l-a primit bine.
L-a tratat cum se cuvine
Cu o ceaşcă de cafea
Şi o sticlă de ceva.
Iar apoi l-a consultat
Şi i-a zis foarte mirat:
— Măi, Costică, pe toţi sfinţii.
Eu văd că tu ai toţi dinţii!
Şi toţi sunt foarte curaţi
Şi în aur îmbrăcaţi!
— Şi ce, asta nu e bine?
— E, dar ce vrei de la mine?
— Fără doar şi fără poate.
Vreau să-mi pui alarmă, frate!
CARE PE CARE!
Foaie verde şi-o lalea.
Un covrig şi-o acadea.
Tra la li şi tra la la.
Ce frumoasă-i viaţa mea!
Am în gură o măsea
Drăgălaşă foc aşa.
Care, de-aia, fiindcă vrea.
Face numai ce vrea ea!
Şi aşa, din întâmplare.
Şi cu zel şi cu ardoare.
Mă doare atât de tare!
Şi mă doare că mă doare!
Şapte nopţi şi şapte zile
I-am dat ceai, cafea, pastile.
Bani, mâncare, băutură.
Apă minerală pură.
Palme, pumni de calitate…
Ce mai, i-am dat chiar de toate!
Ba i-am scris şi o scrisoare

De dragoste uimitoare!
Dar degeaba! Tot mă doare
Nemaipomenit de tare!
Cum să fac, oare, să scap?
Că m-am dat şi peste cap!
Gata, ştiu! îi cânt ceva!
Aoleuu, nu merge-aşa!
Mai bine încerc s-o scot!
Na poftim belea: nu pot!
Cu cât trag de ea mai tare.
Cu atât mai rău mă doare!
Să îi scriu o poezie?
Să-ncerc! Poate… cine ştie?
Na poftim altă belea.
Că nu merge nici aşa!
Acum nu doar că mă doare
Cel puţin la fel de tare.
Mă doare şi-n profunzime-şi în versuri şi în rime!
Mai bine mai beam ceva
Şi-mi vedeam de treaba mea!
Dar ce să mai fac, măi, frate?
Că aşa nu se mai poate!
Aaa, da, da! Ştiu cum să fac
Ca să-i vin pe loc de hac:
Să mă doară cât o vrea.
C-o s-o dor şi eu pe ea!
Acum, fără supărare.
Să vedem care pe care!
UN TURC VITEAZ
Într-o zi, un turc mai breaz
Care se credea viteaz.
Fioros şi curajos
Şi călare şi pe jos.
Şi care făcea tot haz
Şi de caz şi de necaz.
A făcut foarte urât
Şi pe gură şi pe gât
Şi-a venit numaidecât.

Cât de cât cam hotărât.
Cu o grămadă de oşteni.
Până la Călugăreni.
Ca să lupte – cu alai.
Cu tam-tam, cu chiu cu vai
Şi cu cel puţin un bai-Cu românii lui Mihai.
Fiindcă auzise el
De la un prieten chel
Că aceştia-s plini de zel
Şi foarte viteji defel.
Şi-şi dorea foarte fierbinte.
Cât se poate de cuminte.
Fără prea multe cuvinte.
Să-i înveţe nişte minte.
Şi dac-a venit, normal.
Turcul a făcut scandal.
A strigat, pe-un ton brutal:
„Ori la bal, ori la spital!”
Şi-apoi, fără gălăgie.
Cât ai zice „păpădie”.
S-a aruncat tot în luptă
Cu o sete neîntreruptă.
Şi lupta turcul, vioi.
Făcând mare tărăboi.
Şi – nainte şi – napoi-Mai ceva ca la război!
Când lupta era în toi.
Parcă în minutul doi.
Brusc deodată din senin.
Se opri în loc puţin
Şi dădu, prea plin de viaţă.
Nas în nas şi faţă-n faţă.
Tocmai când, făcând pe breazul.
Făcea cu mai tot necazul
Caz că lui nu-i place prazul.
Cu însuşi Mihai Viteazul.
Văzându-l pe domnitor
Foarte ameninţător.
Turcul înghiţi! sec.

Călcă inutil pe-un bec.
Îşi luă, ca un zevzec.
Mai toţi banii de la CEC.
Sună, straşnic de vioi.
Fix la unu unu doi
Şi strigă cu glas de turc:
„Dacă nu o şterg, o-ncurc!”
Apoi, fără să ia masa.
O luă la sănătoasa
Şi fugi mâncând pământul
Fără să aştepte vântul.
Şi fugi, fugi, fugi.
Patru săptămâni şi-o zi.
Până când tot obosi
Şi cu teamă se opri
Şi, mâncând vreo două ghebe.
Începu să se întrebe:
„Măi, să fie! Măi, să fie!
Mihai Viteazul chiar ştie
Că am furat butelia
Şi-am câştigat bătălia?”

PRIETENI SAU DUŞMANI
Într-o zi cu nori şi soare.
Dintr-o pură întâmplare
Cu totul întâmplătoare.

Un rege nespus de mare
Stătea singur sub un prun
La umbra unui alun
Şi, în timp ce lung stătea.
Cu ardoare se gândea
La treburi împărăteşti
Şi la chestiuni regeşti:
„Aoleuuu, cât o fi ceasul?
Şi ce mă mănâncă nasul!
Săptămâna asta, oare.
Ce om avea de mâncare?
Şi când o să fie joi?
Sper că luni, că marţi sunt ploi!”
Deodată, un slujitor
Îmbrăcat în dirijor
S-a apropiat discret
De rege încet-încet
Şi, puţin îngrijorat.
A ţipat şi a strigat:
— Aoleuuu! Şi tra la la!
Vin turcii, măria ta!
— Şi ce dacă? Ce-mi spui mie?
N-ai rege la primărie?
— Păi, măria ta eşti rege!
Scrie foarte clar în lege!
— Aaa, da, sigur! Ai dreptate!
Câtă responsabilitate!
Spune – ai să-mi spui ceva?
— Vin turcii, măria ta!
— Serios?
— Pe cinstea mea!
— Vin acum?
— Păi, cam aşa!
Şi nu cred că vin cu bani!
Sunt prieteni sau duşmani?
— Păi, deşi astăzi e luni.
Cred că sunt prieteni buni
Pentru că vin împreună!

Şi e şi sfârşit de lună!

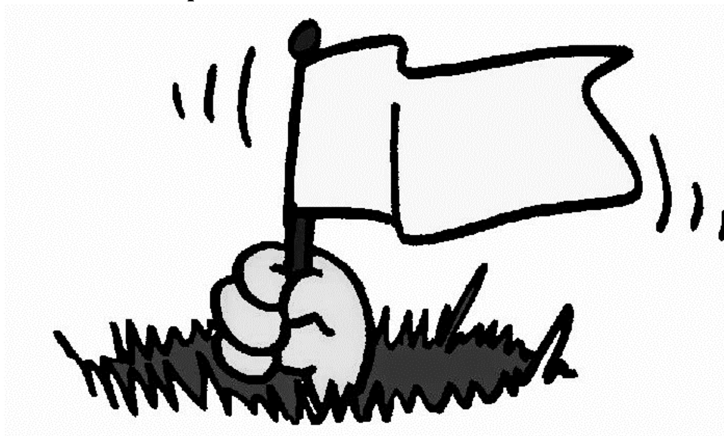
„VIN TURCII!"
Cică mai demult, Costică.
Băiat bun şi fără frică.
Era, după orice lege.
Mare domnitor şi rege
Într-o ţară oarecare.
Nici prea mică, nici prea mare.
Dar frumoasă şi bogată
Şi nespus de minunată.
Într-o zi, din întâmplare.
Bucuros nevoie mare.
Costică, băiat – pardon!
Frumos ca Alain Delon.
Stătea liniştit pe tron
Ascultând Céline Dion
Şi vorbea în stil beton
La cel mai modern iPhone.
Nu mă întrebaţi cu cine!
Sigur nu vorbea cu mine!
Deodată, brusc şi subit.
Tânăr şi neliniştit.
Marele sfetnic Georgică.
Băiat bun la o adică.

Intră glonţ şi-n goană mare
În sala de aşteptare
Şi apoi la rege-n casă.
Strigând ca la el acasă:
— Aoleuuu, mămica mea!
Vin turcii, măria ta!
— Turcii? a-ntrebat Costică.
Încet, calm şi fără frică.
— Da, măria ta! Chiar ei!
Vin încoace – vrei, nu vrei!
— Așa care vasăzică!
Şi cât sunt de mari, Georgică?
— Păi, măria ta, sunt mici-Exact ca nişte furnici!
— Păi, atunci, fii fără teamă
Şi nu îi băga în seamă!
Du-te liniştit acasă
Că nu te invit la masă!
Foarte fericit, Georgică
A făcut ce-a zis Costică
Şi, punându-şi pofta-n cui.
A plecat la casa lui.
S-a ntors însă glonţ şi iute
După treizeci de minute.
Dând din mâini şi din picioare
Şi strigând în gura mare:
— Aoleuuu, mămica mea!
Vin turcii, măria ta!
— Cam cât sunt de mari, Georgică?
A-ntrebat mirat Costică.
— Păi, măria ta, sunt mici!
Exact ca nişte arici!
— Da? Atunci, fii fără teamă
Şi nu îi băga în seamă!
Du-te liniştit acasă.
Că nu te invit la masă.
Bineînțeles, Georgică
A făcut ce-a zis Costică
Şi, punându-şi pofta-n cui.

A plecat la casa lui.
S-a ntors fix după un ceas.
Scărpinându-se la nas.
Dând cu sete din picioare
Şi strigând în gura mare:
— Aoleuuu, mămica mea!
Vin turcii, măria ta!
— Cam cât sunt de mari, Georgică?
A-ntrebat uimit Costică.
— Păi, măria ta, sunt mici!
Exact ca nişte pitici!
— Da? Atunci, fii fără teamă
Şi nu îi băga în seamă!
Du-te liniştit acasă.
Că nu te invit la masă!
Foarte fericit, Georgică
A făcut ce-a zis Costică
Şi, punându-şi pofta-n cui.
A plecat la casa lui.
Dup-o oră, plin de har.
S-a întors din nou şi iar.
Dând cu o mână din picioare
Şi urlând încet şi tare:
— Aoleuuu, mămica mea!
Vin turcii, măria ta!
— Cam cât sunt de mari, Georgică?
A-ntrebat nervos Costică.
— Sunt cam mari, măria ta!
Exact cam ca mine-aşa!
— Păi, atunci, de ce mai stai?
Mergi bătaie să le dai!
— Aoleuu, măria ta!
Nu pot face-aşa ceva!
— Şi de ce nu poţi, mă rog?
Ai fost iar la psiholog?
— Nu, măria ta, n-am fost!
Toată ziua-am ţinut post!
— Ai văzut că te descurci?

Du-te şi bate-i pe turci!
— Păi, nu pot să dau în ei.
Că îi ştiu de mititei!
PE CURÂND!
Cică într-o zi, un rege-Rege mare, se-nţelege!
Se plimba cu-ai să-i oşteni
Pe la nişte Mari Pucheni.
Şi, mergând încet şi-agale
Luni la deal şi joi la vale.
Fără să se prea streseze
Sau să se manifesteze.
Regele-a văzut, deodată.
Pe o stradă asfaltată.
Un pachet de biscuiţi
Foarte bine pregătiţi.
Evident emoţionat.
Bucuros şi încântat.
El pe gânduri n-a mai stat.
Ci rapid şi imediat.
Pe un ton piţigăiat.
Oştenilor le-a strigat:
— Oşteni, staţi pe loc! Priviţi!
Văd eu bine? Biscuiţi!
Toţi oştenii, într-un glas.
Au făcut un mic popas.
Au strâmbat pe rând din nas
Şi-au răspuns după un ceas:
— Stăm, măria ta! Privim!
Tu vezi bine! Biscuim!
Fericit nevoie mare.
Regele privi în zare
Şi văzu, după trei ani.
Două cete de duşmani
Care, cu un mare zel.
Parcă tot veneau spre el.
Cu o voce de erou.
Regele strigă din nou.
Fără chiu şi fără vai:

— De ce, stați, oșteni? Pe cai!
— Pe ce cai, măria ta?
Noi n-avem aşa ceva!
— Atunci, într-un singur gând.
Toată lumea, pe curând!

E BINE!
Cică mai demult, odată.
Într-o ţară-ndepărtată.
Frumoasă, adevărată.
Drăguţă şi minunată.
Trăia bine – se-nţelege.
Că aşa e scris în lege!
Un rege nespus de breaz
Şi teribil de viteaz.
Care, fără nicio frică.
Se numea mereu Georgică.
El era deştept, isteţ.
Curajos şi îndrăzneţ.
Era tot sănătos tun.
Mânca bine la dejun
Şi avea, precum vă spun.
Un prieten foarte bun.
Care, fără nicio frică.
Se numea mereu Costică
Şi care, la o adică.
Fără niciun pic de pică.

Braţ la braţ şi cot la cot.
Îl însoţea peste tot-La război, la vânătoare.
La munte, la deal, la mare.
La meci, la cofetărie.
La bar sau la primărie.
Costică, foarte probabil.
Era un om admirabil.
Formidabil, impecabil.
Absolut ireproşabil.
Şi era, indubitabil.
Un optimist incurabil
Care, fără ezitare.
În orice împrejurare.
Fie vânt, fie furtună.
Vedea numai partea bună.
Astfel, într-o zi cu soare.
S-a întâmplat, din întâmplare.
Că regele nostru mare.
Fără nicio ezitare.
A plecat la vânătoare
Într-o junglă oarecare
Şi, normal la o adică.
L-a luat şi pe Costică.
Dar, pe când mergeau ei doi.
Fără mare tărăboi.
Şi 'nainte şi 'napoi.
Prin junglă ca doi eroi.
Exact la un moment dat.
Într-un mod neaşteptat
De bizar şi de ciudat.
Regele s-a rupiedicat
Şi, extrem de abătut.
Pur şi simplu a căzut.
În cădere, arma sa.
Evident, fără să vrea.
Singură s-a descărcat
Şi pe loc i-a retezat
Un deget folositor

De la un ştiu ce picior.
Gândind clar în gândul său
Că putea fi mult mai rău.
Costică, foarte decis.
Sincer regelui i-a zis
Aproximativ aşa:
— E bine, măria ta!
Regele, foarte nervos
Şi aproape furios.
Repede şi imediat
La Costică a strigat:
— „E bine, măria ta”?!
Cum poţi spune-aşa ceva?
Şi, extrem de supărat.
Pe gânduri nici c-a mai stat-Repede şi imediat.
A tunat, a fulgerat
Şi l-a închis pe Costică
Într-o închisoare mică.
După fix un an şi-o lună.
Regele, cu voie bună.
Într-o altă zi cu soare.
Fără nicio ezitare.
S-a dus iar la vânătoare
Într-o junglă oarecare.
Nici prea mică, nici prea mare
Şi nici prea îngrozitoare.
În junglă, din întâmplare.
Fără nicio supărare.
Nişte mai mulţi canibali
Adevăraţi şi reali.
Pe rege l-au capturat.
Foarte bine l-au legat
Şi au vrut, extrem de clar.
Să îl pună pe grătar
Şi să-l mănânce la cină.
Chiar sub clar de lună plină.
Însă, când au observat
Că, în mod foarte ciudat.

Regele, deşi e mare.
Un deget cam lipsă are.
Canibalii, furioşi.
Nervoşi foc, orgolioşi.
Mânioşi, suspicioşi
Şi prea superstiţioşi.
Imediat s-au speriat
Şi s-au foarte-nspăimântat.
Drept urmare, plini de zel
Şi fără drept de apel.
Pe rege l-au dezlegat
Şi l-au şi eliberat.
Bucuros că a scăpat
Teafăr şi nevătămat.
Regele s-a ntors acasă
Brusc şi pe nepusă masă
Şi şi-a amintit cu frică
De amicul său, Costică.
Foarte emoţionat.
Pe loc l-a eliberat
Povestindu-i desluşit
Unde-a fost şi ce-a păţit
Şi cerându-i cu ardoare
Scuze multe şi iertare.
Costică, politicos
Şi extrem de serios.
Regelui i-a mulţumit
Cât se poate de cinstit
Şi i-a spus apoi aşa:
— E bine, măria ta!
Regele, plin de mirare.
L-a-ntrebat în gura mare:
— Cum? Total nevinovat.
Peste-un an închis ai stat
Şi-acum spui că-i bine-aşa?
Cum se poate-aşa ceva?
— Păi, simplu, măria ta!
Pe toată onoarea mea!

Dacă n-aş fi fost închis.
Clar şi sigur şi precis.
Aş fi fost – ştii foarte bine!
La vânătoare cu tine!
O SECUNDĂ!
Cică într-o zi cu soare.
Dintr-o mică întâmplare.
Preafericitul Costică.
Stând de vorbă cu Mitică.
Doar aşa, la o adică.
A auzit că Georgică
A ajuns, în mod bizar
Şi cam extraordinar.
Foarte limpede şi clar.
În dolari milionar.
Drept urmare, plin de zel
Şi invidios de fel.
Repede şi imediat.
S-a automotivat
Şi s-a dus, fără sfială.
În camera personală.
Apoi, brusc instantaneu.
Rugându-se mult, din greu.
Cu nişte mai mult tupeu.
A strigat la Dumnezeu:
— Doamne, fără gălăgie.
Spune-mi, rogu-Te, şi mie.
Repede, pe scurt şi bine:
Ce înseamnă pentru Tine-Să zicem, că n-am duşmani-Fix un miliard de ani?
Dumnezeu nu s-a ascuns.
Ci îndată i-a răspuns:
— Păi, să zicem, o secundă
Foarte mică şi profundă!
— Asta este foarte bine
Şi foarte cum se cuvine!
Aşadar, mie-mi convine!
Dar ce-nseamnă pentru Tine.

Să zicem, în linii mari.
Un miliard de dolari?
— Păi, normal și evident, să zicem că fix un cent!
— Asta este, permanent.
Minunat şi excelent!
Acum, Doamne, Te rog eu.
Dacă Tu eşti Dumnezeu.
Repede şi cu talent.
Dă-mi şi mie fix un cent!
— Sigur! Stai doar o secundă
Foarte mică şi profundă!
HERGHELIA
— Ce faci, tată?
— Prind ţânţaricât mai mulţi şi cât mai mari!
— Dar de ce? Ce faci cu ei?
— Am eu câteva idei!
— Ce idei? Spune-mi şi mie!
— Vreau să-mi fac o herghelie!
— Herghelie? De ţânţari?
— Nuu! De cai şi de-armăsari!
— Tată, m-ai băgat în ceaţă!
— Nu-i nimic, că eşti isteaţă!
— Totuși, explică-mi şi mie:
Cum faci tu o herghelie
De cai și de armăsari
Dintr-o pungă cu ţânţari?
— Foarte simplu! Fii atentă.
Că doar eşti inteligentă!
O cunoşti pe mama ta?
— Bineînţeles că da!
— Atunci știi la fel de bine
Ca mine şi ca oricine
Că ea, din orice ţânţar.
Face brusc un armăsar!
— Tată, ştii că ai dreptate?
— Păi, cum să nu ştiu? Se poate?
— Atunci, fă-mi o bucurie
Şi prinde-mi, te rog, şi mie

Doi ţânţari mai mititei.
Drăgălaşi şi frumuşei!
— De ce? Ce faci tu cu ei?
— Vreau şi eu nişte ponei!
MAMI, MĂ IUBEŞTI?
— Mami, spune-mi: mă iubeşti.
— Bineînţeles că da!
— Sigur? Nu mă păcăleşti?
— Nicidecum, iubita mea!
— Atunci, dacă mă iubeşti-Cum mi-ai spus de la-nceput.
Oare, o să mă pedepseşti
Pentru ce nu am făcut?
— Draga mea, ce e cu tine?
Nu fac eu aşa greşeală!
— Păi, atunci, îmi pare bine.

Fiindcă azi n-am fost la şcoală!
FETIŢA ŞI MERELE
O fetiţă mititică.
Drăguţă şi frumuşică
Avea şi ea două mere-Care chiar nu erau pere.
Dar erau mari şi frumoase
Şi păreau cam delicioase.
Veselă, mămica ei
A numărat pân’ la trei.

I-a dat iute un pupic
Nici prea mare, nici prea mic
Şi, cu glas foarte duios.
I-a cerut un măr frumos.
Fetiţa, foarte voioasă
Şi extrem de serioasă.
A luat cele două mere-Care chiar nu erau pereşi, extrem de concentrată.
A muşcat din ele-o dată.
Văzând asta, mama ei
Şi-a făcut nişte idei.
S-a prea foarte supărat
Repede şi imediat.
S-a schimbat la faţă toată
Şi, extrem de intrigată.
A decis numaidecât
Să facă puţin urât.
Pe fetiţă să n-o ierte
Şi trei zile să o certe
Pentru lăcomia ei
Cam lipsită de temei.
Dar fetiţa, serioasă.
I-a întins un măr, voioasă.
Spunând foarte fericită:
— Mami dragă și iubită.
Acesta e mai gustos!
Poftim, ia-l, te rog frumos!

MESAJE

Doi simpatici îngeraşi
Frumuşei şi drăgălaşi.
Luminoşi şi serioşi.
Stăteau în cer bucuroşi.
Unul dintre ei stătea
Mereu şi se odihnea;
Foarte rar se ridica
Şi din locul său pleca.
Cel de-al doilea tot zbura
Şi non stop călătorea – fie ploaie, fie vânt-Între ceruri şi pământ.
Într-o zi, frumos aşa.
Îngerul ce tot stătea
Îl întrebă drăgălaş
Pe celălalt îngeraş:
— Măi, stimate frăţioare.
De ce zbori tu mereu, oare-Fie ploaie, fie vânt-Între ceruri şi pământ
Şi nu stai, deşi eşti mic.
Să te odihneşti un pic?
— Păi, eu îi tot duc mereu

Prea bunului Dumnezeu
Mesaje şi rugăciuni
De la oameni răi şi buni-Pe cele ce, sută-n sută.
Încep cu „Doamne, ajută”!
Dar tu, dragă frăţioare.
De ce dar şi de ce, oare.
Orişice s-ar întâmpla.
Te odihneşti mult aşa?
— Păi, şi eu Îi duc mereu
Prea bunului Dumnezeu
Mesaje şi rugăciuni
De la oameni răi şi buni-Pe cele ce-ncep, firesc.
Cu „Doamne, Îţi mulţumesc”!

„Îngeraşii”.
Într-o zi, doi îngeraşi
Frumuşei şi drăgălaşi
S-au gândit, în bună pace.
De-a oamenii să se joace.
— Fii atent, măi, frăţioare!
A spus îngerul mai mare.
Tu rămâi aici pe loc.
Clar şi fără echivoc!

Eu mă duc, foarte senin.
Mai încolo-aşa puţin
Şi apoi te chem la mine.
Dar tu nu vii, aşa bine
Şi-apoi ne certăm niţel.
Cum fac oamenii de fel!
— Bine! a spus, drăgălaş.
Cel de-al doilea îngeraş.
Şi îngeraşul mai mare.
Fără nicio supărare.
S-a dus mai încolo-un pic
Şi l-a strigat pe cel mic.
Frumos şi cum se cuvine:
— Îngeraş, vino la mine!
Imediat, îngerul mic
N-a stat pe loc niciun pic.
Ci a alergat, chiar tare.
Glonţ la îngerul mai mare
Şi l-a-mbrăţişat voios.
Fericit şi bucuros.
— Nu aşa, măi, frăţioare!
A spus îngerul mai mare.
Hai, te rog, rapid şi-ndată.
Să mai încercăm o dată!
Dar când eu te chem la mine.
Tu să nu vii! Bine?
— Bine!
Şi îngeraşul mai mare.
Fără nicio supărare.
S-a îndepărtat puţin
Şi-apoi, vesel şi senin.
L-a strigat pe cel mic, bine:
— Îngeraş, vino la mine!
Vesel, îngeraşul mic
N-a stat pe loc niciun pic.
Ci s-a dus la el voios
Şi l-a-mbrăţişat duios.
— Nu aşa, măi, frăţioare!

A spus îngerul mai mare.
Hai, te rog, rapid şi-ndată.
Să mai încercăm o dată!
Dar când te chem, orice-ar fi.
Tu la mine să nu vii!
Bine?
— Bine, frăţioare!
Şi îngeraşul cel mare
Din nou s-a îndepărtat
Şi pe cel mic l-a strigat:
— Îngeraș, vino la mine!
Puţin mai sigur pe sine.
Acum, îngeraşul mic
Nu i-a mai răspuns nimic
Şi din loc nu s-a mişcat.
Uluit şi chiar mirat.
Îngeraşul cel mai mare
L-a strigat din nou, mai tare:
— Îngeraș, te rog, fă bine
Şi vino acum la mine!
Hotărât sigur şi clar
Să nu mai cedeze iar.
Îngeraşul cel micuţ
I-a răspuns, foarte drăguţ:
— Nu vin, nu vin!
— Foarte bine!
Atunci vin chiar eu la tine!
A spus îngeraşul mare
Şi, în clipa următoare.
S-a dus glonţ la cel mai mic.
I-a dat vesel un pupic
Şi l-a-mbrăţişat duios.
Foarte, foarte drăgăstos!
COMPLIMENTUL
Astăzi, dis-de-dimineaţă.
Observând c-afară-i ceaţă.
Soţia mea s-a trezit.
În ochi ţintă m-a privit

Şi, cu o voce foarte creaţă.
Mi-a zis clar şi verde-n faţă:
— Dragul meu, de ţii la viaţă.
La barbă şi la mustaţă.
Rapid, iute şi urgent.
Fă-mi, te rog, un compliment!
Eu, profund nedumerit.
Am stat mult şi m-am gândit.
Apoi, foarte fericit.
I-am zis sincer şi cinstit:
— Ce pot spune, draga mea?
Oi fi tu aşa şi-aşa.
Dar ai – limpede şi clar-un soţ extraordinar.
MASĂ ÎN FAMILIE
Azi, la prânz, înfometat.
Dar voios şi încântat.
M-am întors şi eu acasă
Exact la ora de masă.
Ca să mănânc glonţ ceva
Şi să beau fix o cafea.
Logic, cu soţia mea.
Că mi-era cam dor de ea.
— Dragă, am venit! Sunt eu!
— Ai venit, iubitul meu?
— Evident! Şi mi-e o foame…
Mai ceva ca în reclame!
Azi am cam muncit pe brânci!
— Atunci, vino să mănânci!
— Vin, că foamea nu mă lasă!
Ce zici că avem la masă?
— Cum ce? Ciorbă de văcuţă.
Cu ceva mămăliguţă!
Să nu zici că nu-ţi convine.
Că nu ştiu ce fac cu tine!
— Ba-mi convine, draga mea!
Aş mânca orice şi-aşa!
Până una, alta, na-Vrei să-mi faci şi o cafea?
— Bineînţeles că da!

Tu mănâncă, nu mai sta!
— Dragă, zici că asta-i ciorbă?
— Sigur! mai încape vorbă?
— Păi, atunci, unde e zeama?
— Nu ştiu, c-a făcut-o mama!
— Şi asta-i mămăliguţă?
— Da. De ce? Nu e drăguţă?
— Dar mălai ai pus în ea?
— Nu, n-am pus! Are ceva?
— A, nu, nu! Dă-mi nişte pâine!
— N-avem astăzi, poate mâine!
— Mda. Ce-avem la felul doi?
— Păi, nimic, că azi e joi!
— Da. Cafeaua mi-ai făcut-o?
— Sigur! Chiar am şi băut-o!
Mai doreşti şi altceva?
— Nu prea cred, măi, draga mea!
Îmi ajunge! Plec să scap!
Şi-mi iau toată lumea-n cap!
— Dragă, lumea-i rea, se ştie!
Ia-ţi mai bine-o pălărie!
— Da, aşa e, ai dreptate!
Plec, că altfel nu se poate!
— Te aştept la cină, nu?
— Nu, nu vin, mănâncă tu!
— Vai de mine, dragul meu!
Azi eşti tare amuzant!
Totuşi, eu mănânc mereu
Numai la restaurant!

COSTICĂ LA RESTAURANT

Într-o zi, nervos, Costică.
Vrând să scape de-o furnică.
S-a-mbrăcat interesant.
Amuzant şi important.
S-a urcat într-un Trabant
Enervant şi ambulant
Şi s-a dus mirobolant
La un mic restaurant

Ca să ia, ca un om bun.
Prânzul şi micul dejun.
Că era, în mod ciudat.
De trei zile nemâncat.
Ajuns la restaurant.
Costică, foarte galant.
A coborât din Trabant.
S-a simţit interesant.
A intrat cu limba scoasă.
A luat loc la prima masă
Şi, fără prea multă vorbă.
Şi-a comandat fix o ciorbă De fasole, cu tăiţei.
Morcovi, ceapă şi ardei.
Ospătarul, uluit.
Lui Costică i-a zâmbit
Şi, aproape imediat.
I-a adus ce-a comandat.
Şuşotindu-i fără frică:
— Poftă mare, măi, Costică!
Bucuros şi fericit.
Costică i-a mulţumit
Şi a vrut, în mare grabă.
Să se apuce de treabă.
Dar în ciorbă, ce să vadă?
O muscă stătea grămadă
Şi citea un mic ziar
Sforăind ca un ţânţar.
Repede şi imediat.
Costică s-a enervat
Şi, ţipând extrem de clar.
L-a chemat pe ospătar:
— Ospătar, ia vino-ncca'!
E o muscă-n ciorba mea!
Ospătarul, liniştit.
Brusc şi iute a venit.
S-a uitat atent în ciorbă
Fără foarte multă vorbă.
Iar apoi, politicos.

A spus calm şi serios:
— Măi, Costică, ai dreptate!
Fără doar şi fără poate!
Poţi să crezi aşa ceva?
E o muscă-n ciorba ta!
— Ospătar, tu râzi de mine?
Sau te faci că n-auzi bine?
— Dimpotrivă, măi, Costică!
Adică la o adică.
După ce că aud bine.
Nici nu-ncerc să râd de tine!
Sunt deja prea ocupat!
Totuşi, ce s-a întâmplat?
— Cum ce? Nu ţi-am spus deja?
E o muscă-n ciorba mea!
— Păi, şi de-aia ţipi aşa?
— Mai întrebi? Normal că da!
— Linişteşte-te, Costică!
E o muscă foarte mică!
Uită-te şi tu la ea!
Cât crezi că poate mânca?

TREI ŞI TREI
Într-o noapte, speriat

Şi extrem de supărat.
Georgică s-a încruntat.
A sărit ca ars din pat.
S-a dus fără gălăgie
Până în bucătărie
Şi, aşa, la o adică.
L-a sunat brusc pe Costică:
— Alo – Da.
— Costică?
— Da.
— Trebuie să-ţi spun ceva!
— Chiar acum?
— Acum, Costică!
— Dar tu cine eşti?
— Georgică!
— Aa, Georgică! Atunci cântă!
Ce anume te frământă?
— Mă frământă și m-apasă
Că am șase muște-n casă!
— Șase-ai zis?
— Da, șase-am zis!
— Sigur?
— Sigur şi precis!
Şase sunt şi-s frumuşele-Trei masculi şi trei femele!
— Chiar aşa?
— Da, chiar aşa!
Care e problema ta?
— Păi, eu n-am nicio problemă!
Am doar o mare dilemă!
— Cum adică?
— Păi, adică.
De unde ştii tu, Georgică.
Foarte sigur şi precis
Că, aşa precum ai zis.
Cele şase muşte late.
Drăguţe şi minunate
Sunt clar, fără vorbe rele.
Trei masculi şi trei femele?

— Foarte simplu, măi, Costică!
— Foarte simplu? Cum adică?
— Păi, acum mă uit la ele!
— Şi?
— Şi ce? Sunt frumuşele!
Trei stau limpede şi clar
Chiar pe cardul meu bancar.
Iar trei, pline de plăcere.
Stau pe sticla mea de bere!

DRAGOSTE NECONDIŢIONATĂ
Într-o zi, mămica mea.
Probabil fără să vrea.
S-a trezit foarte devreme.
A făcut vreo patru scheme.
Elegant s-a îmbrăcat
Şi grăbită a plecat.
Cu toţi banii din dotare.
La cumpărături, se pare.
Seara, la ora de masă.
S-a ntors val-vârtej acasă.
Mi-a dat iute un pupic
Şi-un căţel de pluş cam mic
Şi, de bătălie gata.
I-a spus limpede lui tata:
— Dragul meu, ţine-te bine!

Am două veşti pentru tine:
Aproximativ aşa.
Una bună şi-una rea!
— Aoleuuu, măi, draga mea!
Ce frumos din partea ta!
A spus tata, bucuros.
Speriat şi curios.
Dacă zici că e aşa.
Care este vestea rea?
— Vestea rea nu e prea funny!
Iar ţi-am cheltuit toţi banii!
Pe loc, supărat pe viaţă.
Tata s-a albit la faţă.
S-a nverzit, s-a înnegrit
Şi-a-ntrebat neliniştit.
Privind serios la lună:
— Şi care e vestea bună?
Mama, foarte zâmbăreaţă.
L-a privit pe tata-n faţă
Şi i-a zis cu mult tupeu:
— Vestea bună, dragul meu.
E că nu am ce să fac-Te iubesc şi-aşa, sărac!

ZĂPĂCITUL

Într-o zi cu multă ceaţă.
Foarte dis-de-dimineaţă.
Tata s-a trezit voios.
S-a-mbrăcat spectaculos.
A mâncat un ou pârlitcă prăjit nu i-a ieşit.
S-a nverzit, s-a ngălbenit
Şi-apoi, foarte liniştit.
La mămica a venit
Şi-a-ntrebat-o fericit:
— Draga mea, pe 10 lei.
Spune-mi sincer, dacă vrei
Şi nu ai alte idei-unde-s ochelarii mei?
Că îi caut de la trei
Şi nu dau deloc de ei!
Mama a zâmbit duios
Şi-apoi i-a răspuns frumos:
— Dragă, zăpăcit mai eşti!
Tu chiar nimic nu găseşti?
Vezi că sunt în frigider.
În cutia de piper!
— Care, draga mea?
— Cum care?
Cea pe care scrie „Sare”!
NEDUMERIŢII
Cică mai demult odată.
Când era bunica fată.
Foarte celebri Costică.
Georgică și Vasilică
Locuiau, din întâmplare.
Toţi trei într-o casă mare.
Cu piscină, cu garaj
Şi cu baie la etaj.
Într-o seară, pe la nouă.
Nici cu una, nici cu două.
Iute și numaidecât
Costică s-a hotărât.
Fără multă hărmălaie.
Să facă și el o baie.

S-a dus deci, plin de curaj.
Glonţ în baie, la etaj.
A pregătit totul bine
Şi exact cum se cuvine
Şi-apoi, vesel şi deştept.
A băgat piciorul drept.
Foarte elegant, în cadă.
Fredonând o serenadă.
Dar deodată s-a oprit
Şi-a strigat nedumerit:
— Băieţi, ia veniţi un pic
Că nu înţeleg nimic!
Eu în baie ce făceam?
Intram, oare, sau ieşeam?
Auzindu-l, Vasilică.
Băiat bun şi fără frică.
I-a răspuns de la parter.
Cu un zâmbet efemer:
— Păi, eu nu ştiu, că n-am cum!
Stai că vin să văd acum!
Şi-ntr-o grabă foarte rară
S-a şi repezit pe scară
Ca să urce cu curaj
La Costică la etaj
Să rezolve el problema
Şi, totodată, dilema.
Dar, în culmea nerăbdării.
Pe la jumătatea scării
S-a oprit nedumerit
Şi-a strigat neliniştit:
— Măi, băieţi, ia staţi un pic.
Că nu mai pricep nimic!
Eu pe scară ce făceam?
Urcam sau doar coboram?
Auzind acestea toate.
Fără doar şi fără poate.
Georgică, foarte solemn.
Bătu de trei ori în lemn

Şi-şi zise, în gând, fireşte:
„Aoleuu! Doamne fereşte!
Băieţii ăştia-s de soi.
Dar s-au ţicnit amândoi!”
Apoi, fără supărare.
Strigă cât putu de tare:
— Staţi că vin eu să v-ajut!
Aşteptaţi doar un minut.
Să mă duc cu o nuieluşă
Să văd cine e la uşă!
DEGHIZARE
Cică mai demult, Costică
Şi amicul său, Georgică.
Într-un mod uluitor
Şi deloc întâmplător.
Au ajuns foarte vestiţi.
Faimoşi, super-renumiţi.
Celebri şi cunoscuţi.
În toată lumea ştiuţi.
Orişiunde se duceau.
Oamenii, cum îi vedeau.
Pe loc îi recunoşteau.
Pe ei buluc tăbărau.
Cu foc îi aplaudau
Şi, în timp ce-i sufocau.
Implorându-i le cereau.
Fără gafe şi agrafe.
Poze şi autografe.
În plus, chiar toţi ziariştii.
Făcând pe profesioniştii.
Îi asaltau tot mereu
Cu întrebări de un leu.
Cerându-le insistent.
Tot timpul şi permanent.
Interviuri minunate
Drept în exclusivitate.
De aceea nici Costică.
Nici amicul său, Georgică.

Nu prea mai puteau să iasă
Absolut deloc din casă.
Totuşi, într-o zi cu soare.
Probabil din întâmplare.
Brusc, deodată şi subit
Lui Costică i-a venit
O idee genială.
Minunată, colosală.
Superbă, uluitoare
Super-mega-salvatoare.
— Ştii ce zic eu, măi, Georgică?
A zis el în gura mică.
Fără niciun pic de pică.
Doar aşa, la o adică.
Hai să nu mai stăm pe loc
Plouaţi şi fără noroc-Să ne deghizăm prea bine.
Drăguţ şi cum se cuvine
Şi să mai ieşim din casă
Că azi vremea e frumoasă!
Foarte încântat, Georgică
L-a ascultat pe Costică
Şi s-a deghizat voios
Într-un poştaş serios.
Apoi a ieşit pe stradă
Ca să vadă ce-o să vadă.
Dar o babă dubioasă.
Urâtă şi caraghioasă.
Care n-avea altă treabă.
L-a recunoscut degrabă
Şi l-a strigat fără frică:
— Georgică! Ce faci, Georgică?
Puţin cam nedumerit.
Georgică glonţ a fugit
Şi s-a deghizat rapid
Într-un cerşetor timid.
Apoi a ieşit pe stradă
Ca să vadă ce-o să vadă.
Dar din nou, aceeaşi babă

L-a recunoscut degrabă
Şi l-a strigat fără frică:
— Georgică! Ce faci, Georgică?
Vino repede la mine
Că aşa-i frumos şi bine!
Puţin mai nedumerit.
Georgică iar a fugit
Şi, cum a intrat în casă.
Cu o grijă serioasă.
Şi-a făcut părul vâlvoi.
Lung de-un metru sau de doi.
Şi-a pus exact şi cu tact
Cinci lentile de contact.
Şi-a tras plin de nerăbdare
Nişte ochelari de soare.
S-a machiat bine pe faţă.
Pe barbă şi pe mustaţă.
Şi-a pus trei cercei în nas
Ca să pară cât mai gras.
Şi, fără mişcări confuze.
Şi-a dat cu mult ruj pe buze.
Apoi a ieşit pe stradă
Ca să vadă ce-o să vadă.
Dar din nou, aceeaşi babă
L-a recunoscut degrabă
Şi l-a strigat fără frică:
— Georgică! Ce faci, Georgică?
Uluit şi disperat.
Georgică s-a enervat
Şi, extrem de supărat.
La băbuţă a ţipat:
— Măi, stimată doamnă babă.
Mai las-o-ncolo de treabă!
Cine eşti şi dumneata
De mă cunoşti bine-aşa?
— Păi, cum cine, măi, Georgică?
Sunt amicul tău – Costică!
STRĂINUL ŞI BISERICA

Cică într-o zi cu soare.
Zi sfântă, de sărbătoare.
Într-o biserică mare
A intrat, din întâmplare.
Un om oarecum ciudat.
Destul de prost îmbrăcat.
Imediat, toţi credincioşii
S-au făcut la faţă roşii.
Iar cel mai evlavios.
Îmbrăcat foarte frumos.
Pe străin l-a abordat
Şi, nervos, l-a întrebat:
— Spune-mi sincer, dragul meu-Tu te rogi la Dumnezeu?
— Da, mă rog din când în când!
I-a răspuns străinul, blând.
— Atunci, data viitoare
Roagă-te ceva mai tare
Şi-ntreabă-L pe Dumnezeu.
Dacă nu îţi e prea greu.
Ce să faci şi cum să faci.
Cum trebuie să te-mbraci
Când vii, vesel şi vioi, la biserică la noi!
Într-o altă zi cu soare.
Tot o zi de sărbătoare.
Omul cel foarte ciudat.
La fel de prost îmbrăcat.
S-a întors, din întâmplare.
La biserica cea mare.
Şi din nou, toţi credincioşii
S-au făcut la faţă roşii.
S-au suprascandalizat
Şi s-au foarte enervat.
Iar cel mai evlavios.
Îmbrăcat foarte frumos.
Pe străin l-a abordat
Şi cu foc l-a întrebat:
— Spune-mi sincer, dragul meu.
Dacă nu îţi e prea greu-Te-ai rugat la Dumnezeu

Aşa cum ţi-am spus chiar eu?
— Da!
— Şi, dacă te-ai rugat.
Oare, L-ai şi întrebat
Ce să faci şi cum să faci.
Cum trebuie să te-mbraci
Oricând vii, foarte vioi.
La biserică la noi?
— Sigur că L-am întrebat!
— Şi El ce răspuns ţi-a dat?
— Păi, El, cu durere mare.
Mi-a spus că habar nu are
Deoarece, deocamdată.
N-a fost aici niciodată!
FARFURIA ŞI SUPĂRAREA
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Tu ştii, oare, că Mitică
Este supărat pe mine?
— Ştiu! Şi încă foarte bine!
— Dar eu nu-nţeleg de ce!
Problema mea asta e!
— De ce ce, dragă Georgică?
— De ce-i supărat Mitică!
— Dar de ce eşti emotiv?
O avea el vreun motiv!
— Ce motiv?
— Păi, ştiu şi eu?
Ăsta nu-i domeniul meu!
Dar Mitică, uluit.
Mi-a spus că tu l-ai jignit!
— L-am jignit, e-adevărat.
Dar eu nu m-am supărat!
Şi-apoi, după un minut.
Nişte scuze i-am cerut.
Dar el tot e supărat!
Spune tu – nu e ciudat?
— Poate da sau poate nu!

— Măi, Costică, ce-ai şi tu?
Îi ţii partea lui Mitică?
— Nicidecum, dragă Georgică!
Dar aşa, la o adică.
Fără griji şi fără frică.
Ia în mână-o farfurie!
— Numai una? Bine, fie!
— Acum, iute şi frumos.
Arunc-o, te rog, pe jos!
— Am aruncat-o din start!
— Şi?
— Normal că ea s-a spart!
— Atunci, dă puţin din buze
Şi cere-i mai multe scuze!
— Să-i cer scuze? Bine, fie!
Scuze, dragă farfurie!
Gata! Scuze i-am cerut!
— Foarte bine ai făcut!
Acum spune-mi – farfuria.
După toată gălăgia.
S-a lipit, cumva, la loc?
— Da' de unde! Nu, deloc!
— Nici măcar un pic, Georgică?
— Nici măcar un pic, Costică!
— Vezi? Se-ntâmplă tot aşa
Când jigneşti pe cineva!
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Doar aşa, la o adică.
Pot să te întreb ceva?
— Bineînţeles că da!
— Păi, atunci e minunat.
Căci deja te-am întrebat!
— Ai dreptate, nu zic ba!
Chiar ţi-am şi răspuns deja!
— Aşa care vasăzică?
Ce mi-ai răspuns, măi, Costică?

— Dar tu, măi, dragă Georgică.
Ce m-ai întrebat, adică?

LA PESCUIT

Într-o zi, voios, Georgică.
Stând degeaba fără frică
Pe o buturugă mică.
L-a văzut clar pe Costică
Alergând în grabă mare.
Oarecum la întâmplare
Pe o stradă oarecare.
Cu o undiţă-n spinare.
Uluit şi indignat.
Georgică s-a încruntat.
A tuşit, a strănutat.
Trei secunde s-a mirat.
Fix pe nume la strigat
Şi la întrebări l-a luat:
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Serios şi fără pică.
Doar aşa, la o adică.
Dacă tot n-ai tu pisică.
Spune-mi sincer şi cinstit-unde mergi aşa grăbit?

— Păi, aşa, la o adică.
Unde să merg, măi, Georgică?
În pădure, după lemne!
— Ai visat urât, pesemne!
— N-am visat urât deloc!
Doar că n-am lemne de foc!
— Şi-acum mergi, cu gesturi demne.
În pădure, după lemne!
— Bineînţeles, Georgică!
— Bravo ţie, măi, Costică!
Dar cu undiţa-n spinare?
— Da, desigur!
— De ce, oare?
Lemnele le pescuieşti?
— Măi, Georgică, tu glumeşti!
Ai visat urât, pesemne!
Păi, cum să pescuiesc lemne?
Lemnele le tai frumos.
Că aşa-i politicos!
— Dar cu undiţa ce faci?
Să nu-mi spui că tai copaci!
— Măi, Georgică, ce-ai şi tu?
Bineînţeles că nu!
Cu undiţa, glonţ subtil.
Merg până la lac tiptil
Şi, fără păreri de rău.
Prind un peşte fierăstrău!
— Stai, Costică, stai un pic.
Că eu nu pricep nimic!
Prinzi un peşte fierăstrău?
— Da! De ce? Îţi pare rău?
— Nu, dar nu-nţeleg defel
Ce-ai de gând să faci cu el!
Ai visat urât, pesemne!
Păi, cu ce vrei să tai lemne?
TAPETUL
Cică într-o zi, Costică.
Serios şi fără frică.

A visat un vis ciudat.
A căzut puţin din pat
S-a trezit brusc, speriat.
S-a spălat, s-a pieptănat.
În costum s-a îmbrăcat
Şi-apoi, foarte încântat.
Repede şi imediat.
Camera şi-a tapetat.
În aceeaşi zi, Georgică.
Strănepotul lui Mitică.
S-a dus şi el, fără pică.
Doar aşa, la o adică.
Într-o vizituţă mică.
La vecinul său, Costică.
Şi, văzând rapid şi-ndată
Camera lui tapetată.
A fost impresionat
Şi extrem de încântat.
Drept urmare, imediat.
S-a autosesizat
Şi brusc, intenţionat.
La discuţii a intrat:
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Ştiu că tu nu ai pisică
Şi nu ştii ce-i aia frică.
Dar aşa, la o adică.
Văd ca nu prea te-ai jucat.
Ci din contră, supărat.
Excelent şi minunat
Camera ţi-ai tapetat!
— Foarte bine vezi, Georgică!
Mai ales că n-am pisică!
— Tocmai de-aia vreau şi eu.
Cu răbdare şi tupeu.
Camera să-mi tapetez.
Ca să nu mă enervez!
— Păi, nu ai decât, Georgică!

Mie unul nu mi-e frică!
— Da, dar ştii – camera mea
Seamănă leit cu-a ta!
E la fel de mare-adică!
Sau, mă rog, la fel de mică!
Aşadar şi vasăzică.
Spune-mi sincer, măi, Costică:
Tu, când clar te-ai hotărât.
Iute şi numaidecât.
Camera să-ţi tapetezi.
Fără să te enervezi.
Repede şi imediat.
Cât tapet ai cumpărat?
— Zece suluri, măi, Georgică!
— Aşa care vasăzică!
Mulţumesc frumos, Costică!
Să trăieşti în veci adică!
Şi, extrem de încântat.
Glonţ Georgică a plecat
În cea mai rapidă grabă.
Ca să se-apuce de treabă.
După circa patru zile
Serioase şi utile.
Georgică, prea plin de pică.
A venit iar la Costică
Şi, nespus de supărat.
De viaţa lui s-a luat:
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Ştiu că tu nu ai pisică.
Dar de ce n-ai fost cinstit?
Şi de ce m-ai păcălit?
— Eu pe tine?
— Negreşit!
— Asta-i nemaipomenit!
Cum te-am păcălit, Georgică?
Doar aşa, la o adică!
— Păi, mi-am pus şi eu tapet.

Foarte simplu şi concret!
Dar am cumpărat, precis.
Zece suluri, cum mi-ai zis!
Şi îţi spun cu nervi în glas:
Patru suluri mi-au rămas!
— Cum? Chiar patru?
— Da, Costică!
— Şi mie la fel, Georgică!

PLIMBARE ÎN DEŞERT

Cică într-o zi cu soare.
Bucuroşi nevoie mare.
Prea stimabilul Costică
Şi amicul său, Georgică.
Se plimbau, în ritm alert.
Amândoi printr-un deşert
Serios, spectaculos.
Călduros şi nisipos.
Şi, cum se plimbau aşa că altfel nu se putea.
Fără nicio îndoială.
Probabil din plictiseală.
Nu se plimbau, din greşeală.
Niciun pic cu mâna goală.
Dimpotrivă, cu dreptate.
Cu plăcere, cu de toate
Şi cu seriozitate.
Costică ducea în spate
Un butoi adevărat.
Foarte bine aşezat.
Iar Georgică, serios.
Fericit şi curios.
Fără doar şi fără poate.
Ducea şi el, tot în spate.
Cu o linişte deplină.
Chiar o uşă de maşină.
Deodată, debusolat.
Încântat şi chiar mirat.
Georgică, hotărât foc.
S-a oprit brusc într-un loc

Şi, aproape imediat.
Pe Costică l-a-ntrebat:
— Măi, Costică, zi-mi şi mie.
Ca să nu fac gălăgie De ce, oare, cu dreptate.
Cari tu un butoi în spate?
— Păi, e foarte clar, Georgică!
A răspuns cu drag Costică.
Oricând mi se face sete.
Mă opresc pe îndelete
Şi beau apă din butoi-Câte-un litru, câte doi!
Dar ia spune-mi şi tu mie.
Ca să nu fac gălăgie-Tu de ce, cu o faţă lină.
Cari o uşă de maşină?
— Păi, aşa, la o adică.
E foarte clar, măi, Costică:
Fără să mă doară-n cot.
Când mi-e cald de nu mai pot.
Rapid, iute şi subit.
Deschid geamul fericit!
PORUMBACUL 2
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Doar aşa, la o adică.
Nu mai face gălăgie
Şi spune-mi, pe scurt, şi mie-unde-ai fost şi ce-ai făcut
Săptămâna ce-a trecut?
Că te-am căutat cu foc
Şi nu te-am găsit deloc!
— Păi, cum unde? Nu ţi-am spus?
La Porumbacu de Sus!
Şi am făcut foarte bine.
Dacă mă întrebi pe mine!
— Dar n-ai fost şi-anul trecut?
— Da, am fost şi mi-a plăcut!
Nu văd care e problema!
— Păi, eu nu înţeleg schema!
— Serios?
— Biserios!

— Păi, să ţi-o explic frumos:
Eu-s băiat cu mult talent-Mi-am făcut abonament!
— Cum adică?
— Păi, adică
O să mă mai duc, Georgică!
— Dar dacă îţi pierzi talentul-Adică abonamentul-Ce-o să faci atunci, Costică?
— Fii pe pace, măi, Georgică!
Eu-s băiat inteligent-o să rămân repetent!
PORUMBACUL 3
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— O rândunică mi-a spus
Că ai fost şi vara asta la Porumbacu de Sus!
— Normal că am fost, Georgică!
— Păi, de ce?
— De rezistenţă!
Tu nu ştii că Porumbacu provoacă şi dependenţă?
— Aşadar şi prin urmare, ţi-ai făcut abonament?
— Păi, da! Dar am avut grijă să rămân şi repetent!
— Aşa care vasăzică! Ce mă bucur că mi-ai spus!
Şi cum a fost, măi, Costică, la Porumbacu de Sus?
— Cum să fie? Catastrofă, dezastru! Calamitate!
Tragedie de proporţii! mai rău de-atât nu se poate!
Oameni faini, mâncare bună. Atmosferă ca de vis.
Chestii, trestii, balamale… ce mai? ca în paradis!
— Nu-nţeleg nimic, Costică! Ce tot e în capul tău?
Dac-a fost atât de bine, de ce zici că a fost rău?
— Păi, cum să-ţi explic, Georgică? Tabăra a fost frumoasă.
Dar s-a terminat prea iute! Şi iar m-au trimis acasă!
PLIMBARE CU MAŞINA
Cică într-o zi, Costică
Şi amicul său, Georgică.
Se plimbau şi ei, voioşi.
Tacticoşi şi bucuroşi.
Cu o super-limuzinăcă n-aveau altă maşină.
Pe o stradă oarecare
Dintr-un oraş foarte mare.

Deodată, cei doi amici
Foarte veseli şi voinici
S-au oprit întâmplător
La un frumos semafor.
— Ia te uită, măi, Costică!
A strigat mirat Georgică.
Ce roşu încântător!
Nu-i aşa că-i uimitor?
— Aşa este, măi, Georgică!
A răspuns uimit Costică.
Dar uite ce galben fain!
Ce splendoare! Ce design!
— Da, aşa e! E frumos!
E superb! E graţios!
Dar priveşte-acum, Costică!
Priveşte, nu-ţi fie frică!
Ce verde uluitor!
Absolut încântător!
— Da, Georgică, ai dreptate!
Fără doar şi fără poate!
Dar uite, ce colosal!
Ce roşu fenomenal!
— Roşu a mai fost, Costică!
— Aşa este, măi, Georgică!
Hai să mergem mai departe.
Că ne plictisim de moarte!

MINUNE MARE!
Cică într-o zi cu soare.
Probabil din întâmplare.
Într-un oraş oarecare.
Bucuros nevoie mare.
Costică, mergând pe stradă.
Ţopăia ca la paradă
Şi, în timp ce ţopăia.
Foarte fericit striga:
— Ia priviţi! Minune! Merg!
Ba chiar pot şi să alerg!
Auzindu-l pe Costică
Bucuros şi fără frică
Şi văzându-l cum, la soare.
Strigă, ţopăie şi sare.
Oamenii, înmărmuriţi.
Uimiţi foc şi uluiţi.
Brusc în jurul lui s-au strâns
Şi s-au pus pe râs şi plâns

Nevenindu-le să creadă
Ce le-a fost lor dat să vadă.
Aflat şi el în mulţime
Şi mirat în profunzime.
Georgică n-a mai răbdat
Să stea aşa, nemişcat-Pe Costică l-a strigat.
Cu mult drag l-a-mbrăţişat
Şi, extrem de curios.
L-a întrebat serios:
— Cum, oare, s-a întâmplat
Aşa lucru minunat?
Costică, supervoios.
A răspuns politicos:
— Foarte simplu, măi, Georgică!
Mai clar şi precis adică.
Serios şi fără şagă.
Acum fix o oră-ntreagă.
În mod straşnic de ciudat.
Maşina mi s-a furat!

RUGĂCIUNE ANULATĂ
Cică într-o zi cu soare.
Către seară, mi se pare.

Oarecum din întâmplare.
Bucuros nevoie mare.
Costică, un om bogat
Foarte bine dezvoltat.
A luat mai devreme cina
Ca să-i crească-adrenalina.
Iar apoi a stins lumina
Şi-a plecat, cu limuzina.
Fără nicio îndoială
Şi fără pic de sfială.
La un mall ca orişicare-Adică extrem de mare-Ca să-şi cumpere şi el
Morcovi, ceapă, pătrunjel.
Roşii, castraveţi, ardei.
Apă plată şi tăiţei.
Dar, probabil din greşeală
Sau din nu ştiu ce scofală.
Chiar când a ajuns la mall.
Costică, privind în gol.
Imediat a observat
Şi-a văzut şi-a constatat
Cât se poate de mirat
Şi de supraindignat
Că aşa, din întâmplare.
Nu avea loc de parcare.
Trist şi foarte supărat.
Tot, pe loc s-a enervat
Şi s-a învârtit domol-Roată-roată-rotocol Şi în plin, dar şi în gol.
Ore-ntregi pe lângă mall.
Căutând cu disperare
Un loc liber de parcare
Pentru un minut măcar.
Dar degeaba şi-n zadar.
Fiindcă, fără echivoc.
N-a avut pic de noroc.
Văzând tot aşa, Costică
N-a mai ştiut ce să zică
Şi-a-nceput, intens plângând.

Să se roage tare-n gând:
„Doamne, Dumnezeul meu.
Ia ascultă ce spun eu:
Dacă Tu îmi faci un bine
Şi m-ajuţi cum se cuvine
Să nu mă mai plimb pe drum
Şi să găsesc chiar acum
Fără nicio amânare.
Un loc liber de parcare.
Îţi promit în gura mare.
Clar şi fără ezitare.
Că în următorii ani
Voi dona foarte mulţi bani
Pentru cinci biserici, şase.
Sănătoase şi frumoase!
Ba-ţi voi construi chiar eu.
Cu dolari din contul meucă sunt generos din fire-Cel puţin o mănăstire
Drăguţă şi bestială
Şi o mega-catedrală!
Te rog deci şi te implor – Vino-mi iute-n ajutor!”
Pe când se ruga Costică
Serios şi plin de frică.
Iată că în faţa sa.
Pur şi simplu hop şi-aşa.
O maşină oarecare
A ieşit brusc din parcare
Şi-a eliberat un loc.
Clar şi fără echivoc.
Imediat, voios, Costică
Şi-a făcut o cruce mică
Şi, în gura cea mai mare.
A strigat nespus de tare:
— Aaa, nu, Doamne, stai aşa!
Nu mai e nevoie! Pa!
PENTRU CONCETĂŢENI
Într-o zi, vioi, Costică.
Vasilică, Aurică.

Tudorică şi Georgică
Stăteau singuri la o masă
Rotundă şi sănătoasă
Şi intens se tot gândeau
Şi vorbeau şi discutau.
Fără multă gălăgie.
Despre ce-ar vrea ei să fie.
Dac-ar fi şi dac-ar fi.
În viaţa de zi cu zi.
— Mie – a spus Vasilică-Mi-ar plăcea, la o adică.
Să fiu un bun avocat
Excelent şi minunat-Ca să-i apăr, cu temei.
Pe concetăţenii mei!
— Mie – a spus şi Costică-Mi-ar plăcea, la o adică.
Să fiu un parlamentar
Super-extraordinar.
Ca să mă pot concentra
Şi să pot elabora
Legi extrem de ideale
Şi foarte fundamentale
Pentru a-i mei concetăţenică toţi suntem pământeni!
Mie – a spus Aurică-Mi-ar plăcea, la o adică.
Să fiu un bun premier.
Cu o voinţă de fier.
Formidabil de perfect.
Isteţ, deştept şi corect.
Ca, încetul cu încetul.
Să măresc bine bugetul
Pentru investiţii bune.
De care, fără să tune.
Să se bucure şi ei-Toţi concetăţenii mei!
— Mie – a spus Tudorică.
Serios şi fără frică-Mi-ar plăcea să fiu, normal.
Un doctor excepţional
Ca să îi tratez pe ei Pe concetăţenii mei!
Ascultând foarte atent
Şi foarte cu mult talent.
Georgică tăcea chitic

Şi nu prea zicea nimic.
— Tu ce-ai vrea să fii, Georgică?
L-au întrebat, fără pică.
Dar serioşi, Vasilică.
Aurică, Tudorică
Şi stimabilul Costică.
Foarte curioşi adică.
— Păi, eu – a răspuns Georgică
Fără niciun pic de frică-Aş dori cu mult elan
Să fiu un concetăţean!
LA PALATUL VICTORIA
Astăzi, fiindcă fac naveta şi îmi place istoria.
M-am dus glonţ, cu bicicleta, la Palatul Victoria.
Cum am ajuns cam devreme, adică la prima oră.
Nu mi-am făcut mari probleme de faună şi de floră.
Dimpotrivă, mândru tare că n-am niciun leu pe card.
Mi-am rezemat cu răbdare bicicleta de un gard
Şi-apoi, fără gălăgie, am început să mă mir
Şi, cu mare bucurie, peisajul să admir.
Brusc, Costică, gardianul care era de serviciu.
S-a-ncruntat cu tot elanul, din spirit de sacrificiu.
Şi, uitându-se la mine lung, nedrept şi chiar urât.
A urlat cum se cuvine şi mi-a zis numaidecât:
— Unde te crezi, măi, Florică? La Puchenii Mari şi Mici?
Ia-ţi degrabă şi cu frică bicicleta de aici.
Că acu, în grabă mare, vin miniştrii, demnitarii.
Primul ministru Cutare şi mai toţi parlamentarii!
— Nu e bai, lasă-i, măi, frate! i-am răspuns eu, serios.
I-am pus, fără doar şi poate, lacăt mare, sănătos!
NIVEL DE TRAI
Cică într-o zi bizară
De-nceput de primăvară.
Preafericitul Costică
Şi preacinstitul Georgică.
Doi vestiţi pensionari
Cu pensii enorm de mari.
S-au întâlnit amândoi.
Fără niciun tărăboi.

Absolut din întâmplare.
Pe o stradă oarecare.
— Hai, să trăieşti, măi, Georgică!
Serios şi fără frică!
A strigat voios Costică.
Neştiind clar ce să zică.
Ia zi, să audă ţara:
Aşa-i că şi tu-aştepţi vara?
— Păi, desigur, măi, Costică!
O aştept, că nu mi-e frică!
A răspuns vesel Georgică
Într-o gură nu prea mică.
Ba chiar, fără supărare.
O aştept cu nerăbdare!
— Păi, de ce, dragă Georgică?
— Ei, na! Cum de ce, Costică?
La vară, fără vreun bai.
Nivelul nostru de trai.
Va creşte – treaba-i ştiută!
Cu exact 50 %!
— Cum aşa?
— Aşa frumos!
Ce-i atât de dubios?
Toată iarna-n lung şi-n lat.
Noi amândoi am răbdat.
Mai ceva ca în reclame.
Şi de frig, dar şi de foame!
Am dreptate, măi, Costică?
— Ai dreptate, măi, Georgică!
— Ei, când vara va veni.
Doar foame ne va mai fi!

BREAKING NEWS
Aseară, din plictiseală-Sau, probabil, din greşeală.
Eu, băiat cam scump la minte.
Dar ieftin foc la cuvinte.
Observând plin de uimire
Şi de mare fericire
Că mă cam durea piciorul.
Aşa, ca neştiutorul.
Repede şi cu tot dorul.
Mi-am aprins televizorul
Ca să văd, cu mintea clară.
Ce mai este nou prin ţară.
Dau pe un ştiu ce program.
O reclamă la salam!
Cică dacă-l mănânci bine.
Zece ani de foame-ţi ţine!
Cu condiţia belea
Să mănânci şi altceva!
„Ptiuu, ce nemaipomenit!”
Strig eu foarte uluit.
Dau pe alt canal. Beton!
O reclamă la şampon!
Cică dacă-l foloseşti

Fără să te plictiseşti
Până te obişnuieşti.
Ori cheleşti, ori nu cheleşti.
Însă sigur scapi pe viaţă
Şi de păr şi de mătreaţă!
„Ptiuu, ce extraordinar!”
Strig eu limpede şi clar.
„Ce bine că eu n-am păr!
Am doar patru pruni şi-un măr!”
Ca să scap de remuşcări.
Fac degrabă trei mişcări
Şi, glonţ, fără amăgiri.
Dau pe un canal de ştiri.
Prima ştire: domnul X
S-a trezit la 10 fix.
Iar la 10 şi-un minut
A mâncat şi a băut!
Altă ştire: un domn bine
A mâncat la prânz măsline.
Iar la cină a mâncat…
Tot măsline! Ce ciudat!
Ştirea e interesantă
Şi extrem de importantă.
Însă, din nefericire.
S-a trecut la altă ştire!
Cică s-a scumpit benzina!
Ei, şi? Aducem din China!
Eu oricum merg doar pe jos.
Că e mult mai sănătos.
I-auzi ştire: doamna Zet
Are un mare secret.
Dar nu îl divulgă încă!
Cică după ce mănâncă!
Na, că s-a scumpit şi gazul!
Păi, normal! Era şi cazul!
Deci nu e mare necazul!
Să sting iute aragazul!
Ştire bombă: la Blejoi.

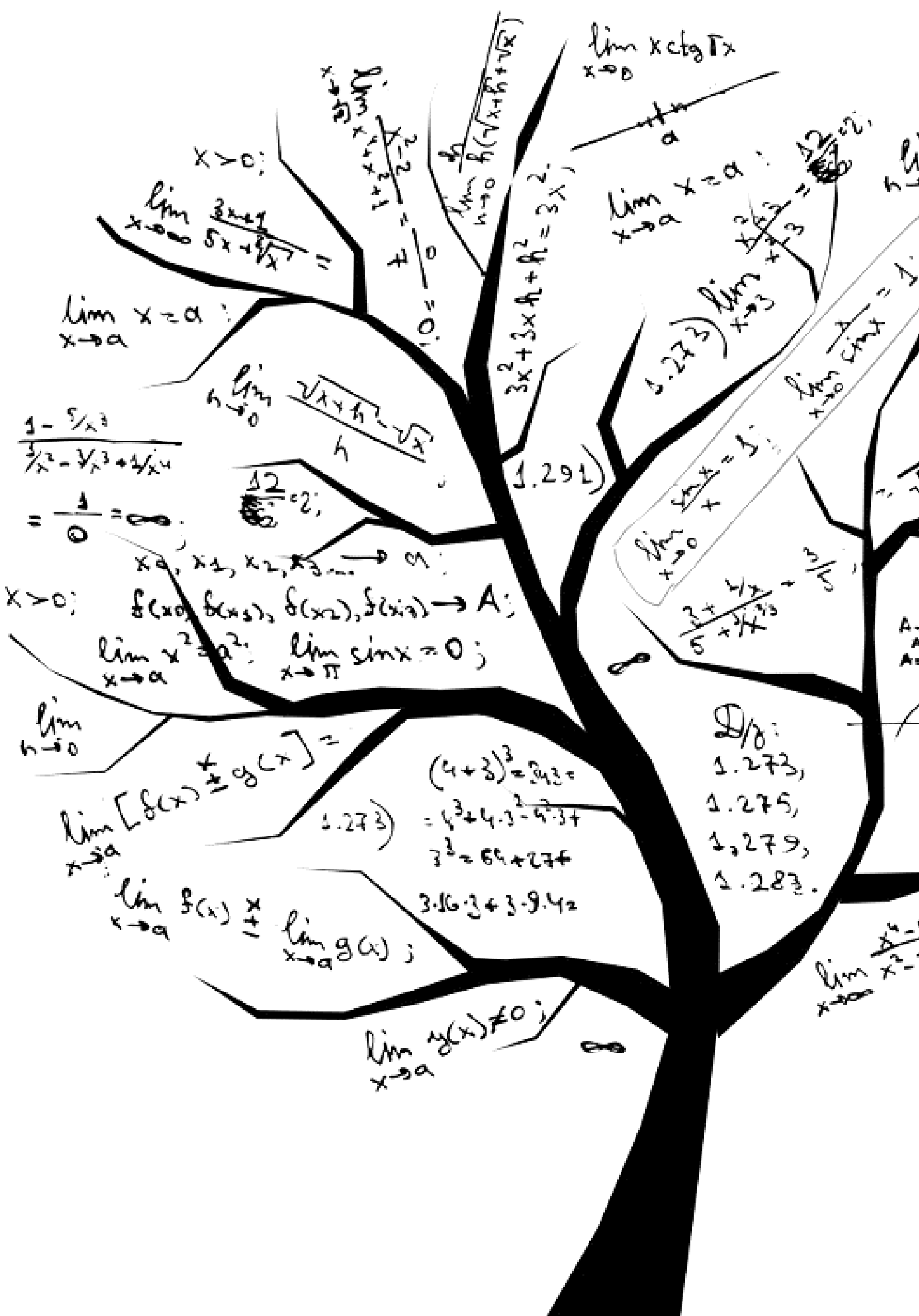
Cică-n fiecare joi.
O pisică siameză
Miaună în japoneză!
Asta-i senzaţional!
Dar, oare, o fi legal?
Mda. Şi pâinea s-a scumpit!
Nu-i nimic, sunt mulţumit!
Mai am acasă o pâine.
Îmi ajunge până mâine!
Totuşi, cică doamna Zet
Încă are un secret!
Nu vrea însă să ni-l spună
Fiindcă telefonu-i sună!
Acum s-a scumpit curentul!
Logic! Era și momentul!
Păi, de când nu s-a scumpit.
Ieri o lună s-a-mplinit!
I-auzi altă știre bombă:
Doamna X și-a pus o plombă!
A patra pe luna asta!
Mda, teribilă năpasta!
Mai ales că doamna Zet
Tot mai are un secret!
Stai, că s-a scumpit și viaţa!
Ei, și? Bună dimineaţa!
Eu oricum mă străduiesc
Până mor să mai trăiesc!
Ştire super-importantă
Şi mega-interesantă:
Doamna Zet, din întâmplare.
A uitat ce secret are!
Plânge rău și se jeleşte
Că nu și-l mai aminteşte!
Şi o ştire mai minoră.
Cică de ultimă oră:
Fiindcă viaţa s-a scumpit.
Moartea mult s-a ieftinit!
Aa, ba nu! S-au răzgândit!

Moartea s-a scumpit subit!
Şi ce dacă? Nu contează!
Chiar nu mă interesează!
Eu mă-ntreb doar – ce secret
Are, oare, doamna Zet?

COSTELICĂ MATEMATICIANUL

Într-o zi, voios, Georgică.
Om isteţ şi fără frică.
Se plimba, la o adică.
Şi el cu o pisică mică
Pe un drum accidentat
Dintr-un sat aglomerat.
Şi, mergând el lin şi-agale
Ba la deal şi ba la vale.
Deodată şi din senin.
Îl văzu mai mult puţin.
Pe micuţul Costelică.
Băieţelul lui Costică.
Jucându-se frumuşel
Pe un laptop mititel.
Bucuros şi încântat.
Georgică s-a minunat
Şi, foarte politicos.
Îl întrebă curios:
— Câţi ani ai tu, Costelică?
Doar aşa, la o adică!
— Pi! a răspuns fără frică
Şi serios Costelică.
Georgică, foarte uimit.
Strigă cam nedumerit:
— Costelică, nu glumi!
Păi, cum vine asta – „pl”?
Zâmbind galeş, Costelică.
I-a zis uimit lui Georgică:
— Nene, tu n-ai fost la şcoală?
Las-o-ncolo de vrăjeală!
Cum n-ai auzit de „pl”?
Matematică nu ştii?

Am trei ani întregi şi buni
Şi fix paisprezece luni!

CONCLUZIE DEȘTEAPTĂ

Azi, la ora nu ştiu care.
Probabil bănuitoare.
Profesoara de chimie
Şi de trigonometrie
A făcut o gălăgie
Oarecum cam fistichie
Şi, privind lung la Gigel.
I-a zis tare şi cu zel:
— Gigeluş, îţi spun cinstit.
Limpede şi lămurit-Am citit foarte domol
Lucrarea ta de control!
Ce să zic? E bună toată
Şi e foarte minunată.
Dar, deşi nu îmi convine.
Seamănă leit şi bine.
Doar aşa, la o adică.
Cu-a colegului tău – Rică!
Acum, sincer şi cinstit.
Vrei să-mi spui tu lămurit
Ce concluzie deşteaptă.
Isteaţă şi înţeleaptă
Pot să trag eu de aici
Ca să nu te mai oftici?
După ce s-a gândit bine
Şi aşa cum se cuvine.
Iute şi numaidecât
Gigel a spus hotărât:
— Sigur, doamnă profesoară!
E-o concluzie chiar clară:
Adică şi vasăzică.
Chiar şi lucrarea lui Rică
Este foarte bună toată
Şi e foarte minunată!

EXAMENUL

Într-o zi, voioşi, Costică.
Vasilică şi Georgică.
Trei prieteni talentaţi.
Deştepţi foc şi învăţaţi.
S-au dus şi ei, cu temei.
Împreună şi tustrei.
Să dea, cu seninătate
Şi cu seriozitate.
Fără doar şi fără poate.
Examen la facultate.
Primul care a intrat
În examen imediat.
Doar aşa, la o adică.
A fost, hotărât, Costică.
Foarte bine pregătit
Că aşa s-a nimerit.
A intrat când a intrat.
A stat până n-a mai stat
Şi-a ieşit după un ceas.

Strâmbând bucuros din nas.
— Ia zi – cum a fost, Costică?
L-au întrebat, morţi de frică.
În guriţa cea mai mică.
Vasilică şi Georgică.
— Păi, a fost, precum vă spun.
Ca de la profesor bun
La profesor excelent.
Isteţ şi inteligent!
A răspuns vesel Costică.
Fără niciun pic de pică.
Tremurând bine de frică
Repede, şi Vasilică
A intrat când a intrat
În examen imediat.
Nu prea bine pregătit
Că aşa s-a nimerit.
Şi, dacă tot a intrat.
A stat şi el cât a stat
Şi-a ieşit după un ceas
Mângâindu-se pe nas.
— Cum a fost, măi, Vasilică?
L-au întrebat cam cu frică.
Doar aşa, la o adică.
Şi Costică şi Georgică.
— Păi, a fost, precum vă spun.
Ca de la profesor bun
La elev obişnuit.
Normal, legal şi cinstit!
A răspuns blând Vasilică
Neştiind clar ce să zică.
În sfârşit, fără ofticā.
Şi stimabilul Georgică
A intrat când a intrat
În examen imediat.
Cu totul nepregătit
Că aşa s-a nimerit.
Şi, după ce a intrat.

A stat şi el cât a stat
Şi-a ieşit după un ceas
Strâmbând serios din nas.
— Ia zi – cum a fost, Georgică?
L-au întrebat fără frică.
Dar în gura cea mai mică.
Vasilică şi Costică.
— A fost, fără vreo sincopă.
Ca de la popă la popă!
A răspuns Georgică, rar
Clar şi autoritar.
— Cum adică, măi, Georgică?
S-au foarte mirat Costică
Şi amicul Vasilică.
Neştiind clar ce să zică.
— Păi, adică fix aşa:
Când profesorul vorbea.
În ochi ţintă mă privea
Şi mă întreba ceva.
Eu la el lung mă uitam
Şi semnul crucii-mi făceam.
Iar când eu, fără tam-tam.
La-ntrebări îi răspundeam.
El la mine se holba
Şi semnul crucii-şi făcea!
PATRU OAMENI ŞI O GROAPĂ
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Doar aşa, la o adică-Sau, mă rog, de aolică.
Spune-mi clar şi fără frică-Dacă patru oameni sapă
Într-o oră fix o groapă.
Într-un sfert de oră – aşa.
Câte gropi ei vor săpa?
— Excelentă întrebare!
Genială chiar îmi pare!
Stai puţin, să ies la soare
Şi să mă gândesc mai tare!
Deci: afară plouă?

— Nu!
— Păi, de ce? Că nu vrei tu?
— Nu! Nu plouă că nu plouă!
Nici cu una, nici cu două!
— Asta este foarte bine.
Că n-am umbrela la mine!
Ai spus patru oameni?
— Patru!
— Ceilalţi unde sunt? La teatru?
— Sunt la treburile lor!
— Asta e uluitor!
Ce oameni folositori
Şi harnici şi muncitori!
Deci doar patru sapă?
— Da!
— Mda, e bine şi aşa!
Şi toţi patru sapă?
— Toţi!
— Ptiu, ce oameni patrioţi!
Dar de ce sapă ei gropi?
— Păi, ce vrei să sape? Plopi?
— Da, aşa e, ai dreptate!
Plopi să sape nu se poate!
Totuşi, groapa unde-o sapă?
— Păi, doar n-or săpa-o-n apă!
Cred c-o sapă în pământ!
— Sigur?
— Sigur! Pe cuvânt!
— Să n-o sape în asfalt
Că eu nu-s destul de-nalt!
— Nu, o sapă în pământ!
— Bine, te cred pe cuvânt!
Şi când sapă?
— Chiar acum!
— Păi, de ce?
— De nu ştiu cum!
— Aaa, atunci e altceva!
De ce nu mi-ai spus aşa?

— Păi, probabil am uitat!
— Nu-i nimic, eu te-am iertat!
Aşadar şi prin urmare.
Azi e cald, frumos, e soare…
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Nu mai trage de pisică!
Ştii răspunsul sau nu-l ştii?
Că n-am chef de poezii!
— Bineînţeles că-l ştiu!
— Atunci spune-l!
— Nu-i târziu?
— Nu!
— Perfect! Îmi pare bine!
Ce mă bucur pentru mine!
Aşadar şi vasăzică.
Ia ascultă-aici, Georgică:
Dacă patru oameni sapă
Într-o oră fix o groapă.
Evident că toţi cei patru.
De nu vor pleca la teatru.
Într-un sfert de oră – așa.
Tot o groapă vor săpa!

CU COSTICĂ, VĂ ROG!
Într-o seară, nea Mitică.
Băiat bun şi fără frică.
Sincer, pe nepusă masă.
Fiind singurel acasă.
Doar aşa, la o adică.
Juca table cu o furnică
Şi făcea şi hărmălaie
Fiindcă lua nonstop bătaie.
Brusc deodată, din salon.
Sună fix un telefon
Ţârâind fără oprire.
Îndelung şi în neştire.
Auzindu-l foarte clar.
Rapid, repede şi rar.
S-a cam supărat Mitică.
Dar a răspuns fără pică:
— Alo?
— Alo! Sunt Georgică!
E acasă nea Costică?
Vă rog mult şi cu pardon.
Daţi-mi-l la telefon!

— Regret, domnule Georgică!
Aici nu-i niciun Costică!
Mă tem c-aţi format greşit
Şi greşit aţi nimerit!
Auzind aşa, Georgică
N-a mai avut ce să zică
Şi, reglându-şi bine tonul.
A închis tot telefonul.
Iar Mitică, fără frică.
S-a ntors iute la furnică
Şi-a-nceput, cu hărmălaie.
Să mai ia nişte bătaie.
Dup-o oră şi jumate.
Fără doar şi fără poate.
Telefonul, calm şi clar.
A sunat din nou şi iar.
Oarecum mirat, Mitică
S-a strâmbat glonţ la furnică.
S-a gândit la o pisică
Şi a răspuns fără frică:
— Alo?
— Alo! Sunt Georgică!
E acasă nea Costică?
Daţi-mi-l, vă rog, un pic
Că am vorbe să îi zic!
— Dragă domnule Georgică.
Dă-o-ncolo de pisică!
Adică şi iar adică
Aici nu-i niciun Costică!
Aici sunt doar eu – Mitică.
Împreună cu o furnică!
Sigur iar v-aţi zăpăcit
Şi-aţi format perfect greşit!
Auzind aşa, Georgică
N-a avut ce să mai zică
Şi, reglându-şi bine tonul.
A închis tot telefonul.
Iar Mitică, fără pică.

S-a ntors iarăşi la furnică
Şi-a-nceput, cu hărmălaie.
Să mai ia nişte bătaie.
După încă două ore
Albe şi multicolore.
Telefonul, foarte clar.
A sunat din nou şi iar.
Furios nervos, Mitică
A răspuns tot fără pică:
— Alo?
— Alo! Sunt Georgică!
Daţi-mi-l pe nea Costică!
Dar rapid, că mă grăbesc
Şi n-am vreme să vorbesc!
— Măi, tovarăşe Georgică.
Ai cumva mintea prea mică?
Ori nu-ţi merge telefonul.
Ori ţi s-a blocat butonul!
Ţi-am spus doar – eu sunt Mitică
Şi-aici nu-i niciun Costică!
De ce, dar, tot suni la mine?
Ce nu înţelegi tu bine?
— Ce să nu-nţeleg, Mitică?
Dacă ştii că eu, adică.
Îl caut doar pe Costică.
Serios şi fără frică.
De ce, oare, ai tupeu
Şi răspunzi tot tu mereu?
Doar e clar pentru oricine
Că nu te caut pe tine!
Auzind acestea toate.
Fără doar şi fără poate.
Foarte furios, Mitică
A scos limba la Georgică
Şi, uitându-se la ceas.
I-a-nchis telefonu-n nas.
Apoi, fără pic de pică.
S-a ntors iarăşi la furnică

Şi-a-nceput, cu hărmălaie.
Să mai ia nişte bătaie.
După 30 de minute
Liniştite şi tăcute.
Telefonul, foarte clar.
A sunat din nou şi iar.
Bineînţeles, Georgică
A răspuns tot fără frică:
— Alo?
— Alo! Sunt Costică!
Doar aşa, la o adică.
Tare mult să ştiu aş vrea-M-a căutat cineva?
ÎNTÂMPLARE ÎNTÂMPLĂTOARE
Eu, de felul meu, sunt eu!
Şi aşa am fost mereu-Băiat bun, deştept, isteţ.
Curajos şi îndrăzneţ.
Genial, inteligent
Tot timpul şi permanent.
Căci în orişice moment
Sunt arhiplin de talent!
Locuiesc la mine-acasă-Când pe masă, când sub masă.
Am o soţie frumoasă.
Serioasă şi aleasă.
Două mâţe arţăgoase.
Grase şi gălăgioase.
Şi-o fetiţă minunată-Nemaipomenită toată.
Care locuiesc cu mine
Că aşa-i frumos şi bine.
Unde-anume locuiesc?
Staţi aşa, să mă gândesc
Şi să-ncerc să-mi amintesc!
Să vă spun nu prea-ndrăznesc!
Dar vă spun, că se cuvine
Şi cred că îmi şi convine.
Că am curajul la mine!
La Puchenii Mari! E bine?
Păi, e bine şi frumos.
Dar e şi periculos!

De ce? Fiindcă – mai pardon!
N-am semnal la telefon!
De fapt, am semnal un pic-Nu prea mult, că mă oftic!
Dar să nu mai trag de vreme
Că am destule probleme!
Mai bine, foarte cinstit.
Să vă spun ce am păţit:
Într-o zi ca orişicare.
Nici prea lungă, nici prea mare.
Dimineaţa, pe răcoare.
Evident, din întâmplare.
Fiica şi soţia mea
N-au mai vrut în loc să stea
Şi, cu bucurie mare.
Au plecat la o plimbare.
Unde-anume s-or fi dus-Habar n-am, nu prea mi-au spus!
Mi-au zis doar să stau acasă
Şi să mănânc tot la masă.
După-aceea au plecat
Repede şi imediat.
Dar acolo unde-au fost-Cu sau fără niciun rost-Într-un anumit moment.
Ales clar și cu talent.
Deodată, soţia mea.
Bând probabil o cafea
Și privind la niște stele
Drăguțe și frumușele.
Fără să-i pese de ele.
I-a zis clar fetiţei mele:
— Ana, parcă-mi pare rău
Că-i acasă tatăl tău.
Fără griji, fără vreun ţel.
Singur cuc, doar el cu el!
Ia dă-i tu un telefon
Şi întreabă-l, cu pardon.
Ce mai zice, ce mai face.
Ce și cât și cum mai tace.
Ce mai încolo și-ncoace…

Apoi poţi să-l laşi în pace!
Desigur, fetiţa mea
A făcut exact aşa!
A luat telefonul iute.
A cântat vreo cinci minute.
S-a uitat la nişte nori.
A sunat de vreo trei ori.
Apoi, plină de idei.
S-a ntors glonţ la mama ei
Şi, sărind în jos şi-n sus.
Fără remuşcări i-a spus:
— Mamă, mi se pune pata!
Tocmai l-am sunat pe tata!
L-am sunat chiar de trei ori
Privind calmă nişte nori.
Dar o doamnă enervantă
Şi chiar neinteresantă
Nu a vrut nici cu pardon
Să mi-l dea la telefon!
Auzind aşa ceva.
Imediat soţia mea
A plâns ce-a avut de plâns.
A strâns ce-a avut de strâns.
A rupt un ciorap de lână.
A luat-o pe Ana de mână
Şi, extrem de furioasă.
S-a ntors val-vârtej acasă.
Eu, văzând că nu prea plouă
Şi nu-i decât ora două.
M-am mirat minune mare
Că aşa, din întâmplare.
Fetele-au venit acasă
Chiar la ora mea de masă.
Deci, puţin îngrijorat.
Pe gânduri nici pic n-am stat-Lung la ele m-am uitat
Şi pe scurt le-am întrebat:
— Văleleu şi vai de mine!
Fetelor, nu vă e bine?

Aţi avut, cumva, probleme?
Ce-i cu voi aşa devreme?
Ele însă, fără teamă.
Nici nu m-au băgat în seamă.
Iar soţia mea, nervoasă
Şi nespus de mânioasă.
S-a uitat urât la mine
De-am crezut că nu văd bine!
S-a uitat apoi prin casă-şi pe masă.
Şi sub masă.
Şi-n dulap, şi-n şifonier.
Ba chiar şi în frigider.
În pat, după pat, sub pat-Peste tot a căutat!
Eu, total nedumerit
Şi mirat şi uluit
Şi supradescumpănit.
Am întrebat-o uimit:
— Ce tot cauţi, draga mea?
Ai pierdut, cumva, ceva?
Privindu-mă cu mânie.
Mult prea scumpa mea soţie
A tunat, a fulgerat
Şi printre dinţi m-a-ntrebat:
— Ahaa, chiar te faci că plouă?
Crezi că-ţi merge una-două?
Te prefaci nevinovat?
Tu chiar crezi că n-am aflat?
Dacă vrei să-ţi fie bine.
Spune-mi cine-a fost la tine!
— N-a fost nimeni, draga mea!
— N-a fost nimeni?! Cum aşa?
Fata noastră te-a sunat
De trei ori neîncetat
Şi o doamnă – mai pardon!
I-a răspuns la telefon!
Deci, la tine cine-a fost?
Nu minţi, că n-are rost!
— Nu a fost nimeni la mine!

— N-a fost nimeni?
— Nu!
— Prea bine!
Până nu îmi pierd răbdarea.
Tu aprindeţi lumânarea!
Pe Ana să o chemăm
Şi-amândoi s-o întrebăm:
Cine minte – eu sau tu?
De acord?
— Da' cum să nu?
Cât ai zice „hop şi-aşa".
Imediat soţia mea
Pe fetiţă a chemat-o
Şi direct a întrebat-o:
— Spune iute, draga mea.
Ppur şi simplu-aşa şi-aşa-Azi, când l-ai sunat pe tata
Şi ţi s-a pus toată pata.
Cine, scurt, fără pardon.
Ţi-a răspuns la telefon?
— Mi-a răspuns o doamnă, mamă!
— O doamnă, de bună seamă!
Spune-acum, cu fruntea sus-Doamna-aceea ce ţi-a spus?
— Păi, cu grijă şi talent.
Mi-a zis că, pentru moment.
Chiar clientul apelat
Nu poate fi contactat!
Şi-apoi m-a rugat, pe viu.
Să-ncerc să-l sun mai târziu!

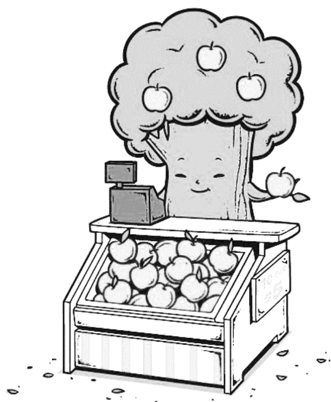

SÂMBURI DE… MINTE

Într-o zi cu nori, Costică-Băiat bun, nu ca Flori. S-a trezit de dimineaţă
Foarte supărat pe viaţă.
S-a spălat frumos pe faţă.
S-a uitat atent la ceaţă.
A zâmbit pe sub mustaţă
Şi s-a dus cu drag la piaţă
Ca să-şi cumpere trei chestii
Şi vreo câteva sugestii.
Dar cum chestii n-a găsit.
Costică a obosit
Şi, fiindcă s-a supărat.
Nici sugestii n-a mai luat.
A vrut să plece acasă
Numai cu aer în plasă.
Însă la un moment dat
A văzut şi-a observat
Că vecinul său, Georgică.
Serios şi fără frică.
Stătea calm la o tarabă.

Aparent fără vreo treabă.
Încercând aşa şi-aşa
Să vândă urgent ceva.
Foarte curios de fel.
Costică s-a dus la el
Şi a văzut cu mirare
Că, fără vreo supărare.
Georgică, de fapt, vindea
Nişte sâmburi de ceva.
— Ce vinzi tu aici, Georgică?
— Sâmburi de mere, Costică!
— Sâmburi de mere?
— Păi, da!
— Păi, folosesc la ceva?
— Sigur! Sunt buni pentru minte!
— Stai puţin, că n-am cuvinte!
Cum adică?
— Păi, adică
Îţi dau minte, măi, Costică!
— Îţi dau minte?
— Îţi dau minte!
— Păi, atunci, ia fii cuminte
Şi dă-mi şi mie vreo trei!
Ba nu, dă-mi de 4 lei!
Foarte bucuros, Georgică
A luat banii lui Costică
Şi i-a dat, de 4 lei.
Zece sâmburi mititei.
Costică i-a luat voios.
A mulţumit prea frumos.
A mâncat pe loc aşa
Aproximativ câţiva
I-a pus pe ceilalţi în plasă
Şi-a plecat vesel spre casă.
Însă după câţiva paşi
Frumuşei şi drăgălaşi.
S-a întors foarte nervos
Şi extrem de furios.

— Tu eşti şmecher, măi, Georgică?
— De ce mă întrebi, Costică?
— Păi, mi-ai dat, de patru lei.
Zece sâmburi mititei!
— Fără doar şi fără poate.
Aşa este! Ai dreptate!
— Păi, de banii ăştia, vere.
Îmi luam sigur, cu plăcere.
Cel puţin vreo zece mere!
Şi-aveam sâmburi – o avere!
— Aşa este, măi, Costică!
Ai dreptate iar, adică!
Nu e nemaipomenit?
Mintea la cap ţi-a venit!

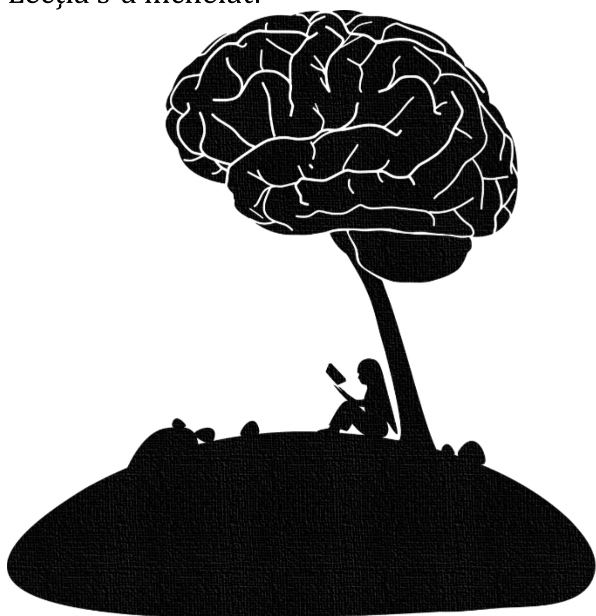

LECŢIA

Cică într-o zi cu soare.
Oarecum din întâmplare.
La o mare facultate.
Un profesor de detoate
În picioare drept stătea
Şi, cu toată gura sa.
Studenţilor le vorbea
Şi cam aşa le spunea:
— Prea stimaţi şi dragi studenţi
Isteţi foc, inteligenţi.

Excelenţi şi eminenţi.
Fiţi, vă rog, puţin atenţi
Şi-ascultaţi ce vă spun eu:
Nu există Dumnezeu!
— Cum? au întrebat uimiţi
Studenţii, nedumeriţi.
Profesorul, liniştit.
A spus foarte fericit:
— Fiindcă văd că n-am ce face
Şi nespus de mult îmi place.
Ca să nu vă enervez
Chiar acum vă demonstrez.
În doi timpi şi trei mişcări.
Cu doar două întrebări
Că, aşa cum am spus eu.
Nu există Dumnezeu!
Aşadar, vă rog frumos.
Răspundeţi-mi serios:
Pe Dumnezeu, voi, cumva.
Îl puteţi, oare, vedea?
— Nu!
— Exact cum bănuiam-Sau, mai bine zis, ştiam!
Următoarea întrebare:
Îl puteţi atinge, oare?
— Nu! – vedeţi? Ce v-am spus eu?
Nu există Dumnezeu!
Lecţia s-a încheiat!
Bună ziua! Am plecat!
Şi, nespus de mulţumit.
Profesorul a zâmbit
Şi apoi a vrut să plece
Vesel şi cu sânge rece.
Însă un student uimit
L-a strigat şi l-a oprit:
— Domnule profesor, staţi!
O secundă! Nu plecaţi!
Vă rog frumos, aş putea
Să vă-ntreb şi eu ceva?

— Sigur, tinere! Întreabă!
Dar repede, că am treabă!
— Bine. Clar şi serios
Spuneţi-mi, vă rog frumos-Dumneavoastră, om deştept.
Învăţat şi înţelept.
Creierul, întrucâtva.
Vi-l puteţi, oare, vedea?
— Ce-ntrebare pui şi tu!
Bineînţeles că nu!
— Dar, aşa, din întâmplare.
Vi-l puteţi atinge, oare?
— Nu!
— Exact cum bănuiam-Sau, mai bine zis, ştiam!
Mulţumesc! Am terminat!
Lecţia s-a încheiat!

NU EXISTĂ DUMNEZEU!
Într-o zi, mirat, Costică.
Uitându-se, mândru cică.
Doar aşa, la o adică.
Într-o oglindă cam mică.
Şi-a dat seama, cu stupoare.
Că avea părul cam mare.

Drept urmare, fără frică.
Fără griji şi fără pică.
Imediat ce s-a trezit.
Excelent s-a pregătit
Şi, în goană măricică.
S-a dus glonţ fix la Georgică.
Un frizer foarte vestit
Cunoscut şi renumit.
Priceput şi iscusit
Şi chiar nemaipomenit.
Acesta, băiat de treabă.
Rapid, iute şi degrabă.
Cum l-a văzut pe Costică.
Fără ca nimeni să-i zică.
N-a pierdut nicio secundă
Şi a început să-l tundă
Admirabil, formidabil
Şi puţin inconfundabil.
Şi, în timp ce blând Georgică
Îl tot tundea pe Costică
Şi mai mult şi mai puţin.
Deodată şi din senin.
Au început să discute
Amândoi, rapid şi iute.
Fără prea multe sugestii.
Despre fel de fel de chestii
Serioase, importante
Şi foarte interesante.
Aşa, la un moment dat.
Discutând neîncetat.
Fără să se prea grăbească.
Au ajuns ei să vorbească
Aproape instantaneu
Tocmai despre Dumnezeu.
Atunci, serios, Georgică
A făcut, la o adică.
O pauză mititică
Şi i-a zis clar lui Costică:

— Măi, Costică, ce să zic?
Nu vreau să mă dau voinic.
Dar ascultă ce-ţi spun eu:
Nu există Dumnezeu!
— De ce spui asta, Georgică?
A-ntrebat mirat Costică.
— Păi, pentru că aşa este!
Dumnezeu e o poveste!
Dacă vrei şi o dovadă.
Ieşi numai puţin pe stradă
Şi-o să vezi că am dreptate.
Fără doar şi fără poate!
Uite, te întreb şi eu:
De-ar exista Dumnezeu.
Ar mai fi oameni bolnavi?
Ar mai fi săraci? Sau sclavi?
Sau copii nevinovaţi
Bătuţi sau abandonaţi?
Ar mai fi atâtea crime?
Sau războaie? Sau cruzime?
Îţi spun sigur, dragul meu-De-ar exista Dumnezeu.
Nu ar mai fi suferinţă.
Durere şi neputinţă!
Eu unul – pe cinstea mea!
Orişicât aş încerca.
Nu îmi pot imagina
Cum ar putea cineva
Să creadă-ntr-un Dumnezeu
Care, cam cu mult tupeu.
Permite chiar zi de zi
Asemenea grozăvii!
Auzind aşa, Costică
S-a uitat lung la Georgică.
S-a gândit niţel şi-un pic
Şi nu a mai zis nimic.
După câteva minute.
Repede, rapid şi iute.
Georgică, de griji pătruns.

A terminat tot de tuns.
Iar Costică, fericit.
Frumos foc i-a mulţumit.
După care, încântat.
S-a sculat şi a plecat.
Însă, oarecum uimit.
Imediat ce a ieşit
Din frumoasa frizerie
(A lui Georgică, se ştie!).
A văzut, aşa, spontan.
Pe stradă, un om sărman.
Cu părul lung şi murdar.
Neîngrijit şi bizar.
Atunci, repede, Costică
S-a întors glonţ la Georgică
Şi, mai mult decât decis.
Sigur şi precis i-a zis:
— Măi, Georgică, ştii ceva?
Pe toată onoarea mea.
Am o veste tare tristă:
Nici frizeri nu mai există!
— Ce-i cu tine, măi, Costică?
A răspuns surprins Georgică.
Adică, pe cinstea mea.
Cum poţi spune-aşa ceva?
Eu chiar frizer sunt aici!
Şi tocmai ce te-am tuns brici!
— Nu e chiar aşa, Georgică!
Adică şi iar adică.
Deşi e o veste tristă.
Sigur frizeri nu există!
— Cum aşa?
— Păi, uite-aşa!
Asta e părerea mea!
Dac-ar exista frizeri.
Nu ar mai fi nicăieri
Oameni cu părul murdar.
Neîngrijit şi bizar

Ca cel de colo, adică!
— Există frizeri, Costică!
Pe toată onoarea mea!
Oamenii arată – aşa
Pentru că nu vin la mine
Ca să-i tund frumos şi bine!
— Asta-i ideea, Georgică!
A spus hotărât Costică.
Ascultă ce îţi spun eu:
Există şi Dumnezeu!
Dar oamenii, din păcate.
Fără doar şi fără poate.
Nu prea merg deloc la El
Şi nu-L caută defel!
Din acest motiv anume
Există-n această lume
Durere şi neputinţă
Şi atâta suferinţă!

UN DUMNEZEU NEPĂSĂTOR?

Cică mai demult, odată, un sat mic şi minunat
Era, de o viitură, serios ameninţat.
Toată lumea, agitată, alerga, dădea din coate
Ca să îşi salveze viaţa şi din bunuri ce se poate.
Doar stimabilul Costică, un credincios renumit.
Nu-şi făcea deloc probleme – stătea calm şi liniştit!
Bineînţeles, sătenii, văzându-l, mult s-au mirat
Şi fără să stea pe gânduri, l-au luat la rost imediat:
— Tu n-ai auzit, Costică? Vin apele peste noi!
Fugi dar şi salvează-ţi viaţa, că e mare tărăboi!
— Ba eu stau aici cuminte, nu mă mişc din locul meu!
Nu mă tem de viitură, mă va salva Dumnezeu!
Şi-aşa a făcut Costică – a stat pe loc liniştit.
Dar şuvoaiele îndată peste sat au năvălit.

Foarte credincios, Costică deloc nu s-a speri. S-a urcat voios pe casă şi s-a pus pe aşteptat.

Chiar atunci trecu pe-acolo, oarecum din întâmplare.
Prea stimabilul Georgică, într-o barcă de salvare.
— Ce faci pe casă, Costică? Nu vezi că e prăpăd mare?

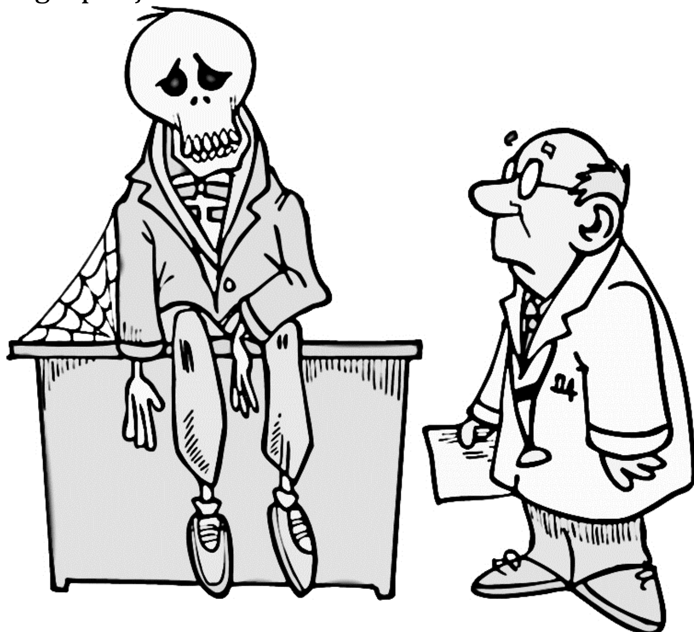
Haide, sari în barcă iute, fără nicio ezitare!
— Nici nu mă gândesc, Georgică! Eu rămân la locul meu!
Nu mi-e teamă, nu mi-e frică! E cu mine Dumnezeu!
— Treaba ta! a spus Georgică şi a plecat fără pică.
Dar după exact o oră s-a întors după Costică.
— Hai, măi, frate, sari în barcă repede şi imediat.
Că dacă rămâi pe casă, clar o să mori înecat!
— Nu sar niciunde, Georgică! Eu rămân aici aşa!
Dumnezeu e foarte mare – sigur El mă va salva!
— Faci cum vrei şi cum îţi place! a spus supărat Georgică
Şi-a plecat, dar într-o oră s-a ntors iar după Costică.
— Hai, măi, Costică, odată! Nu mai fi aşa şi-aşa!
Sari în barcă, hai cu mine, altfel te vei îneca!
— Da' mai lasă-mă, Georgică! Ce mă tot cicăli mereu?
Pleacă, eu o să fiu bine! Mă va salva Dumnezeu!
Văzând că n-are ce face, a plecat de tot Georgică
Şi chiar l-a lăsat în pace pe credinciosul Costică.
Dar apele-au tot crescut – cum era de aşteptat.
Iar Costică, rămas singur, chiar a murit înecat.
Ajuns în rai, fără teamă, el s-a dus la Dumnezeu
Şi, negru de supărare, I-a zis clar şi cu tupeu:
— Cum ai putut să fii, Doamne, atât de nepăsător?
Eu m-am încrezut în Tine, iar Tu m-ai lăsat să mor!
Şi ţipa tare Costică, mai furios ca oricând.
Dumnezeu, plin de iubire, i-a răspuns încet şi blând:
— Te înşeli, dragă Costică! Nu Eu te-am lăsat să mori!
Eu l-am trimis pe Georgică după ţine de trei ori!
TRIMISUL LUI DUMNEZEU
Cică într-o zi cu soare.
Oamenii s-au adunat
Într-o junglă foarte mare
Ca să ţină mare sfat.
Şi s-au sfătuit o vreme.
Nonstop şi necontenit.
Până când, fără probleme.
Bine rău s-au rătăcit.
Când au vrut să plece-acasă.
Nicicum n-au mai reuşit

Fiindcă jungla era deasă
Şi drumul n-au mai găsit.
Evident, de disperare.
Toţi au început, cu dor.
Să strige nespus de tare:
— Doamnee, Doamnee, ajutooor!
Brusc deodată, din mulţime.
Costică s-a ridicat
Şi, vorbind cu profunzime.
A spus clar şi răspicat:
— Oameni buni, fiţi fără teamă!
Faceţi tot ce vă spun eu.
Căci eu sunt, de bună seamă.
Trimisul lui Dumnezeu!
Am văzut că gluma-i lată
Şi, cu chipul meu blajin.
Am venit la voi îndată
Ca să vă salvez puţin!
— Fugi te plimbă, măi, nepoate!
A strigat Georgică tare.
Spui tu vorbe minunate.
Dar minţi cu înverşunare!
Aşadar, las-o mai moale!
Trimisul lui Dumnezeu-Clar şi fără vorbe goale!
Nu eşti dumneata, ci eu!
Rică, băiat cu mustaţă.
S-a strâmbat lung la cei doi
Şi-apoi a ieşit în faţă
Strigând vesel şi vioi:
— Ia mai taceţi, măi, din gură!
Şi treziţi-vă din vis!
Ce atâta tevatură?
Eu pe nimeni n-am trimis!
EU LA DOCTOR
Într-o zi frumoasă tare, eu, băiat fenomenal.
M-am dus glonţ şi-n goană mare la un doctor genial
Şi, cum n-aveam altă treabă, privindu-l cam curios.
Brusc şi-n cea mai mare grabă, i-am zis foarte serios:

— Doctore, fără eroare, spune-mi clar – că-ţi dau mulţi bani:
Cum aş putea trăi, oare, şi eu o sută de ani?
Uluit peste măsură şi cuprins de remuşcări.
Doctorul a dat din gură şi m-a luat la întrebări:
— Bei cu sete, zi şi noapte, alcool de orice fel?
— Da' de unde! Beau doar lapte, apă, ceai şi suc niţel!
— Fumezi două, trei pachete de ţigări beton pe zi?
— Da' de unde, măi băiete! Nu fumez, orice ar fi!
— Mănânci mult şi cu plăcere, ori de câte ori se poate?
— Da' de unde! Nu măi, vere! Eu am mese regulate!
— Ai, aşa cum se cuvine, amante nenumărate?
— Doctore, nu te simţi bine? Sunt căsătorit, măi, frate!
— Atunci, fără doar şi poate, joci la jocuri de noroc!
— Uite că nu ai dreptate! Nu joc absolut deloc!
— Nu, că asta nu se poate!
— Ba se poate, că-s om cult!
— Păi, şi-atunci, de ce vrei, frate, să trăieşti atât de mult?
BOLNAV ÎNCHIPUIT
Într-o seară, domnul Rică.
Băiat bun şi fără frică.
A-nceput, cu gura toată.
Pur şi simplu-aşa, deodată.
Să se plângă foarte tare
Că îl supără şi-l doare
Faptul că este bolnav
Extraordinar de grav.
Repede, rapid şi-ndată.
Extrem de îngrijorată.
Doamna Rica s-a-ncruntat.
S-a autosesizat
Şi, aproape imediat.
L-a chemat neapărat.
Cât se poate de urgent
Şi de foarte insistent.
Pe stimabilul Mitică.
Doctor mare vasăzică.
Celebru şi renumit
Şi nespus de iscusit.

Bun expert în sănătate
Şi în boli nenumărate.
Imediat ce-a auzit
Că Rică s-a bolnăvit.
Mitică n-a zăbovit.
Ci agale a venit.
L-a consultat cu răbdare
Din cap până în picioare.
Iar apoi, puţin uimit.
Dar extrem de liniştit.
Doamnei Rica i-a spus, rar.
Limpede şi foarte clar:
— Doamnă, nu vă alarmaţi
Şi nu vă îngrijoraţi!
Domnul Rică e – vă spun!
Sănătos beton şi tun!
Nu-i bolnav nici pic măcar-Îşi închipuie el doar!
Apoi a plecat cinstit.
Fericit şi mulţumit.
După circa patru zile.
Fără gesturi inutile.
Pe o stradă oarecare.
Nici prea mică, nici prea mare.
Doamna Rica, din greşeală.
Fără nicio îndoială.
S-a-ntâlnit, la o adică.
Brusc cu doctorul Mitică.
Acesta, politicos.
A salutat-o voios.
I-a strâns mâna serios
Şi-a-ntrebat-o curios.
Fără niciun pic de pică:
— Ce mai face domnul Rică?
Aşa e că e mai bine
Şi foarte mândru de sine?
— O, daa! a răspuns îndată
Doamna Rica, încântată.
Acum însă, foarte clar.

În mod straniu de bizar.
Îşi închipuie decis.
Foarte sigur şi precis.
Că e mort şi decedat.
Îngropat şi-nmormântat!

GÂNDURI

Dimineaţa aştepţi seara.
Seara aştepţi dimineaţa-şi-uite-aşa se duce vara.
Şi-uite-aşa se duce viaţa.
Până într-o zi cu soare
Când, mai mult decât probabil.
Vei muri ca orişicare.
Sigur şi irevocabil.
Atunci rudele, vecinii
Vor veni, fără să vrea.
Chiar şi din fundul grădinii.
La înmormântarea ta.
Iar unii, din empatie.
Vor plânge că ai murit
Fără ca măcar să ştie
Că tu nici nu ai trăit.

DESMURITORUL

Fiindcă altă treabă n-are.
Omul cât trăieşte moare.
De aceea mor şi eu
Mai tot timpul şi mereu!
Mor de foame, mor de frică.
Mor de sete, de oftică.
Mor de cald şi mor de frig.
Mor de poftă de-un covrig!
Mor de dor, de plictiseală.
Mor din orişice scofală.
Mor degeaba şi tot mor
Fiindcă-s foarte muritor!
Totuşi, nu am înţeles
Şi mă-ntreb destul de des:
Dacă mor aşa mereu.
Oare, când trăiesc şi eu?

EX-MAIMUŢA

Cică într-o zi cu soare.
O maimuţă oarecare.
Neavând ea ce mai face
Şi cu cine să se joace.
S-a gândit că n-ar fi rău
Pentru viitorul său
Să coboare-ncet din pom
Şi să se transforme-n om.
Şi, cum îi era urât.
Aşa cum s-a hotărât.
Iute şi numaidecât.
Din pom glonţ a coborât
Şi aproape imediat
Într-un om s-a transformat.
Apoi, cum se prea cuvine.
A trăit destul de bine.
Fără griji sau mari probleme.
Aproximativ o vreme.
Timp în care, orice-ar fi.
A avut mai mulţi copii

Şi nepoţi şi strănepoţi-Pur şi simplu oameni toţi.
Totuşi, după ce-a trăit
Până a îmbătrânit.
Ex-maimuţa a muritcă aşa i-a fost sortit-şi-a fost bine îngropată
Şi perfect înmormântată
Într-un excelent mormânt
Săpat, logic, în pământ.
După nişte mii de ani.
Deşi n-avea deloc bani.
Ex-maimuţa, brusc subit.
S-a autoplictisit
Să stea singură-n mormânt
Şi pe ploaie şi pe vânt.
De aceea, a decis
Cât se poate de precis
Să învieze urgent
Două zile şi-un moment
Şi să se plimbe prin lume
Ca să vadă cum anume
Se descurcă ai săi toţi
Stră-stră-străşi strănepoţi.
Drept urmare, imediat.
S-a trezit şi a-nviat
Şi-a plecat la o plimbare
Prin lumea mică şi mare.
După ce a colindat
Tot pământu-n lung şi-n lat
Şi-a văzut cu ochii săi
Cât sunt oamenii de răi.
Ex-maimuţa, speriată.
A fugit rapid şi-ndată
Ascunzându-se-n pământ.
În frumosul său mormânt.
Şi strigând cu indignare-Evident, în gura mare:
— Dacă eu aş fi ştiut
Încă de la început
Ce poate face un om.
Nu mai coboram din pom!

CU BARCA PE LAC

Cică într-o zi cu soare, Costică şi cu Georgică.

Băieţi buni, curajoşi tare, fără teamă, fără frică.

Se plimbau şi ei agale cu o barcă mititică

Pe un lac extrem de mare, plin cu apă vasăzică.

Deodată, din plictiseală, foarte serios, Costică

L-a-ntrebat fără sfială pe amicul său, Georgică:

— Măi, Georgică, din greşeală, ca să nu fac gălăgie.

Zi-mi şi mie, fără teamă – ştii şi tu filosofie?

— Păi, nu prea ştiu, măi, Costică! a răspuns Georgică iute.

După fix exact o oră şi vreo 30 de minute.

— Dacă e aşa, Georgică, n-am ce-ţi face, n-ai noroc-Viaţa ta-i un sfert pierdută, clar şi fără echivoc!

Auzind aşa, Georgică n-a zis absolut nim. S-a uitat lung la Costică şi-a tăcut mâlc şi chitic.

După vreo zece minute, Costică, fără vreo pică.

A deschis iar gura mare şi l-a-ntrebat pe Georgică:

— Măi, Georgică, din greşeală, fie orişice ar fi.

Ia spune-mi, fără vrăjeală – matematică tu ştii?

— Păi, mă tem că nu, Costică! a răspuns Georgică iute

După fix o oră-ntreagă şi vreo 30 de minute.

— Dacă e aşa, Georgică, fără doar şi fără poate.

Viaţa ta – mare sau micăe pierdută jumătate!

Auzind aşa, Georgică n-a zis absolut nim. S-a uitat lung la Costică şi-a tăcut mâlc şi chitic.

După fix nouă minute, foarte fericit, Costică

A deschis iar gura mare şi l-a-ntrebat pe Georgică:

— Măi, Georgică, din greşeală – fie noapte, fie zi-Ia spune-mi pe scurt şi mie – oare, istorie ştii?

— Păi, nu prea ştiu, măi Costică! a răspuns Georgică iute

După fix exact o oră şi vreo 30 de minute.

— Dacă e aşa, Georgică, precis sigur sută-n sută

Viaţa ta, mare sau mică, e chiar trei sferturi pierdută!

Auzind aşa, Georgică n-a zis absolut nim. S-a uitat lung la Costică şi-a tăcut mâlc şi chitic.

După fix un sfert de oră, cerul brusc s-a înnegrit

Şi-a izbucnit o furtună cum nu s-a mai pomenit.

Vântul sufla cu putere când încolo, când încoace.

Exact ca o vijelie care nu avea ce face;
Valuri mari şi mânioase din lac se tot ridicau
Şi în barca lui Costică multă apă aruncau.
Astfel că în trei minute şi aproape cinci secunde.
Barca era gata-gata cât pe-aci să se scufunde.
Observând acestea toate, iute şi rapid Georgică
S-a uitat lung la Costică şi l-a-ntrebat fără pică:
— Măi, Costică, zi-mi şi mie, dacă vrei şi dacă poţi-Doar aşa, de teorie, tu ştii, oare să înoţi?
— Păi, mă tem că nu, Georgică! a răspuns pe loc Costică
Tremurând ca o piftie şi de frig, dar şi de frică.
— Dacă e aşa, nu-i bine! Treaba-i tare complicată!
— Cum adică?
— Păi, adică viaţa ta-i pierdută toată!
MOARE DUPĂ MINE!
Cică într-o zi cu soare.
Oarecum din întâmplare.
Pe o bancă oarecare
Dintr-un parc destul de mare.
Prea fericitul Costică
Şi prea cinstitul Georgică.
Doi celebri pensionari
Cu baston şi ochelari.
Amândoi cam fără bani
Şi de nouăzeci de ani.
Stăteau şi ei liniştiţi
Şi aproape adormiţi.
Uitându-se după nori.
După raţe, după flori.
După soare, după lună
Şi după o ciorbă bună.
Brusc şi la un moment dat.
Bucuros şi încântat.
Prea fericitul Costică
L-a trezit glonţ pe Georgică.
Strigându-i încet şi-n şoaptă
La urechea cea mai dreaptă:
— Hei, Georgică, ia priveşte!

— Ce? Cum? Pensia se mărește?
A-ntrebat buimac Georgică.
Neștiind clar ce să zică.
Dar Costică, dându-i coate.
L-a trezit la realitate:
— Măi, Georgică, mă uimești!
Numai la bani te gândești?
Fii atent aici la mine
Și uită-te-n stânga bine!
Vezi tu colo acea fată
Superbă și minunată.
Care se uită la noi
Ca mâța la usturoi?
— Care fată, măi, Costică?
— Aia blondă, măi, Georgică!
— Aaa, da, aia! E frumoasă!
Și mai e și arătoasă!
— Așa este, măi, Georgică!
Dar așa, la o adică.
Fii atent și-ascultă bine:
Tipa moare după mine!
— Măi, Costică, delirezi?
Sau dormi încă și visezi?
Tu nu ai nici zece bani.
Dar ai nouăzeci de ani.
Pe când fata, frumoasă tare.
Nici douăzeci nu prea are-Cum să moară după tine?
— Uite-așa frumos și bine!
— Păi, cum așa, măi, Costică?
— Pur și simplu, măi, Georgică!
Ce, doar nu cumva oi vrea
Să moară ’naintea mea!
COSTICĂ LA ORL
Cică într-o zi, Costică.
Om bătrân la o adică.
De vreo 90 de ani.
Dar bogat și plin de bani.
A-nceput, așa, deodată.

Dintr-o eroare ciudată.
Să nu mai audă bine
Şi normal cum se cuvine.
Ba chiar fără niciun rost.
A-nceput s-audă prost
Şi din ce în ce mai greu
Tot timpul şi mai mereu.
Drept urmare, cu dreptate
Şi cu seriozitate.
Fără doar şi fără poate.
După patru ani jumate.
Văzând clar şi cu noroc
Că aşa, din loc în loc.
Fără niciun echivoc.
Nu mai aude deloc.
Într-o altă zi cu soare.
Şi-a luat, cu-ndemânare.
Mai tot nasul la purtare
Şi s-a dus în grabă mare
La un medic ORL-ist
Foarte profesionist.
Care, fără nicio pică.
Se numea mereu Georgică
Şi care, la o adică.
Nu ştia ce-i aia frică.
Acesta, văzându-l bine.
L-a primit cum se cuvine
Şi aproape imediat.
Foarte intenţionat.
După ce l-a consultat
Pe lung, pe scurt şi pe lat.
În urechi brusc i-a montat
Un excelent aparat
Mititel şi relativ.
Absolut auditiv.
Cu care, la o adică.
Rapid şi pe loc, Costică
A-nceput foarte direct

Să audă chiar perfect.
Apoi, foarte obosiit.
Medicul a răguşit
Şi, în gura cea mai mică.
L-a sfătuit pe Costică.
Hotărât şi negreşit
Şi extrem de lămurit.
Să revină la control
Peste 6 luni, domol.
Costică i-a mulţumit.
Cu bani gheaţă i-a plătit
Şi acasă a plecat
Bucuros şi încântat.
Peste 6 luni, domol.
A revenit la control.
Oleacă mai bucuros
Şi-o ţâră mai serios.
Logic, clar şi evident.
Georgică, doctor docent.
N-a pierdut niciun moment
Şi, cu foarte mult talent.
L-a recunoscut pe loc
Şi l-a întrebat cu foc:
— Cum e să auzi, Costică?
Îţi place, la o adică?
— Păi, cum să nu, măi, Georgică?
Îţi spun fără nicio frică:
E perfect şi minunat!
Ce mai, sunt chiar încântat!
I-a răspuns Costică, lin.
Voios, vesel şi senin.
— Păi, ce mai la deal, la vale!
Mă bucur pe-această cale!
Totuşi, fără vorbe goale.
Ce au zis rudele tale
Când le-ai spus că auzi iar
Foarte limpede şi clar?
— Încă nu au spus nimic.

Fiindcă n-am vrut să le zic!
Eu, în schimb, până acum.
Fericit şi nu oricum.
De 5 ori, cu tot talentul.
Mi-am schimbat tot testamentul!
COSTICĂ – BĂRBAT ADEVĂRAT
Într-o seară, pe la nouă.
Nici cu una, nici cu două.
Preastimabilul Costică
Şi vecinul său, Georgică.
Se întorceau, din oficiu.
Amândoi, de la serviciu-Bi neînţeles, pe jos.
Că aşa-i mai sănătos!
Discutând, cu vorbe goale.
Chestii, trestii, balamale
Şi-alte lucruri importante
Foarte insignifiante.
Deodată, vijelios.
Costică, foarte nervos.
Se opreşte brusc în loc.
Fără niciun echivoc.
Scoate dintr-un buzunar
Telefonul celular.
Îşi aruncă pălăria.
Îşi sună cu foc soţia
Şi, vrând clar, la o adică.
Să-i arate lui Georgică.
Mândru şi cu mare zel.
Cât de bărbat este el.
Plin de autoritate.
Dă periculos din coate
Şi strigă stăruitor
Şi foarte impunător:
— Auzi, dragă? Ştii ceva?
Ia ascultă-aici aşa:
Pune iute şi subit
Nişte apă la-ncălzit.
Că eu-s tare abătut

Şi n-am vreme de pierdut!
Şi închide telefonul.
Aşezându-şi calm bretonul.
Văzând clar acestea toate.
Georgică pică pe spate
Şi, fără vreun pic de pică.
Îi zice fix lui Costică:
— Bravo mare, frăţioare!
Ce mai? – tu eşti cel mai tare!
Foarte bine i-ai făcut!
Îţi spun sincer: mi-ai plăcut!
Chiar m-ai impresionat!
Eşti bărbat adevărat!
Tare-aş vrea să am şi eu
Aşa curaj şi tupeu!
Costică, mândru de el.
Se umflă în gât niţel
Şi, cu gesturi largi, profunde.
Se încruntă şi răspunde:
— Bineînţeles, Georgică!
Aşa se face adică!
Azi, ca să fii respectat.
Trebuie să fii bărbat!
Fără doar şi fără poate!
Păi, ce crede ea, măi, frate?
Că eu spăl, la ora zece.
Vasele, cu apă rece?
COŞMARUL
Azi-noapte, pe la vreo două.
Nici cu una, nici cu două.
Tăcută, soţia mea.
Dusă şi buştean dormea.
Deodată, biata de ea.
Evident, fără să vrea.
A avut un mic coşmar
Super-extraordinar
Şi, în somn, mândră de sine.
Că dormea destul de bine.

A-nceput urgent să ţipe
Preţ de două sau trei clipe.
Din instinct, eu, imediat.
Am sărit ca ars din pat
Şi glonţ, fără doar şi poate.
Am spălat vasele toate.
Mi-am luxat puţin piciorul.
Am dat cu aspiratorul
Şi, nefăcând pe strigoiul.
Am dus repede gunoiul.
AM RUPT LOGODNA
Într-o faină zi cu soare.
Fără nicio grijă mare.
Preastimabila Costică
Şi prietena ei, Rica.
Două tinere frumoase.
Drăguţe şi arătoase.
Se-ntâlnesc, din întâmplare.
Pe o stradă oarecare
Şi, după vreo cinci minute
În care au stat tăcute.
Încep iute să discute
Despre vrute şi nevrute.
— Fată! strigă răspicat
Rica, la un moment dat-ştii că eu, la o adică.
Am rupt logodna cu Rică?
— Hai, că ai făcut-o lată!
Dar de ce ai rupt-o, fată?
Întreabă rapid şi-ndată
Costică, mirată toată.
— Cum de ce? Pentru că Rică.
Deşi nu are pisică.
Din multe alte aspecte.
Avea prea multe defecte!
— Tu vorbeşti serios, fată?
— Da, de fiecare dată!
— Adică şi vasăzică
I-ai dat înapoi lui Rică

Inelul cu diamante
Superbe şi fascinante.
Pe care, prea fericit.
În mod nemaipomenit.
Ţi l-a foarte dăruit
El chiar când v-aţi logodit?
— Evident că nu, măi, dragă!
Ce, mă crezi fără vreo doagă?
Inelul este perfect-Nu are niciun defect!

COSTICĂ LA PSIHOLOG 2
Cică într-o zi cu soare.
Oarecum din întâmplare.
Foarte trist şi supărat
Şi extrem de agitat.
Preastimabilul Costică.
Băiat bun şi fără frică.
S-a dus foarte hotărât.
Iute şi numaidecât.
La un psiholog vestit.
Celebru şi renumit.
Care nu avea pisică.
Dar se numea Vasilică.
Acesta, când l-a văzut.

Cu drag l-a recunoscut
Şi, în două-trei mişcări.
L-a luat la întrebări:
— Ce-i cu tine, măi, Costică?
Te-ai certat iar cu Georgică?
Sau, aşa, la o adică.
Te-a speriat vreo furnică?
— Da' de unde? N-ai ghicit!
Şi nici nu ai nimerit!
I-a răspuns stresat Costică.
Într-o gură nu prea mică.
— Dar atunci ce ai păţit?
— Ceva nemaipomenit!
De vreo două luni încoace.
Nu ştiu ce şi cum se face
Că în fiecare noapte.
Deşi beau şi ceai şi lapte.
Tot mi se pare mereu
Că-i un om sub patul meu!
Logic, foarte speriat.
Eu cobor încet din pat
Şi mă uit, fără de veste.
Să văd bine cine este.
Dar degeaba şi-n zadar-Sub pat nu e nimeni, clar!
Şi-asta nu numai când plouă
Sau, mă rog, la luna nouă.
Ci în fiecare noapte
De vreo şase ori sau şapte!
Treaba asta mă stresează.
Mă autoenervează
Şi chiar mă scoate din minţi
Şi mă lasă fără dinţi!
— Chiar aşa?
— Da, chiar aşa!
— Ce urât din partea ta!
— Mda, o fi, eu nu zic ba!
Ia zi: mă poţi ajuta?
— Păi, cum să nu pot, Costică?

Problema ta nu e mică.
Dar, de nu faci gălăgie.
În doi ani de terapie
Cu trei şedinţe pe zi.
Te rezolv cât ai clipi!
— Tu chiar vorbeşti serios?
— Da!
— Îţi mulţumesc frumos!
Îmi pare atât de bine!
Chiar mă bucur pentru mine!
Dar, aşa, la o adică.
Ia spune, măi, Vasilică.
Fără nicio trebuinţă:
Cam cât costă o şedinţă?
— Pentru tine, dacă vrei.
Numai 100 de lei!
— Aoleuu şi aolică!
Stai puţin, măi, Vasilică!
— Ce s-a întâmplat, Costică?
Să nu-mi spui că mori de frică!
— Nu, nu mor, dar nu mi-e bine!
N-am atâţia bani la mine!
— Nu-i nimic, că nici eu n-am!
Şi-am ieşit şi din program!
Aşadar, du-te acasă!
Vino mâine după masă!
Speriat şi bulversat.
Costică a strănutat.
Inima-n dinţi şi-a luat
Şi acasă a plecat.
Dar, deşi n-a stat în loc.
Nu s-a mai întors deloc-Nici în ziua următoare.
Nici în altă zi mai mare.
După circa şase luni.
Fără să facă minuni.
Într-o faină zi cu soare.
Aproape din întâmplare.
Preavestitul Vasilică

S-a întâlnit cu Costică
Pe o stradă oarecare.
La un mic chioşc de ziare
Şi, de-a dreptul curios.
L-a întrebat serios:
— Ce s-a întâmplat, Costică?
De ce, fără nicio frică.
Nu ai mai venit la mine?
Nu mai vrei să te faci bine?
— Nu-ţi face griji, Vasilică!
N-ai niciun motiv adică!
M-am făcut bine deja!
— Nu se poate! Cum aşa?
— Păi, aşa, la o adică.
M-a ajutat chiar Georgică!
Şi mi-a luat doar 5 lei.
O cafea și-un ceai de tei!
— Măi, Costică, stai puţin.
Că îmi vine să leşin!
Cum anume, vasăzică.
Te-a ajutat chiar Georgică?
— Păi, aşa, la o adică.
Simplu rău, măi, Vasilică!
A venit şi mi-a tăiat
Picioarele de la pat!

COSTICĂ ŞI LAMPA FERMECATĂ

Cică într-o zi cu soare, preastimabilul Costică
Se plimba cu-ndemânare pe o plajă mititică.
Admirând cu bucurie câteva zeci de chiştoace.
Nişte pungi, o farfurie, un borcan şi trei capace.
Deodată, din întâmplare şi probabil din senin.
Privind el în depărtare oarecum mai mult puţin.
Dădu cu piciorul, tare, peste-o lampă ruginită.
Strâmbă, veche, nu prea mare şi destul de prăfuită.
Curios din cale-afară, o ridică imediat.
O priveşte-aşa-ntr-o doară şi o scutură mirat.
Şi să vezi minune lată! Un duh straniu de ciudat
Iese din lampă îndată şi chiar strigă răspicat:

— Mulţumesc frumos, Costică! Eşti un om adevărat!
Ce mai, clar şi fără frică, tocmai m-ai eliberat!
Şi drept mulţumire, iată, chiar eu, cu bunăvoinţă.
Îţi îndeplinesc îndată fix o singură dorinţă!
Mult s-a minunat Costică, foarte sigur şi precis.
Dar apoi, la o adică, duhului i-a zis decis:
— Mi-am dorit întotdeauna să merg şi eu în Hawaii.
Să admir de-acolo luna şi s-alerg după tramvai.
Numai că, din întâmplare, deşi sunt băiat beton.
Am un mare rău de mare şi mi-e frică de-avion!
N-ai putea, la o adică, să faci tu un pod frumos.
Să merg cu maşina mică pân' acolo, serios?
— Imposibil, măi, Costică! Gândeşte-te bunăoară
La logistică adică – logistica necesară!
Cum să pui piloni, măi, frate, pe fundul unui ocean?
Fără doar şi fără poate, asta iese clar din plan!
În plus, dacă nu ţi-e lene, spune şi tu, că ai voie.
Cam de cât ciment, măi, nene, şi oţel ar fi nevoie!
Fără vorbe minunate şi mustrări de conştiinţă.
Aşa ceva nu se poate! Puneţi o altă dorinţă!
— Păi, atunci, duhule dragă, cum să-ţi spun şi cum să-ţi zic?
Ştii că eu am mintea-ntreagă încă de când eram mic!
Dar, deşi am muşchi pe mine şi nu-s nici cu capu-n nori.
Am fost însurat, ştii bine, de aproape şapte ori!
Şi, deşi-am ţinut la ele mai mult decât incredibil.
Toate soţiile mele mi-au zis că sunt insensibil!
Aşadar, frumos şi bine, până-mi pierd ideile.
Fă-mă, frate, şi pe mine să-nţeleg femeile!
— Nene, fără gălăgie, hai să nu mai jucăm teatru!
Podul cum ai vrea să fie – cu două benzi sau cu patru?

CUM A FOST ÎN ANGLIA?

Acum două luni, Mitică, băiat nemaipomenit.
A fost şi el, fără pică, bucuros şi fericit.
Într-o excursie mică de aproape două zile
Chiar în Anglia adică, unde avea nişte pile.
Când s-a ntors, normal, Costică răbdare n-a mai avut
Şi s-a dus glonţ la Mitică să îl ia la descusut.
— Măi, Mitică, frăţioare, spune-mi clar, frumos, cu rost.

Că eu ard de nerăbdare: în Anglia cum a fost?
— Cum să fie, măi, Costică? Logic, extraordinar!
A răspuns voios Mitică, limpede și foarte clar.
Chiar am cunoscut adică și o englezoaică tare.
Care – îţi spun fără frică! – a fost chiar uluitoare!
Deşi nu ştia, pe bune, nicio iotă româneşte.
Iar eu nu ştiam – minune! – nicio boabă englezește.
Ne-am înţeles, măi, Costică, incredibil de perfect!
— Cum aţi reușit, Mitică?
— Stai că-ţi povestesc direct:
Ne-am întâlnit așa, seara, pe la opt şi cinci minute-Eu mă jucam cu ţigara, ea mi-a dat bricheta iute!
I-am desenat pe-o hârtie fix o ceaşcă de cafea.
Ea, cu mare bucurie, m-a dus la o cafenea!
Apoi, pe nepusă masă, i-am desenat cu talent
O farfurie frumoasă – cu mâncare, evident!
În doar două-trei minute, în mod foarte elegant.
Ea m-a dus rapid şi iute la un mic restaurant!
După ce am mâncat bine, i-am desenat un pahar.
Iar ea, sigură pe sine, m-a dus rapid la un bar!
Şi-aşa până dimineaţă, când fata, în mod ciudat.
Mi-a zâmbit frumos în faţă şi mi-a desenat un pat!
Cu asta m-a dat pe spate – îţi spun limpede şi clar!
Mă întreb: de unde, frate, a ştiut ea că-s tâmplar?
COSTICĂ ÎN AFRICA
Cică într-o vară mică.
Drăguță și frumușică.
Doar așa, la o adică.
Arhifaimosul Costică
A fost şi el, fără frică.
La o mică plimbărică.
Într-o ţară măricică
Din Africa, vasăzică.
După circa zece zile.
Un minut şi trei pastile.
Într-o faină zi frumoasă.
El s-a ntors voios acasă
Şi, cu o faţă serioasă.

S-a aşezat glonţ la masă-Practic, fără niciun rost.
Că era o zi de post.
Şi, cum stătea el aşa
Şi la stele se gândea.
Brusc deodată, din senin.
Curios mai mult puţin.
Arhivestitul Georgică.
Băiat bun şi fără frică.
Într-o grabă mititică.
A venit glonţ la Costică
Şi, din două-trei mişcări.
L-a luat la întrebări:
— Măi, Costică!
— Da, Georgică.
— Doar aşa, la o adică.
Fără multă teorie.
Spune-mi, rogu-te, şi mie:
Tu ai fost, aşa şi-aşa.
Chiar în Africa?
— Păi, da!
— Pe bune?
— Pe cinstea mea!
— Ce frumos din partea ta!
Ce mai, eşti nemaivăzut!
Şi acolo ce-ai făcut?
Păi, exact ce am putut:
Am mâncat şi am băut
Şi-am cântat şi am dansat
Şi apoi m-am tot plimbat
În lung, în scurt şi în lat.
Nonstop şi neîncetat!
— Atunci, fără gălăgie.
Spune-mi, rogu-te, şi mie.
Sincer şi neabătut:
Tu pe-acolo ce-ai văzut?
— Păi, în mod neprevăzut.
Mai întâi şi la-nceput.
Fără să comit vreo gafă.

Am văzut clar o girafă!
— Hai, că m-ai lovit la ceafă
Şi m-ai lăsat fără leafă!
Ard de curiozitate!
Ce-i aia girafă, frate?
— Păi, aşa, la o adică.
E un animal, Georgică!
— Mda, e clar, mă doare ceafa!
Şi cum arată girafa?
— Păi, ştii calul lui Mitică-Ăla alb, cu coada mică?
— Bineînţeles, Costică!
Îl ştiu clar, că nu mi-e frică!
— Ei, aşa, la o adică.
Îţi spun sincer, măi, Georgică:
O girafă-adevărată
Fix exact la fel arată.
Doar că e foarte pătată
Şi în gât e mai dotată!
— Asta e de necrezut!
Altceva ce-ai mai văzut?
— Păi, am văzut, fără frică.
Un hipopotam, Georgică!
— Aoleuu și aolică!
Ăsta ce mai e, Costică?
— Păi, e tot un animal.
Cât se poate de normal!
— Aşa care vasăzică!
Şi cum arată, Costică?
— Păi, aşa, la o adică.
Tu ştii calul lui Mitică-Ăla alb, cu coada mică?
— Bineînţeles că-l ştiu!
E un cal foarte hazliu!
— Ei, bine, hipopotamul.
Fără să îl strângă hamul.
Este tot hazliu şi el
Şi-arată exact la fel.
Doar că e mai complicat-Are botul mult mai lat!
— Asta-i chiar de necrezut!

Altceva ce-ai mai văzut?
— Am văzut şi o maimuţă
Frumuşică şi drăguţă!
— Aoleuu şi aolică!
Asta ce mai e, Costică?
— Tot un animal, măi, frate!
Fără doar şi fără poate!
— Hai, că-i culmea, deocamdată!
Şi maimuţa cum arată?
— Cum să arate, Georgică?
Doar aşa, la o adică.
Mai ştii calul lui Mitică-Ăla alb, cu coada mică?
— Evident că-l ştiu, măi, frate!
Fără doar şi fără poate!
— Ei, bine, Georgică, dragă.
Serios şi fără şagă.
Maimuţa, aşa, de fel.
N-arată deloc ca el!

SCRISOAREA

Aseară, pe la vreo zece, ca să nu rămân tablou.
Eu stăteam cu sânge rece chiar la mine în birou
Şi, cu seriozitate, bucuros nevoie mare.
Mă mişcam, dădeam din coate şi scriam fix o scrisoare.
Văzându-mă foarte bine cum mă zbat şi cum mă lupt.
Soţia, mândră de mine, a venit şi m-a-ntrerupt:
— Ce faci tu aici, măi, dragă? Numeri stele căzătoare?
Îţi arde cumva de şagă? De ce tot dai din picioare?
— Dragă, ai vederea slabă? i-am răspuns eu, indignat.
Nu vezi, oare, că am treabă şi sunt foarte ocupat?
— Dar ce treabă ai, măi, dragă? Dacă nu-i cu supărare!
— Păi, cu toată mintea-ntreagă, scriu o anume scrisoare!
— Şi mă rog, cui îi scrii, oare? Spune-mi clar, cu gingăşie!
I-auzi tu ce întrebare! Bineînţeles că mie!
— Ţie?
— Mie! – Super tare! – Normal! Am o minte-adâncă!
— Daa! Dar ce scrie-n scrisoare?
— Nu ştiu! N-am primit-o încă!

O SCRISOARE… NEPIERDUTĂ

Într-o zi cu nori, Costică.
După ce-a mâncat pâinica.
Smântânica şi brânzica.
Şi-a lăsat baltă pisica.
A luat plină de mândrie
Fix o foaie de hârtie
Şi, încet, cu-ndemânare.
Cu drag şi cu nerăbdare.
A scris iute o scrisoare
Pentru fata ei cea mare
Care, fără doar şi poate.
Doar din curiozitate.
De trei ani şi jumătate
Era în străinătate.
Sau, mă rog, în altă parte.
Puţintel mai mult departe.
Aşadar şi prin urmare.
Fără nicio ezitare.
Clar, în scrisorica sa.
Costică a scris aşa:
„Bună ziua fără frică.
Dragă stimată fiică!
Sunt eu – scumpa ta mămică!
Adică nu sunt Costică!
Dacă ai primit deja
Această scrisoare-a mea.
Înseamnă, frumos şi bine.
Că ea a ajuns la tine.
Dar dacă nu ai primit-o
Şi încă nu ai citit-o.
Te rog, nu-ţi ieşi din fire
Şi dă-mi repede de ştire.
Iar eu, fără supărare.
Îţi voi scrie, cu răbdare
Şi cu multă-ndemânare.
O altă mică scrisoare
Tot la fel de foarte mare
Şi de preţioasă tare!

După cum probabil vezi.
Dar nu ai încă dovezi.
Cât se poate de concret.
Eu îţi scriu foarte încet
Fiindcă ştiu că tu, normal.
În mod foarte natural.
Citeşti, chiar şi pe tăcute.
Nu prea repede şi iute.
Vremea la noi e frumoasă.
Drăguţă şi sănătoasă.
Deşi e de necrezut.
Săptămâna ce-a trecut
A plouat numai decât
Doar de două ori şi-atât:
Patru zile la-nceputcă mai mult nu s-a putut.
Şi încă trei la sfârşitcă aşa s-a nimerit!
Serios! Pe cinstea mea!
Apropo şi chiar aşa!
În legătură directă
Şi mai mult decât perfectă
Cu paltonul cel frumos.
Gros, duios şi serios.
Pe care tu, negreşit.
Mi-ai spus clar să ţi-l trimit-unchiul tău vestit, Mitică-Îl ştii – vecinul lui Rică!
A zis, chiar sub ochii mei.
Că nasturii sunt cam grei
Fiindcă, practic şi normal.
Sunt cu toţii din metal
Şi că, tocmai de aceea.
Că asta era ideea.
Va trebui, foarte sigur
Şi mai mult decât desigur.
Să plătesc, chiar fără pică.
La poştă mai mult adică!
Din acest motiv ciudat.
Dar bine întemeiat.
Eu am rupt cu mult noroc

Toţi nasturii dintr-un foc
Şi, cu mare dibăcie.
Fără ca nimeni să ştie.
Ţi i-am pus, ca să nu plâng.
Chiar în buzunarul stâng!
Fără niciun echivoc.
O să îi coşi tu la loc.
Că ţi-am pus şi ac şi aţă
În buzunarul din faţă!
Tatăl tău, băiat isteţ.
Deştept şi descurcăreţ.
Nu mai este în şomaj
Că nu mai are curaj-şi-a găsit, precum îţi spun.
Un loc de muncă mai bun!
Acum are, singurel.
Cinci mii de oameni sub el-E şef cosaş declarat
La cimitirul din sat!
Sora ta – o ştii – Miti. S-a măritat, mititica.
Iar acum, tiptil-tiptil.
Aşteaptă şi un copil!
Dar, deoarece nu ştim
Şi nu putem să ghicim
Pe moment şi deocamdată
Dacă e băiat sau fată.
Încă nu ştiu foarte clar
Şi nu am niciun habar
De vei deveni, adică.
Unchiuleţ sau mătuşică!
Mitica, cu gura toată.
Mi-a zis că, de va fi fată.
Foarte sigur şi prea bine.
O va numi ca pe mine.
Eu nu vreau să-mi fac reclamă
Fiindcă nu am nicio teamă.
Dă-i ciudat, de bună seamă.
Să-ţi numeşti fiica „mamă”!
Fratele tău, Pompilică.
Băiat bun la o adică.

A avut, cu bucurie.
Chiar ieri o peripeţie!
A închis maşina bine
Şi aşa cum se cuvine.
Dar a uitat, din păcate.
Cheilenăuntru toate!
Astfel, sincer şi cinstit.
A fost foarte nevoit
Să meargă politicos
Opt kilometri pe jos
Până acasă la noi
Ca să ia, foarte vioi.
Cu ardoare şi cu vervă.
Chiar cheile de rezervă
Şi, fără să comenteze.
Lin să ne elibereze
Pe noi toţi cei din maşină
Că noi n-aveam nicio vină!
Dacă o-ntâlneşti cumva
Pe Rica, mătuşa ta.
Transmite-i, încet aşa.
Salutări din partea mea!
Şi dă-i şi vreo trei pupici
Mari sau mijlocii sau mici!
Dacă nu o întâlneşti.
Să nu te mai sinchiseşti-Să nu-i dai niciun pupic
Şi să nu-i mai spui nimic!
Te salut cu drag! Hai, pa!
Eu. Adică mama ta!
P.S.
Am vrut chiar mai mult un pic
Să-ţi pun nişte bani în plic.
Dar acum nu prea mai pot
C-am închis plicul de tot!
A trebuit să-l deschid
Ca să-ţi spun asta rapid!”
SPOR LA TREABĂ!
Cică într-o zi, Costică

Şi amicul său, Georgică.
Amândoi băieţi frumoşi.
Serioşi şi sănătoşi.
Şi-au luat câte-o secure
Şi s-au dus glonţ în pădure
Ca să taie nişte lemne
Pentru foc bune şi demne.
Imediat ce au ajuns.
De ţânţari nu s-au ascuns.
În pădure au pătruns.
S-au spălat pe dinţi, s-au tuns
Şi s-au apucat de treabă
În cea mai imensă grabă.
După fix patru minute
De eforturi susţinute.
Costică s-a plictisit
Şi de muncă s-a pleoştit.
Drept urmare, fără frică.
A băut o cafea mică.
S-a gândit mult ce să zică
Şi i-a zis clar lui Georgică:
— Măi, Georgică, ştii ceva?
După păreruţa mea.
N-are rost – nici azi, nici joi-Să obosim amândoi!
Aşadar, taie tu lemne-Eu, cu vorbe şi cu semne.
„Hip hip ura” voi striga
Şi te voi încuraja!
S-a cam minunat Georgică
De ideea lui Costică.
Însă nu a comentat.
Ci rapid a acceptat.
După circa şase ore
Şi trei minute sonore.
Celor doi amici frumoşi.
Serioşi şi sănătoşi
Li s-a cam făcut deodată
O foame adevărată.
De aceea, imediat.

La taclale n-au mai stat
Şi, cu zel bine lucrat.
La masă s-au aşezat.
Atunci, serios, Georgică
A băut o cafea mică.
S-a gândit mult ce să zică
Şi i-a zis clar lui Costică:
— Măi, Costică, ştii ceva?
Hai să facem noi aşa:
Eu mănânc încet, frumos.
Iar tu-nghiţi în sec, duios.
GENEROZITATE
Într-o zi ca orişicare.
Oarecum din întâmplare.
Doar aşa, la o adică.
Preastimabilul Costică.
Un miliardar vestit.
Celebru şi renumit.
Iese, fără ezitare.
Dintr-un supermarket mare.
Cu un căruţ minunat
Plin cu vârf şi îndesat
Cu şampanie, cârnaţi.
Peşti de rasă congelaţi.
Carne, mici pentru grătar.
Şuncă, brânză, caviar.
Caşcaval, ouă, măsline.
Sute de mezeluri fine
Şi-alte zeci de sortimente
De alese alimente.
Fericit şi bucuros
Ca orice om serios.
Împinge căruţul bine
Şi aşa cum se cuvine
Până la maşina să-o limuzină sadea-şi începe, cu curaj.
Să-l descarce-n portbagaj.
Deodată, foarte mirat.
Exact la un moment dat.

Preastimabilul Costică
Îl vede clar pe Mitică.
Un om sărac, pricăjit.
Amărât şi prăpădit.
Alergând încolo-ncoace
Fără niciun pic de pace
Şi-adunând, cu hărnicie.
Iarbă într-o pălărie.
Teribil de curios.
Îl întreabă serios:
— Ce faci acolo, Mitică?
— Adun iarbă, măi, Costică.
Răspunde Mitică, blând.
Mai abătut ca oricând.
— Păi, de ce? Ce faci cu ea?
O duci la piaţă cumva?
— Da' de unde! Nu, nici gând!
O mănânc eu, că-s flămând!
Şi, normal, mai duc şi-acasă Pentru copilaşi, la masă.
Fiindcă – nu ştiu cum să zic!
Nu prea mai avem nimic!
— Chiar aşa?
— Da, chiar aşa!
Nu mai avem ce mânca!
— Măi, Mitică, ştii ceva?
Nu te mai îngrijora!
Uite-aici adresa mea!
Tu şi familia ta.
Veniţi la masă la mine
Că aşa-i frumos şi bine!
— Eu îţi mulţumesc, Costică!
Dar aşa, la o adică.
Mă cam tem că tu nu ştii-Am soţie, opt copii…
— N-are-a face, măi, Mitică!
Fără niciun pic de frică.
Veniţi cu toţii la masă!
Vă aştept la mine-acasă!
— Măi, Costică, serios.

Chiar îţi mulţumesc frumos!
Eşti extrem de generos
Şi foarte mărinimos.
Dar – vezi tucopiii mei
Sunt destul de măricei!
Unii sunt chiar însuraţi-Au soţii, copii, cumnaţi…
— Ei, și? Cu atât mai bine!
Veniţi cu toţii la mine!
Am o curte spaţioasă.
Iar iarba-i mare și deasă De sunteţi înfometaţi.
În trei ore terminaţi!
CREŞTINI DE 2000 DE ANI
De atâtea ori am auzit
Că noi, românii, negreşit.
Suntem aleși, prea sfinţi deplini.
De 2000 de ani creştini.
Şi credem mult în Dumnezeu.
Că-n El doar am crezut mereu!
Să fie, oare, adevărat?
Ar fi frumos și minunat!
Eu însă nu ştiu ce să zic.
Că nu prea înţeleg nimic!
Oricât mă uit în jurul meu.
Sincer îmi este tare greu
Să văd cum credem noi mereu
Atât de mult în Dumnezeu!
Ne închinăm la morţi, la sfinţi.
La mult prea luminate minţi.
La moaşte, la icoane mari.
La euro şi la dolari.
La vrăjitori, la superstiţii.
La obiceiuri și tradiţii.
La zodii şi la pietre sfinte.
La cine ştie ce morminte.
La fotbaliști, la cântăreţi.
La stele verzi şi la pereţi.
La fel de fel de super-moşi
Mai mult sau mai puţin frumoşi.

La regele televizor.
La smartphone, la calculator.
La vise stranii şi vedenii.
La mii de alte ciudăţenii.
Dar mai puţin lui Dumnezeu
„Fiindcă la El ajungem greu”!
Acesta-i creştinismul, oare?
Păi, mie nu prea mi se pare!
De unde-această nebunie?
Că-n Biblie-aşa ceva nu scrie!
Ori Biblia minte şi se-nşală-şi-atunci e o carte banală.
Ori noi ne-autoamăgim.
Ne păcălim şi ne minţim?
Dar la această întrebare
Să îşi răspundă fiecare!
Iar dacă Biblia minte, eu
Prefer să mă botez ateu!
UNII SPUN
Unii spun că o maimuţă
Nu s-a mai urcat în pom-şi-a luat cal, şi-a luat căruţă
Şi s-a transformat în om.
Teoria e drăguţă
Şi ideea nu e rea.
Dar nu cred că pe maimuţă
A-ntrebat-o cineva.
Eu am întrebat odată
O maimuţă de-i aşa.
Dar ea mi-a răspuns, mirată:
„U au au a al”.
CÂT DE MARE-I DUMNEZEU?
Într-o dimineaţă, eu
M-am dus glonţ la tatăl meu
Şi l-am luat la întrebări
În doi timpi şi trei mişcări:
— Tată, poţi să-mi spui ceva?
— Cum să nu, fetiţa mea!
Spune-mi doar ce vrei să ştii
Şi îţi spun, orice ar fi!

— Tare-aş vrea să ştiu şi eucât de mare-i Dumnezeu?
— Păi, depinde!
— Cum adică?
— Păi, adică… aolică!
Stai oleacă şi un pic
Că nu prea ştiu ce să zic!
— Dar ai zis că-mi spui orice!
— Ai dreptate, aşa e!
Dar nu m-aşteptam, se pare.
La această întrebare!
— Totuşi ştii răspunsul, sper!
— Priveşte puţin spre cer!
Vezi acel avion, oare?
— Unde?
— Colo-n depărtare!
— Da, îl văd, ce pot să zic!
Dar e foarte, foarte mic!
Tata a zâmbit un pic
Şi, nemaispunând nimic.
Fără mult prea mult efort.
M-a dus la aeroport.
Unde, chiar din întâmplare.
A aterizat, se pare.
Chiar avionul cel mic
Pe care – precis vă zic!
Îl văzusem mai ’nainte
Zburând straşnic de cuminte.
Dar cu ochii tăi să vezi
Şi tot nu-ţi vine să crezi!
Avionul cel pitic
Nu mai era deloc mic.
Ci, fără exagerare.
Era foarte, foarte mare!
— Vai, ce imens e, măi, tată!
Am exclamat eu, mirată.
Tata a zâmbit voios
Şi-a spus, foarte serios:
— Da, e mare, văd şi eu!

Aşa e şi Dumnezeu-Cu cât te-apropii de El
Mai mult şi mai plin de zel.
Cu atât mai clar, se pare.
Îl vezi cât este de mare!
„STAI SĂ-ŢI SPUN!”
— După o povestioară despre Socrate-Cică într-o zi cu soare.
Dând agale din picioare.
Costică, băiat frumos
Şi la minte sănătos.
Se plimba, din întâmplare.
Pe o stradă oarecare.
Nici prea lungă, nici prea lată
Şi nici prea aglomerată.
Deodată, pe când aşa
El pe loc nu prea stătea.
Ci mişcându-se mergea
Şi la stele se gândea.
Se-ntâlni, la o adică.
Fără niciun pic de frică.
Nas în nas, faţă în faţă
Şi mustaţă în mustaţă.
Cu stimabilul Petrică.
Străvecinul lui Georgică.
Acesta, cum îl văzu.
Două semne îi făcu
Şi, extrem de serios.
Îi şopti spectaculos:
— Costică, stai un minut!
Ce bine că te-am văzut!
Stai să-ţi spun ce-am auzit
Foarte clar şi lămurit.
Chiar eu, că nu-s băiat rău.
Despre un amic de-al tău!
— Stai o clipă, măi, Petrică!
L-a-ntrerupt domol Costică.
Înainte de a-mi spune
Tot ce vrei să-mi spui pe bune.
Am şi eu, frumos şi bine.

Trei întrebări pentru tine!
— Trei întrebări?
— Da, fix trei!
Un test mic, dar cu temei!
— Păi, dacă-i așa, Costică.
Întreabă-mă fără frică!
Îți răspund dintr-o suflare
La orișice întrebare!
— Excelent și minunat!
Să începem imediat!
Așadar și prin urmare.
Iată prima întrebare:
— Ești tu sigur că, oricum.
Tot ce vrei să-mi spui acum
Foarte clar și răspicat
E perfect adevărat?
— Nu sunt prea sigur, Costică!
Doar am auzit adică!
— Așadar, tu acum vrei
Să-mi spui, fără vreun temei.
Ceva ce nu știi nici tu
De-i adevărat sau nu!
— Cam așa ceva, Costică!
— Dacă e așa, Petrică.
Hai să trecem, cu mirare.
La a doua întrebare:
Ce vrei să îmi spui acum
Foarte clar și nu oricum
Despre-amicul nu știu care-E ceva de bine, oare!
— Dimpotrivă, măi, Costică!
E ceva de rău adică!
— Așadar, tu acum vrei.
Cu sau fără vreun temei.
Să îmi spui ceva de rău
Despre un amic de-al meu
Fără să știi clar nici tu
De-i adevărat sau nu!
— Cam așa ceva, Costică

— Dacă e aşa, Petrică.
Hai să trecem, cu mirare.
La a treia întrebare:
Ce vrei tu să-mi spui acum.
Hotărât şi nu oricum.
Despre-amicul nu ştiu care
Îmi este de folos, oare?
— Sincer, nu prea cred, Costică!
— Stai oleacă, măi, Petrică!
Dacă ce vrei tu acum
Să îmi spui aşa oricum.
Limpede şi răspicat.
Nu ştii de-i adevărat.
Nu-i de bine, serios.
Şi nu mi-e nici de folos.
Ce rost are să îmi spui?
La mai puneţi vorba-n cui!

Cuprins